

1.1 Guds eksistens

www.carelinks.net email: info@carelinks.net

“Den, som kommer til Gud, må tro, at han er til og lønner dem, der søger ham” (Heb.11:6). Formålet med disse studier er at hjælpe dem, som ønsker at komme til Gud, og som allerede tror "at han er til". Derfor vil vi ikke her beskæftige os med beviser, som bekræfter troen på Guds eksistens. Hvis man studerer den komplekse struktur af vores krop (sml. Sl. 139:14) eller det tydelige, velovervejede design i en blomst, eller hvis man en klar nat stirrer op i verdensrummets uendelighed – disse og utallige andre grundige overvejelser over livet gør helt sikkert ateisme usandsynlig. At tro, at der ikke er en Gud, må da kræve mere tro end at tro på, at han eksisterer. Uden Gud findes der ingen orden, intet formål og ingen endegyldig forklaring i universet, og dette vil derfor afspejles i en ateists liv. Når man tager dette i betragtning, er det ikke overraskende, at flertallet af mennesker vedkender sig en vis grad af tro på en Gud – selv i samfund, hvor materialismen er den herskende 'gud' i folks liv.

Men der er en enorm forskel mellem at have en vag forestilling om, at der findes en højere magt, og så rent faktisk at være sikker på, hvad Gud tilbyder til gengæld for tro tjeneste mod ham. Heb.11:6 tydeliggør dette:

"Den, som kommer til Gud, må tro, at han er til og lønner dem, der søger ham".

Meget af Bibelen er en beretning om Guds folks, Israels, historie; igen og igen demonstreres det, at deres accept af Guds eksistens ikke blev modsvaret af deres tro på hans løfter. Deres store leder Moses sagde til dem: "Og du skal i dag vide og lægge dig på sinde, at det er Herren, der er Gud oppe i himlen og nede på jorden; der er ingen anden. Hold *derfor* hans love og befalinger." (5 Mos. 4:39,40).

Således understreges den samme pointe – det at vi har en bevidsthed i os om, at der findes en Gud, betyder ikke automatisk, at vi er acceptable for Gud. Hvis vi seriøst tror på, at vi virkelig har en skaber, bør vi "*derfor* holde hans love og befalinger". Det er formålet med denne række af studier at forklare, hvad disse bud er, og hvordan vi overholder dem. Ved at søge i de hellige skrifter for at gøre dette vil vi opleve, at vores tro på Guds eksistens styrkes:

2 GOD

"Troen kommer altså af det, der høres, og det, der høres, kommer i kraft af Kristi ord" (Rom.10:17). Esajas 43:9-12 viser ligeledes, hvordan en forståelse af Guds profetier om fremtiden fortæller os, at "også for fremtiden er jeg den samme" (Es.43:13) – altså at Guds navn 'Jeg er den, jeg er' er fuldstændig sandt (2 Mos. 3:14). Apostlen Paulus kom til en by ved navn Berea i det, der nu er det nordlige Grækenland. Som sædvanligt forkyndte han Guds evangelium ('glædelige budskab'); men i stedet for at folk blot tog Paulus' ord for det, modtog de "ordet [Guds, ikke Paulus'] med megen velvilje og granskede dagligt Skrifterne for at se, om det forholdt sig sådan. Mange af dem...kom til tro" (ApG. 17:11,12). Deres tro skyldtes deres fordomsfrie, regelmæssige ("dagligt") og systematiske studie af Bibelen. Opnåelsen af en sand tro var derfor ikke på grund af, at Gud pludselig lod dem få denne ved hjælp af en slags åndelig hjerteoperation, uafhængig af Guds ord. Så hvordan kan folk, som går ind og deltager i amerikanske TV-prædikanters korstog eller et vækkelsesmøde i Pinsebevægelsen, gå derfra som 'troende'? Hvor mange daglige studier af Skrifterne er der foregået i disse tilfælde? Denne mangel på egentlig Bibelbaseret tro forklarer uden tvivl den tomhed, som mange af disse 'omvendte' finder senere i deres oplevelse af kristendommen, og hvorfor så mange vender sig bort fra den evangeliske bevægelse.

Formålet med denne række af studier er at skabe en ramme for dine egne systematiske studier af Skrifterne, så du også "derfor" kan tro. Sammenhængen mellem at høre det sande evangelium og opnå en sand tro understreges ofte i beretningen om forkyndelsen af evangeliet:

- "Mange af korintherne, *hørte* [ordet], troede og blev døbt" (ApG. 18:8)
- Folk "*skulle høre* evangeliets ord og komme til tro" (ApG 15:7)
- "Sådan *prædiker* vi, og sådan kom I til tro" (1 Kor.15:11)
- "Sæden" i ligningen om sædemanden er Guds ord (Luk. 8:11); i ligningen om sennepstræet er det tro (Luk. 17:6), når vi ser, at tro kommer af at modtage "troens ord" (Rom.10:8), "troens og den gode læres ord" (1 Tim. 4:6), i et hjerte, som er åbent for tro på Gud og hans ord (Gal.2:2 sml. Heb.4:2)
- Apostlen Johannes siger om den skrevne beretning om Herrens liv, at "hans vidnesbyrd er sandt...for at også I skal tro"

(Joh. 19:35). Og således kaldes Guds ord "sandhed" (Joh.17:17) – for at vi kan tro.

1.2 Guds personlighed

Det er et pragtfuldt og glørværdigt tema i Bibelen, at Gud vises som en rigtig, håndgribelig person med en fysisk eksistens. Det er også en fundamental doktrin i kristendommen, at Jesus er Guds søn. Hvis Gud ikke er et håndgribeligt (legemligt) væsen, så er det umuligt for ham at have en søn, som var "hans væsens udtrykte billede" (Heb.1:3). Det bliver desuden svært at udvikle et personligt og levende forhold til 'Gud', hvis 'Gud' blot er et koncept i vore tanker, et åndepust et eller andet sted i rummets uendelighed. Det er sørgeligt, at størstedelen af religioner har denne uvirkelige, uhåndgribelige forestilling om Gud.

I og med at Gud er så uendelig meget større end os, er det forståeligt at mange menneskers tro svigter over for det klare løfte om, at vi til sidst skal møde Gud. Israel manglede troen til at kunne se Guds "skikkelse" (Joh. 5:37), hvilket tydeligt viser, at han har en virkelig skikkelse. En sådan tro kommer af at kende Gud og tro:

"Salige er de rene af hjertet, for de skal se Gud" (Mat. 5:8).

"Hans [Guds] tjenere skal tilbede ham, og de skal se hans ansigt, og bære hans navn [Guds navn - Åb. 3:12] på deres pande" (Åb. 22:3,4).

Hvis vi virkelig tror på det, vil et sådant vidunderligt håb have en dyb praktisk indvirken på vores liv:

"Stræb efter fred med alle og efter den helligelse, uden hvilken ingen kan se Herren" (Heb.12:14).

Vi bør ikke sværge, fordi "den, der sværger ved himlen, sværger både ved Guds trone og ved ham, der sidder på den" (Mat. 23:22). Dette giver ingen mening, hvis ikke Gud er et legemligt væsen.

4 GOD

"vi skal se ham, som han er [manifesteret i Kristus]. Enhver, som har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom han er ren. " (1 Joh. 3:2,3).

I dette liv er vores forståelse af den himmelske Fader meget ufuldstændig, men vi kan se frem gennem dette livs indviklede mørke til endelig at møde ham. Vorer fysiske møde med ham vil uden tvivl blive fulgt af en større mental forståelse af Ham. Således kunne Job fra den absolutte afgrund af menneskelig lidelse fryde sig over det fuldstændig personlige forhold til Gud, som han ville komme til at opleve på den yderste dag:

"Når min hud er skrællet af, når mit kød er tæret bort, skal jeg skue Gud; ham skal jeg skue, ham og ingen anden skal mine øjne se" (Job 19:26,27).

Og apostlen Paulus råbte fra et andet liv fyldt med smerte og oprør:
"Endnu ser vi i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt" (1 Kor. 13:12).

En korrekt forståelse af Gud er en nøgle, som åbner op for mange andre centrale dele af Bibelens doktriner. Men ligesom én løgn fører til den næste løgn, så formørker en forkert opfattelse af Gud det sandhedssystem, som Skrifterne tilbyder. Hvis du har fundet dette afsnit overbevisende, eller endda delvist overbevisende, så opstår spørgsmålet: 'Kender du virkelig Gud?' Vi vil nu yderligere udforske Bibelens lære om ham.

1.3 Guds navn og væsen

Hvis der er en Gud, er det rimeligt at antage, at han vil have udtænkt nogle måder, hvorpå han kan fortælle os om sig selv. Vi tror, at Bibelen er Guds åbenbaring til menneskene, og at Guds væsen åbenbares i den. Det er derfor, Guds ord beskrives som hans "sæd" (1 Pet.1:23), fordi hvis det skaber en reaktion i vores sind, skabes et nyt væsen i os, som har Guds karakteregenskaber (Jakob 1:18; 2 Kor. 5:17). Jo mere vi lægger os efter Guds ord og overfører læren til os selv, jo mere vil vi derfor "formes efter [Guds] Søns billede" (Rom.8:29), som i sit væsen var det fuldstændige billede af Gud (Kol.1:15). Heri ligger værdien af at studere de historiske

GUD

afsnit af Bibelen; de er fyldt med eksempler på, hvordan Gud har handlet over for mennesker og folkeslag, og hvordan han altid udviser de samme grundlæggende karakteregenskaber.

På hebræisk afspejlede en persons navn ofte deres karakter og/eller information om dem. Nogle tydelige eksempler er:

'Jesus'= 'Frelser' - fordi "han skal frelse sit folk fra dets synder" (Matt.1:21).

'Abraham'= 'Fader til en stor flok' – for "du skal blive fader til en mængde folkeslag." (1 Mos. 17:5)

Vi kan derfor forvente, at Guds navne og titler vil give os megen information om ham. Fordi der er så mange aspekter i Guds væsen og hensigter, har han i realiteten mere end et navn. Et detaljeret studie af Guds navn tilrådes efter dåben; øget forståelse af Guds væsen, som det udtrykkes i hans navn, er noget som bør fortsættes gennem hele vort liv i Herrens tjeneste. Det følgende er derfor i høj grad blot en introduktion.

Da Moses ønskede et dybere kendskab til Gud for at styrke sin tro gennem en meget traumatisk periode i sit liv, påkaldte han Herrens navn. "Og Herren gik forbi ham og råbte: 'Herren, Herren er en barmhjertig og nådig Gud, sen til vrede og rig på troskab og sandhed. Han bevarer troskab i tusind slægtled, tilgiver skyld og overtrædelse og synd; men han lader ikke den skyldige straffet.'" (2 Mos. 34:5-7).

Dette er et tydeligt bevis på, at Guds navne udtrykker hans væsen. At han har disse navne er bevis på, at Gud er et personligt væsen – det giver ingen mening at hævde, at et åndepust kan have disse karaktertræk, som svarer til dem, man kan finde i os mennesker.

Gud har valgt et specielt navn, ved hvilket han ønsker at kendes og huskes af sit folk; det er en sammenfatning, essensen af hans hensigt med menneskene.

Israelitterne var slaver i Egypten og havde brug for at blive mindet om Guds hensigt med dem. Moses fik besked på at fortælle dem Guds navn, således at dette ville hjælpe med at motivere dem til at forlade Egypten og begynde rejsen mod det forjættede land (sml. 1 Kor.10:1). Vi er også nødt til at forstå de grundlæggende principper omkring Guds navn, før vi bliver døbt og begynder vores rejse mod Guds rige.

6 GOD

Gud fortalte Israel, at hans navn var YAHWEH, hvilket betyder "Jeg er den, jeg er" eller, mere korrekt oversat, 'Jeg skal blive, den jeg skal blive' (2 Mos. 3:13-15). Derefter blev der tilføjet lidt til dette navn: "Gud sagde videre til Moses: 'Sådan skal du sige til israelitterne: Jahve, jeres fædres Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud har sendt mig til jer. Det er mit navn til evig tid, og sådan skal jeg kaldes i slægt efter slægt.'" (2 Mos. 3:15).

Guds fulde navn er derfor "Vor Herre Gud".

Det gamle testamente er primært skrevet på hebræisk, og den danske oversættelse mister uundgåeligt en masse detaljer i oversættelsen af de hebræiske ord for 'Gud'. Et af de hyppige hebræiske ord, som oversættes til 'Gud' er 'Elohim', hvilket betyder 'de mægtige'. Guds "mindesten", det navn, som han ønsker at vi skal huske ham ved, er derfor

YAHWEH ELOHIM

hvilket betyder

HAN SOM SKAL KENDES I EN FLOK AF DE MÆGTIGE.

Det er derfor Guds hensigt at afsløre sit væsen og sin essentielle eksistens i en stor gruppe af mennesker. Ved at adlyde hans ord kan vi nu udvikle nogle af Guds egenskaber i os selv. I en meget begrænset betydning viser Gud således sig selv i de sande troende i dette liv. Men Guds navn er en profeti om den tid, der skal komme, hvor jorden vil være fyldt med mennesker, som er ligesom han, både i deres karakter og af væsen (sml. 2 Pet.1:4). Hvis vi ønsker at være i forbindelse med Guds hensigt og at blive som Gud for aldrig mere at dø, men leve evigt i moralsk fuldkommenhed, så må vi slutte os til hans navn. Dette gøres ved at blive døbt i hans navn - dvs. Yahweh Elohim (Matt.28:19). Dette gør os også til de efterkommere ("afkom") af Abraham (Gal.3:27-29), som blev lovet at arve jorden til evig tid. (1 Mos.17:8; Rom.4:13) – flokken af 'mægtige' ('Elohim'), hvori profetien om Guds navn skal opfyldes. Dette forklares nærmere i Studieemne 3.4.

1.4 Englene

Alt det, vi indtil videre har overvejet i dette studie, kan sammenfattes i en overvejelse over englene:

- fysiske, menneskelige væsener
- bærer Guds navn
- medier hvorigennem Guds ånd fører sin vilje ud i livet
- i overensstemmelse med hans væsen og hensigt og derved en åbenbaring af Gud.

Vi nævnte i Studieemne 1.3, at et af de mest brugte hebræiske ord, som oversættes til 'Gud', er 'Elohim', hvilket i virkeligheden betyder 'de mægtige'; disse 'mægtige', som bærer Guds navn, kan reelt kaldes 'Gud' på grund af deres nære forbindelse med ham. Disse væsener er englene.

Beretningen om skabelsen af verden i Første Mosebog fortæller os, at Gud gav visse ordrer omkring skabelsen, "og det skete". Det var englene, som udførte disse ordrer:

"I hans engle, I stærke krigere, der udfører hans befaling i lydighed mod hans ord" (Sl.103:20).

Det er derfor rimeligt at antage, at når vi læser, at 'Gud' skabte verden, så blev dette arbejde egentlig udført af englene. Job 38:4-7 antyder ligeledes dette. Dette er et godt tidspunkt at opsummere skabelsens begivenheder, som de beskrives i Første Mosebog:

Første dag: "Gud sagde: 'Der skal være lys!' Og der blev lys" (v. 3)

Anden dag: "Gud sagde: 'Der skal være en hvælving i vandene; den skal skille vandene. 'Og det skete" (v. 6,7)

Tredje dag: "Gud sagde: 'Vandet under himlen skal samle sig på ét sted [til have og oceaner], så det tørre land kommer til syne. 'Og det skete " (v. 9)

Fjerde dag: "Gud sagde: 'Der skal være lys på himmelhvælvingen...' Og det skete." (v. 14,15)

Femte dag: "Gud sagde: 'Vandet skal vrimle med levende væsener, og fugle skal flyve over jorden oppe under himmelhvælvingen!' 'Og det skete; Gud skabte de store havdyr og alle slags levende væsener" (v. 20,21).

Sjette dag: "Gud sagde: 'Jorden skal frembringe alle slags levende væsener, kvæg, krybdyr og alle slags vilde dyr!' Og det skete " (v. 24).

8 GOD

Mennesket blev også skabt på sjattedagen. "Gud sagde: 'Lad os skabe mennesker i vort billede, så de ligner os!'" (1 Mos. 1:26). Vi kommenterede dette vers i Studieemne 1.2. På nuværende tidspunkt ønsker vi at bemærke, at "Gud" her ikke kun refererer til Gud selv som person - "Lad os skabe mennesker" viser, at 'Gud' refererer til mere end en person. Det hebraiske ord, som oversættes til 'Gud' her, er 'Elohim', hvilket betyder 'de mægtige', og refererer til englene. Det, at englene skabte os i deres eget billede, betyder, at de har den samme fysiske fremtoning, som vi har. De er derfor meget virkelige, håndgribelige, fysiske væsener, som har samme natur som Gud.

'Natur' hentyder i denne betydning til, hvordan nogen grundlæggende er, baseret på deres fysiske struktur. I Bibelen er der to 'naturer'; i selve ordets betydning ligger, at det er umuligt at have begge naturer på samme tid.

Guds natur ('Guddommelig natur')

Kan ikke synde (fuldkommen) (Rom.9:14; 6:23

sml. Sl. 90:2; Mat. 5:48; Jakob 1:13)

Kan ikke dø, dvs. udødelig (1 Tim. 6:16)

Fuld af kraft og energi (Es. 40:28).

Dette er Guds og englens natur, som blev givet til Jesus efter hans genopstandelse (ApG. 13:34; Joh. 1:18; Heb.1:3). Dette er den natur, som vi er blevet lovet (Luk. 20:35,36; 2 Pet. 1:4; Es. 40:28 sml. v 31).

Menneskets natur

Fristes til at synde (Jakob 1:13-15) af et fordærvet naturligt sind (Jer.17:9; Mark.7:21-23)

Dømt til at dø, dvs. dødelig (Rom.5:12,17;

1 Kor.15:22)

Har begrænset styrke, både fysisk (Es.40:30) og mentalt (Jer.10:23).

Dette er den natur, som alle mennesker, gode og onde, nu besidder. Enden på denne natur er døden (Rom.6:23). Det var den natur, som Jesus havde i sit dødelige liv (Heb.2:14-18; Rom.8:3; Joh.2:25; Mark.10:18).

Det er uheldigt, at det danske ord 'natur' er ret vagt: vi kan benytte det i en sætning som 'Jens er gavmild af natur' – eller 'det ligger bare ikke i hans natur at være ond; men han kan være ret stolt af sin bil, hvilket vel egentlig bare er menneskets natur'. Dette er ikke den måde, vi vil benytte ordet 'natur' på i disse studier.

ÅBENBARINGER AF ENGLE

Eftersom englene er af Guds natur, må de være syndefri og derfor ude af stand til at dø – idet vi ser, at synd medfører død (Rom.6:23). De må have en virkelig, fysisk form for eksistens. Det er derfor, at engle har set ud som almindelige mennesker, når de har åbenbaret sig på jorden:

- Engle kom til Abraham for at tale Guds ord til ham; de beskrives som "tre mænd", som Abraham til at begynde med behandlede som mennesker, eftersom de lignede mennesker: "Lad mig hente lidt vand, så I kan få vasket støvet af jeres fødder og hvile ud under træet" (1 Mos. 18:4)

- To af disse engle besøgte derefter Lot i byen Sodoma. Her blev de igen blot anset for mennesker af både Lot og indbyggerne i Sodoma. "De to engle kom til Sodoma", og Lot inviterede dem til at overnatte hos ham. Men mændene i Sodoma kom til hans hus og spurgte truende: "Hvor er de mænd, der er kommet til dig i nat?" Lot sagde: "Disse to mænd må I ikke gøre noget". Den inspirerede beretning kalder dem også "mænd": "Da rakte de to mænd [engle] hænderne ud" og reddede Lot; "Så sagde de to mænd til Lot...Herren...har sendt os for at ødelægge byen" (1 Mos. 19:1,5,8, 10,12, 13).

- Det Nye Testaments kommentarer til disse begivenheder bekræfter, at engle er i menneskeskikkelse: "Glem ikke gæstfriheden, for ved at være gæstfrie har nogle [f.eks. Abraham og Lot] uden selv at vide det haft engle som gæster" (Heb.13:2).

- Jacob sloges hele natten med en fremmed mand (1 Mos. 32:24), som vi senere får at vide, var en engel (Hos.12:4).

- To mænd i lysende hvide klæder var til stede ved Kristi genopstandelse (Luk.24:4) og himmelfart (ApG. 1:10) . Disse var tydeligvis engle.

10 GOD

- Overvej, hvad dette indebærer: "menneskenes mål, som også er englenes" (Åb. 21:17).

ENGLE SYNDER IKKE

Da englene er af Guds natur, kan de ikke dø. Eftersom synd medfører død, følger det, at de ikke kan synde. De originale græske og hebræiske ord, som oversættes til 'engel' betyder 'sendebud'; englene er Guds sendebud eller tjenere, lydige mod ham. Derfor er det umuligt at tænke på dem som syndige. Således oversættes det græske ord 'aggelos', som oversættes til 'engle', også til 'sendebud', når der er tale om mennesker – f.eks. Johannes Døberen (Mat.11:10) og hans budbringere (Luk.7:24); Jesu sendebud (Luk.9:52) og mændene, som fik øje på Jeriko (Jakob 2:25). Det er selvfølgelig muligt, at 'engle' i betydningen *menneskelige* sendebud kan synde.

De følgende uddrag viser tydeligt, at alle englene (ikke kun nogle af dem!) af natur er lydige mod Gud og derfor ikke kan synde:

"Herren har grundfæstet sin trone i himlen, han hersker som konge over alle [dvs. at der ikke kan forekomme et oprør mod Gud i himlen]. Pris Herren, I hans engle, I stærke krigere, der udfører hans befaling i lydighed mod hans ord. Pris Herren, *alle* hans hære, hans tjenere, der udfører hans vilje" (Sl. 103:19-21).

"Lovpris ham, *alle* hans engle...*hele* hans hær" (Sl.148:2)

"*alle* engle er...tjenende ånder, der sendes ud for at hjælpe dem [de troende], som skal arve frelsen" (Heb.1:13,14).

Gentagelsen af ordet "*alle*" viser, at englene ikke er inddelt i to grupper, den ene god og den anden syndig. Det vigtige i at forstå englenes natur fuldstændigt er, at belønningen til de troende er at dele deres natur: "De, der findes værdige...hverken gifter sig eller giftes bort. De kan jo ikke mere dø; for de er som engle" (Luk.20:35,36). Dette er et vigtigt punkt at forstå. Engle kan ikke dø. Hvis engle kunne synde, så vil de, som findes værdige til belønning ved Kristi genkomst, også stadig være i stand til at synde. Og eftersom synden medfører død (Rom.6:23), vil de derfor ikke have evigt liv; hvis vi har mulighed for at synde, er vi også i stand til at dø. Derfor er det at

sige, at engle kan synde, at gøre Guds løfte om evigt liv meningsløst, eftersom vores belønning er at blive af samme natur som englene. Omtalen af "englene" (Luk. 20:35,36) viser, at der ikke er nogen kategorisering af engle i gode eller syndige; der er kun én kategori af engle.

Hvis engle kunne synde, ville Gud være uden magt til at handle retfærdigt i vores liv og verdens gang, eftersom han har forkyndt, at han handler gennem sine engle (Sl. 103:19-21). De er 'gjort til ånd' af Gud i den betydning, at han opnår alt gennem sin ånd/magt, ved at handle gennem englene (Sl. 104:4). Det er derfor umuligt, at de skulle være u lydige mod ham. En kristen bør bede dagligt for, at Guds rige vil komme til jorden, at hans vilje vil ske her, som den sker i himlen (Mat. 6:10). Hvis Guds engle skulle konkurrere med syndige engle i himlen, ville hans vilje ikke ske fuldstændigt der, og derfor ville den samme situation opstå i Guds fremtidige rige. At tilbringe evigheden i en verden, som er en evindeligt slagmark mellem synd og lydighed, er ikke ligefrem opmuntrende udsigter, men dette er selvfølgelig ikke tilfældet.

MEN..?

Mange "kristne" kirker har den forestilling, at engle kan synde, og at der nu findes syndige engle, som er ansvarlige for synd og problemer på jorden. Vi vil diskutere denne fejlagtige opfattelse nærmere i Studieemne 6. På nuværende tidspunkt vil vi bemærke følgende:

- Det er muligt, at der var en skabelse før vores egen, dvs. den der er beskrevet i Første Mosebog. Det er også muligt at forestille sig, at de daværende engle fik en bevidsthed om "godt og ondt" (1 Mos. 3:5) ved at have været i samme situationer, som vi er i dette liv. At nogle af de væsener, som levede på den tid, syndede kan ikke udelukkes; men alt dette er spekulationer, som mennesker elsker at beskæftige deres tanker med. Bibelen fortæller os det, vi behøver at vide om den nuværende situation, hvilket er, at der ikke findes syndige engle; alle engle er fuldstændig lydige mod Gud.

- Der kan ikke være syndige væsener i himlen, eftersom Guds øjne "er for rene til at se på ondskaben" (Hab.1:13). I lighed med dette forklarer Salme 5:5,6: "Du [Gud] giver ikke den onde husly. De overmodige kan ikke træde frem for dine øjne" i Guds himmelske hjem. Forestillingen om et oprør mod

12 GOD

Gud i himlen af syndige engle modsiger det indtryk, der gives i disse passager.

- Det græske ord, som oversættes til "engel", betyder "sendebud" og kan referere til mennesker, som vi har vist. Sådanne menneskelige "sendebud" kan naturligvis synde.

- At der findes onde, syndige væsener, som man kan give skylden for alle negative handlinger i livet, er en af de mest almindelige ideer i hedenske religioner. På samme måde som hedenske ideer om Julen har vundet indpas i det, som anses for 'kristendom', således har også disse hedenske ideer.

- Der er kun en håndfuld bibelske tekststeder, som kan misforstås, så de understøtter forestillingen om, at der skulle eksistere syndige engle. Man bør ikke lade sådanne tekststeder modsige den rigdom af Bibellære om det modsatte, som vi har præsenteret her.

STUDIEEMNE 1: Spørgsmål

1. Hvad vil i højeste grad udvikle vores tro på Gud?
 - a) At gå i kirke
 - b) Bøn og Bibelstudier
 - c) Samtale med kristne
 - d) At se på naturen.

2. Hvilken af de følgende er den mest korrekte definition af Gud?
 - a) Blot en ide i vore tanker
 - b) Et åndepust i atmosfæren
 - c) Der er ingen Gud
 - d) En virkelig, fysisk person

3. Er Gud
 - a) En enhed?
 - b) En treenighed?
 - c) Mange guder i en?
 - d) Umulig at definere på nogen måde?

4. Hvad betyder Guds navn 'Yahweh Elohim'?
 - a) Han som skal blive
 - b) Han som skal kendes i en flok af de mægtige
 - c) En stor person
 - d) Styrke

5. Hvad betyder ordet 'engel' ?
 - a) Menneskelignende
 - b) Bevinget
 - c) Sendebud
 - d) Hjælper

6. Kan engle synde?
 - a) Ja
 - b) Nej

2.1 Guds ånd: Definition

Eftersom Gud er et virkeligt, personligt væsen, som derfor har følelser og tanker, må det forventes, at han vil have en måde at dele sine ønsker og følelser med os, hans børn, og at gribe ind i vores liv på en måde, som afspejler hans væsen. Gud gør alt dette gennem sin "ånd". Hvis vi ønsker at kende Gud og have et aktivt forhold til ham, er vi nødt til at vide, hvad denne "Guds ånd" er, og hvordan den fungerer.

Det er ikke nemt at definere nøjagtigt, hvad ordet "ånd" betyder. Hvis du f.eks. har været til et bryllup, kunne du sige, "Brylluppet blev holdt i en virkelig god ånd!" Med dette ville du mene, at atmosfæren var god, at alt ved brylluppet på en eller anden måde var godt; alle var smart klædt, maden var god, folk talte venligt til hinanden, bruden var smuk osv. Alle disse forskellige ting udgjorde tilsammen brylluppets "ånd". På samme måde opsummerer Guds ånd på en måde alt ved ham. Det hebraiske ord, som oversættes til "ånd" i Det Gamle Testamente, betyder strengt taget "ånde" eller "kraft"; Guds ånd er således hans "ånde", selve Guds essens, en afspejling af hans sind. Vi vil give eksempler på, hvordan ordet "ånd" bruges om en persons sind eller væsen i Studieemne 4.3 At ånden ikke bare refererer til Guds magt alene er tydeligt i Rom. 15:19: "Guds ånds kraft".

Det er almindelig Bibellærdom nu, at en mands tanker kommer til udtryk i hans handlinger (Ordspr. 23:7; Mat.12:34); nogle få overvejelser over vore egne handlinger vil bekræfte dette. Vi tænker på noget, og så gør vi det. På en meget mere pragtfuld målestok er Guds ånd ligesådan; det er den kraft, hvorved han viser sin essentielle eksistens, sit væsen og sin hensigt. Gud tænker og gør derfor ting: "Som jeg har tænkt mig det, skal det ske, som jeg har planlagt, skal det lykkes" (Es. 14:24).

GUDS MAGT

Mange tekststeder identificerer tydeligvis Guds ånd med hans magt. For at skabe universet, svævede "Guds ånd...over vandene. Gud sagde: 'Der skal være lys!' Og der blev lys." (1 Mos. 1:2,3).

Guds ånd var den kraft, hvorved alle ting, f.eks. lys, blev skabt. "Med sin blæst fejede han himlen ren, med sin hånd gennemborede han den flugtsnare

slange" (Job 26:13). "Ved Herrens ord blev himlen skabt, hele dens mangfoldighed ved et pust fra hans mund" (Sl. 33:6). Guds ånd er derfor beskrevet som:-

Hans ånde
Hans sværd
Hans hånd

Det er derfor hans kraft, hvormed han udfører alle ting. Troende genfødes således ved Guds vilje (Joh.1:13), hvilket er ved hans ånd (Joh. 3:3-5). Hans vilje udføres af ånden. Om hele skabelsen læser vi: "Du sender din ånd, og der skabes liv, du gør jorden ny" (Sl. 104:30). Denne ånd/kraft er også opretholderen af alle ting, så vel som midlet til deres skabelse. Det er nemt at tænke, at dette sørgelige liv driver tilfældigt afsted uden denne aktive indblanding af Guds ånd. Job, en mand som blev træt af sit liv, blev mindet om dette af en anden profet: "Hvis han [Gud] tog sin livgivende ånd tilbage, da ville alt levende omkomme og mennesket blive til jord igen" (Job 34:14,15).

Vi vil se i Studieemne 4.3, at den ånd som er givet til os og alle skabelser, er det, som opretholder vores liv. Vi har "livsånde" inden i os (1 Mos. 7:22), givet til os af Gud ved fødslen (Sl. 104:30; 1 Mos. 2:7). Dette gør ham til "Gud, der giver alle skabninger livsånde" (4 Mos. 27:16 sml. Heb. 12:9). Fordi Gud er livskraften, som opretholder al skabelse, er hans ånd til stede overalt. David erkendte, at Gud gennem sin ånd konstant var til stede hos ham, hvor end han var, og gennem denne ånd/kraft var Gud i stand til at kende hver krog af Davids sind og tanker. Guds ånd er således midlet til, at han kan være til stede over alt, selvom han selv er i himlen.

"Du ved, om jeg sidder eller står, på lang afstand er du klar over min tanke...hvor skulle jeg søge hen fra din ånd? Hvor skulle jeg flygte hen fra dit ansigt?...Låner jeg morgenrødens vinger og slår mig ned, hvor havet ender, så leder din hånd mig også dér, din højre hånd [dvs. gennem ånden] holder mig fast" (Sl. 139:2,7,9,10).

HELLIGÅNDEN

Vi har set, at Guds ånd er et stort begreb at forstå; den er hans sind og væsen og også den kraft, hvormed han fører sine tanker ud i livet. "Som en mand tænker i sit hjerte, således er han", og således er Gud sine tanker. I

16 GOD

denne betydning er han sin ånd (Joh. 4:24), selvom dette ikke betyder, at Gud ikke er en person. Som en hjælp til til at prøve at forstå, hvor stor Guds ånd er, læser vi nogle gange om "Helligånden".

Begrebet "Helligånden" findes næsten udelukkende i Det Nye Testamente. Dette svarer til Det Gamle Testaments ord "Guds ånd" eller "Herrens ånd". Dette fremgår tydeligt af tekststeder så som Apostlenes Gerninger 2, som beskriver, hvordan Helligånden blev udgydt over apostlene Pinedag. Peter forklarede, at dette var en opfyldelse af Joels profeti, i hvilken det beskrives som udgydelsen af "min [Guds] Ånd" (ApG. 2:17). I Luk. 4:1 hører vi ligeledes, at Jesus var "fyldt af Helligånden" da han vendte tilbage fra Jordan; senere i det samme kapitel taler Jesus om dette som en opfyldelse af Esajas 61: "Herrens Ånd er over mig". I begge tilfælde (og i mange andre) er Helligånden lig med Det Gamle Testaments udtryk "Guds Ånd".

Bemærk også, hvordan Helligånden er sidestillet med Guds kraft i de følgende passager:

- "Helligånden skal komme over dig, og den Højstes kraft skal overskygge dig" (Luk.1:35)
- "Helligåndens kraft...kraften i tegn og undere, ved Guds ånds kraft" (Rom.15:13,19)
- "Vort evangelium [prædiken] kom...med kraft og med Helligånd" (1 Thess. 1:5).
- Løftet om Helligånden til disciplene blev omtalt som, at de ville blive "iført kraft fra det høje" (Luk. 24:49).
- Jesus selv var blevet salvet "med Helligånd og kraft" (ApG. 10:38).
- Paul kunne underbygge sin prædiken med ubenægtelige beviser på Guds kraft: "Min tale og min prædiken blev ikke fremført med overtalende visdomsord, men med Ånd og kraft som bevis" (1 Kor. 2:4).

2.2 Inspiration

Vi har defineret Guds ånd som hans kraft, tanker og væsen, som han demonstrerer gennem de handlinger, som hans ånd udfører. Vi nævnte i det foregående afsnit, hvordan Guds ånd arbejdede ved skabelsen: "Med sin blæst [ånde] fejede han himlen ren" (Job 26:13) – Guds ånd svæver over vandoverfladen for at påbegynde skabelsen (1. Mos. 1:2). Men vi læser også, at verden blev skabt "ved Herrens ord" (Sl. 33:6), hvilket også kan ses i Første Mosebogs beskrivelse af, at "Gud sagde", at tingene skulle skabes, og det skete. Guds ånd er derfor i høj grad afspejlet i Hans ord – nøjagtigt som vores ord udtrykker vore inderste tanker og ønsker – vort virkelige "selv" – meget præcist. Jesus fremhævede meget klogt: "Hvad hjertet [sindet] er fuldt af, løber munden over med" (Mat. 12:34). Så hvis vi vil kontrollere vores ord, må vi først arbejde med vore tanker. Guds ord er således en afspejling af hans ånd eller tanker. Det er en stor velsignelse, at vi i Bibelen har Guds ord nedskrevet, så vi kan forstå Guds ånd eller sind. Gud udførte dette mirakel med at udtrykke sin ånd ved hjælp af *INSPIRATION*. Dette ord er afledt af ordet "spirit" (ånd).

IN-SPIRIT-ATION.

"Spirit" betyder "ånde" eller åndedrag, "Inspiration" betyder "ind-ånding" (modsat ekspiration). Dette betyder, at de ord, som folk skrev med "inspiration" fra Gud, var ord af Guds ånd. Paulus opfordrede Timoteus til ikke at lade sin fortrolighed med Bibelen få ham til at glemme det under, at det er ord fra Guds ånd, og at den derfor giver os alt, vi behøver for at have den sande viden om Gud:-

"Fra barnsben kender du De hellige Skrifter, der kan give dig visdom til frelse ved troen på Kristus Jesus. Ethvert skrift er indblæst af Gud og nyttigt til undervisning, til bevis, til vejledning og opdragelse i retfærdighed, så at det menneske, som hører Gud til, kan blive fuldvokset, udrustet til al god gerning" (2 Tim. 3:15-17).

18 GOD

Hvis de inspirerede Skrifter kan give sådan en fuldstændig viden, så er der ikke behov for noget 'indre lys' til at vise os sandheden om Gud. Men hvor ofte hører man ikke folk tale om deres personlige følelser og oplevelser som kilde til deres viden om Gud! Hvis det, at vi tror på Guds inspirerede ord, er nok til at udruste os til et kristent liv, så er der intet behov for nogen anden retfærdighedskraft i vores liv. Hvis der derimod er et sådant behov, så har Guds ord ikke udrustet os fuldstændigt, sådan som Paulus lover, at det vil. At holde Bibelen i vore hænder og tro, at det virkelig er Guds ånds ord, kræver temmelig megen tro. Israelitterne var rimelig interesserede i, hvad Guds ord havde at sige, ligesom mange "kristne" er det i dag. Vi må alle tænke nøje over Heb. 4:2:-

"For vi har fået det glædelige budskab forkyndt ligesom de [Israel i ørkenen]; men de havde ikke gavn af at høre ordet, fordi de ikke modtog det i tro, da de hørte det".

I stedet for at bevæge os op imod en fuldstændig tro på Guds ånds/ords kraft, som vi modtager, er det meget mere attraktivt at tage en åndelig genvej: at hævde, at en retfærdighedskraft pludselig kommer over os, og at denne vil gøre os værdige til at blive modtaget af Gud, i stedet for at være nødt til opleve smerten ved bevidst at leve vores liv i lydighed mod Guds ord og derved virkelig lade Guds ånd få indlydelse på vore hjerter.

Denne uvilje mod at modtage den enorme åndelige kraft, som er i Guds ord, har fået mange "kristne" til at stille spørgsmålstegn ved, om alle Skrifterne virkelig er inspireret af Gud. De har hævdet, at meget af det, vi læser i Bibelen, blot er kloge gamle mænds personlige meninger. Men Peter modbeviser effektivt sådanne uldne argumenter:

"Så meget mere fast står profeternes tale for os, og den gør I ret i at være opmærksomme på...Men først skal I gøre jer klart, at ingen selvbestaltet kan tyde nogen profeti i Skriften; for ingen profeti har nogen sinde lydt i kraft af et menneskes vilje, men drevet af Helligånden har mennesker sagt det, der kom fra Gud" (2 Peter 1:19-21).

Vi må "først" gøre os klart og tro på, at Bibelen er inspireret af Gud.

BIBELENS FORFATTERE

En solid tro på Skrifternes fuldstændige inspiration er derfor af afgørende nødvendighed; de mennesker, som skrev Bibelen, blev modstandsløst ført af den ånd, som inspirerede dem, således at deres ord ikke var deres egne. Guds ord er sandheden (Joh. 17:17) og irttesætter og straffer (2 Tim. 3:16,17), og det er derfor ikke overraskende, at det er upopulært blandt mange mennesker - for sandheden gør ondt. Profeten Jeremias mødte megen modstand for at fremsige de ord, han modtog fra Gud, så han besluttede sig for ikke at nedskrive eller offentliggøre de ord, han modtog. Men fordi nedskrivningen af Guds ord er et resultat af Guds vilje og ikke menneskets ønsker, blev han "ført af Helligånden", så han ikke havde noget valg. "Dagen lang er jeg til latter, alle spotter mig...Når jeg sagde: 'Jeg vil ikke tænke på ham og ikke mere tale i hans navn', kom der i mit hjerte en brændende ild, der rasede i mine knogler. Jeg kan ikke holde det ud, jeg kan ikke bære det!" (Jer. 20:7,9).

Hvis disse mennesker kun var delvist guddommeligt inspireret, så har vi ikke adgang til Guds sande ord eller ånd. Hvis det, de skrev, virkelig var Guds ord, så må de nødvendigvis have været totalt overtaget af Guds ånd, mens de modtog inspirationen – ellers ville teksten ikke have været det rene Guds ord. Hvis vi accepterer, at Guds ord er helt og holdent hans, bliver vi mere motiverede til at læse og adlyde det. "Dit ord er gennemlutret, og din tjener elsker det" (Sl. 119:140).

Bibelens tekster er således Guds værk gennem hans ånd, og ikke menneskeskabt litteratur. Sandheden i dette vises i den måde, hvorpå Det Nye Testamente omtaler Skrifterne i Det gamle Testamente:-

- Mat. 2:5 taler om, at det var "skrevet ved profeten" – Gud skrev gennem profeten.
- "som Helligånden gennem Davids mund forud har sagt..." (ApG. 1:16; Således citerer Peter fra Salmerne: sml. Heb. 3:7).

Bibelens menneskelige forfattere var derfor relativt ubetydelige for de første kristne; det vigtige var, at deres ord var inspireret af Guds ånd.

GUDS ORDS KRAFT

Guds ånd refererer ikke blot til hans tanker/væsen, men også til den kraft, hvormed han udtrykker disse tanker. Man kan derfor forvente, at hans ånds-

20 GOD

ord ikke blot er et udtryk for hans sind og tanker, men at der også er en dynamisk kraft i det ord.

En sand forståelse af den kraft bør gøre os ivrige efter at gøre brug af den; enhver følelse af flovhed over at gøre dette bør overvindes af vores viden om, at lydighed mod Guds ord vil give os den kraft, vi behøver for at sætte os ud over dette livs bagateller og føre os mod frelsen. Ud fra at han ofte havde oplevet dette, skrev Paulus:-

"Jeg skammer mig ikke ved evangeliet [ordet]; det er Guds kraft til frelse" (Rom. 1:16).

Bibelstudier og en anvendelse af disse i vores liv er derfor en dynamisk proces. Det er fjernt fra teologers kolde, akademiske tilgang og også fra mange kirkers 'glade' kristendom, hvor nogle få tekststeder citeres kort, men hvor der ikke gøres noget forsøg på at forstå dem eller anvende dem. "Guds ord er levende og virksomt"; "sit [Guds] mægtige ord" (Heb. 4:12; 1:3). "Guds ord...det virker i jer, som tror" (1 Thess. 2:13). Gennem ordet arbejder Gud aktivt i de sande troendes sind, hver time på dagen.

Evangeliets grundlæggende budskab, som du lærer, er derfor, at Guds sande kraft kan handle i dit liv og gøre dig til et Guds barn, hvis du vil lade den gøre det. Det vil til en vis grad vise Guds ånd/væsen i dette liv og forberede dig på at modtage Guds åndelige natur ved Jesu genkomst (2 Pet.1:4). Paulus' forkyndelse var "med Ånd og kraft som bevis" (1 Kor. 2:4).

Vi er omgivet af mennesker, som kun tror halvt på Bibelen som Guds ord på trods af deres påståede forpligtelse over for Kristus. De hævder ligeledes, at de tror på Gud, men formår ikke at acceptere, at han er en virkelig person. Ved at benægte, at alle Skrifterne er guddommeligt inspireret og benægte deres herredømme over vores personlige følelser og overbevisninger, benægter de Guds magt. Tænk på ordene i 2 Tim. 3:5: "i det ydre har de gudsfrygt, men de fornægter dens kraft", dvs. kraften i evangeliets ord.

Verden gør nar af vores fundamentalisme ("I tror da ikke på det på den måde, gør I?!"), og således gjorde den også nar af Paulus og hans skare af forkyndere: "For vel er ordet om korset en dårskab for dem, der fortabes, men for os, der frelses, er det Guds kraft" (1 Kor. 1:18).

Hvis vi tager alt dette i betragtning, kan vi da ikke hver især holde Bibelen i vore hænder med en stigende respekt og læse den med stigende ønske om at forstå og adlyde?

guds folks holdning til hans ord

En omhyggelig læsning af Bibelens beretninger viser, at Bibelens forfattere ikke blot anerkendte, at de selv var guddommeligt inspireret, men at de også anså andre bibelske forfattere for at være inspirerede. Vor Herre Jesus er et fremtrædende eksempel på dette. Når Jesus citerede fra Davids salmer, indledte han med disse ord "David ved Ånden..." (Mat. 22:43) og viste dermed, at han vidste, at Davids ord var inspirerede. Jesus talte også om Moses' "skrifter" (Joh. 5:45-47), og demonstrerede dermed, at han mente, at Moses bogstavelig talt havde skrevet de fem Mosebøger. De såkaldte 'kritiske' kristne har tvivlet på, om Moses kunne skrive, men Jesu holdning modsiger tydeligvis deres holdning. Han kaldte Moses' skrifter "Guds bud" (Mark. 7:8,9). Den samme gruppe af uærlige tvivlere hævder, at meget af Det Gamle Testamente er myte, men Jesus eller Paulus behandler det aldrig som sådan. Jesus talte om Dronningen af Saba som en virkelig historisk figur (Mat. 12:42); han sagde ikke, 'Som man siger i historien om Dronningen af Saba...'.

Apostlenes holdning var den samme som deres Herres. Dette sammenfattes af Peter, som sagde, at hans personlige oplevelse af at høre Kristi ord med sine egne ører blev overstrålet af "profeternes tale" (2 Pet. 1:19-21). Peter mente, at Paulus' breve var "Skrifter" lige så vel som "andre Skrifter", et udtryk, som normalt bruges om teksterne i Det Gamle Testamente. Peter så således Paulus' breve som autoriteter på lige fod med Det Gamle Testamente.

Der er mange henvisninger i Apostlenes Gerninger, Epistlerne og Johannes' Åbenbaring til evangelierne (sml. f.eks. ApG. 13:51; Mat. 10:14), hvilket antyder, at de ikke blot alle var inspireret af den samme ånd, men også at evangelietskrifterne blev anset for inspirerede af forfatterne i Det Nye Testamente. I 1 Tim. 5:18 citerer Paulus både 5. Mosebog. 25:4 og Lukasevangeliet 10:7 som "Skrift". Paulus slår fast, at hans budskab var fra Kristus, ikke fra ham selv (Gal. 1:11,12; 1 Kor. 2:13; 11:23; 15:3). Dette anerkendtes af de andre apostle; i Jakob 4:5 omtales Paulus' ord i Gal. 5:17 således som "Skrift".

Gud "har talt" til os i Kristus; der er derfor intet behov for yderligere åbenbaringer (Heb. 1:2). Bemærk, at Bibelen hentyder til andre inspirerede skrifter, som vi ikke har adgang til i dag (f.eks. Jashers bog, Nathans, og

22 GOD

Elias' skrifter og Paulus til Korinterne, og Johannes' tredje Epistel antyder, at Johannes havde skrevet et ubevaret brev til kirken, som Diotrefes havde nægtet at adlyde). Hvorfor er disse skrifter ikke blevet bevaret for os? Tydeligvis fordi de ikke var relevante for os. Vi kan derfor være sikre på, at Gud har bevaret alt det, der er relevant for os.

Det hævdes nogle gange, at teksterne i Det Nye Testamente gradvist blev accepteret som inspirerede, men det, at apostlene omtalte hinandens skrifter som inspirerede, modbeviser helt klart denne påstand. Der fandtes en mirakuløs åndegave, som kunne teste om breve og ord, som hævdedes at være inspirerede, også virkelig var det (1 Kor. 14:37; 1 Joh. 4:1; Åb. 2:2). Dette betyder, at de inspirerede breve med det samme blev accepterede som værende inspirerede. Hvis mennesker uden vejledning foretog valget af, hvad der kom med i Bibelen, ville bogen ikke have nogen autoritet.

2.3 Helligåndens Gaver

På forskellige tidspunkter i sit forhold til mennesket har Gud uddelegeret brugen af sin kraft ("Helligånd") til mennesket. Dette har dog aldrig været i form af en "blank check", som gjorde det muligt for dem at gøre, hvad de ville; anvendelsen af denne Helligånd har altid været til et bestemt formål. Når dette var udført, blev Helligåndens gave kaldt tilbage. Vi må huske, at Guds ånd handler på en måde, som fremmer det formål, han har på sinde. Hans hensigter tillader ofte kortsigtet lidelse i menneskets liv for at føre hans langsigtede hensigter ud i livet (se Studieemne 6.1). Vi må derfor forvente, at hans Helligånd ikke nødvendigvis vil blive brugt til at mildne menneskelig lidelse i dette liv. Hvis den opnår en sådan mildnelse, vil det være med det højere formål at udtrykke Guds væsen over for os.

Dette står i klar kontrast til populære kristne holdninger til Helligånden i dag; de giver det indtryk, at det kan betale sig at tro på Kristus på grund af de fysiske fordele, f.eks. helbredelse for sygdomme, som Helligånden efter sigende vil give. Dette forklarer, hvorfor der i krigshærgede lande som Uganda har været en bemærkelsesværdig stigning i antallet af mennesker, som hævder at besidde åndelige evner til at helbrede, og historisk set opstår

sådanne påstande ofte på tidspunkter med stor menneskelig nød. Dette gør i sig selv nutidige påstande om besiddelse af åndelige evner mistænkelige. Hvis nogen higer efter oplevelser, som går ud over de nuværende menneskelige forpligtelser, er det nemt at hævde, at man har fundet noget som kan klare dette.

Mange 'kristne' i dag hævder, at de besidder mirakuløse åndelige gaver, men hvis man spørger dem om, hvad det specifikke formål med disse er, oplever man en betydelig usikkerhed. Gud har altid tildelt sin ånd for at opnå specifikke, definerede formål. På grund af dette vidste de, som virkelig besad disse åndelige gaver, nøjagtig hvad de skulle bruge dem til, og de havde derfor ikke kun delvis succes med deres brug af dem. Dette står i kontrast til de mange fiaskoer og delvise helbredelser, som udføres af dem, der hævder, at de besidder åndelige helbredelsesevner i dag.

De følgende eksempler angiver alle bestemte årsager og hensigter, som kan ligge bag tildelingen af åndelige gaver. I ingen af tilfældene var der noget personligt aspekt forbundet med besiddelsen af evnerne, og de, der besad dem, var heller ikke i stand til at bruge dem, som de havde lyst. Fordi vi taler om Guds ånd, er det umuligt at forestille sig, at mennesker skulle kunne bestemme, hvordan den skulle bruges, eftersom den var givet til dem for at udføre visse af Guds ønsker, ikke hvad de mennesker, som havde midlertidig brug af den, ønskede (sml. Es. 40:13).

- Tidligt i Israels historie blev de påbudt at lave et storslået telt, hvori alteret og andre hellige genstande kunne opbevares; de fik detaljerede instruktioner om, hvordan de skulle lave alle de ting, som ville være nødvendige for at tilbede Gud. For at kunne udføre dette gav Gud sin ånd til visse mænd. De blev "fyldt med kundskabs ånd" *for at* de kunne lave klæder til Aron osv. (2 Mos. 28:3).

- En af disse mænd, Besal'el, blev fyldt "med Guds ånd, med visdom og klogskab og indsigt til at udføre al slags arbejde, lave udkast til kunstneriske arbejder i guld...gravere i sten...ja, udføre al slags arbejde" (2 Mos. 31: 3-5).

4 Mos. 11:14-17 beskriver, hvordan noget af den ånd/kraft, som var givet til Moses, blev taget fra ham og givet til Israels

24 GOD

ældste for at gøre dem i stand til retfærdigt at dømme folkets klagemål, så der var mindre pres på Moses. Lige inden Moses' død blev åndegaven overført fra ham til Josva, så han også kunne lede Guds folk rigtigt (5 Mos.34:9).

- Fra den tid, hvor Israels folk kom til deres land og indtil deres første konge (Saul), blev de regeret af mænd, som blev kaldt dommere. Gennem denne periode blev de tit undertrykt af deres fjender, men Dommernes Bog beskriver, hvordan Guds ånd kom over nogle af dommerne for på mirakuløs vis at redde Israel fra dets indtrængende fjender (Dom. 3:10); Gideon (Dom. 6:34) og Jefta (Dom.11:29) giver eksempler på dette.

- En anden dommer, Samson, blev tildelt Ånden for at slå en løve ihjel (Dom. 14:5,6), for at slå 30 mand ihjel (Dom. 14:19) og for at flå de reb fra hinanden, som han var blevet bundet med (Dom. 15: 14). Samson besad således ikke en sådan "Helligånd" hele tiden – den kom over ham for at opnå specifikke ting og blev derefter kaldt tilbage.

Det burde heraf fremgå klart, at modtagelse af evnen til at bruge Guds ånd til et bestemt formål ikke var

- En garanti for frelse
- Noget som varede hele personens liv
- En mystisk kraft inden i dem
- Noget som blev opnået gennem en ekstatiske 'personlig oplevelse'.

Det skal siges, at der findes mange tågede påstande om modtagelse af Helligånden. Folk hævder, at de har 'modtaget Helligånden', og i mangel af prædikant bruger prædikanten løftet om at 'modtage åndelige evner' som en gulerod over for dem, som overvejer 'at modtage Jesus'. Men man er nødt til at stille spørgsmålet: 'Hvilke gaver?' Det er umuligt at forestille sig, at mennesker ikke ved, nøjagtigt hvilke evner de besidder. Samson modtog en åndelig gave for at slå en løve ihjel (Dom. 14:5,6); idet han stod ansigt til ansigt med det brølende dyr, vidste han præcis, med hvilket formål ånden var blevet givet til ham. Der kan ikke have været tvivl i hans sind. Dette står i stærk kontrast til de mennesker, der nutildags hævder at have fået

Helligånden, men som ikke kan udføre en specifik handling, og som heller ikke ved, hvilken evne eller hvilke evner de har.

ÅRSAGER TIL GAVERNE I DET FØRSTE ÅRHUNDREDE

Kristi sidste bud var, at apostlene skulle gå gennem verden og forkynde evangeliet (Mark.16:15,16). Dette gjorde de med Kristi død og genopstandelse som det vigtigste i deres budskab. Men husk, at der ikke var noget Nyt Testamente, som vi kender det. Som de stod på markedspladser og ved synagoger og fortalte om denne mand, Jesus af Nazareth, kunne deres historie have lydt mærkelig – en tømrer fra Israel, som var fuldendt, som døde og genopstod i en præcis opfyldelse af Det Gamle Testaments profeti, og som nu bad dem om at blive døbt og følge hans eksempel.

På den tid var der også andre mænd, som forsøgte at samle folk omkring forskellige kulte. Der måtte være en måde at bevise overfor verden, at det budskab, som blev forkyndt af de kristne, var fra Gud selv, og ikke bare en filosofi udviklet af en flok fiskere fra det nordlige Israel.

Nutildags går vi til Det Nye Testaments beskrivelser af Jesu gerninger og doktriner for at bevise, at vores budskab er fra Gud, men på den tid, før det var nedskrevet for os, gav Gud prædikanterne brugen af hans Helligånd til at understrege sandheden i det, de sagde. Dette var den specifikke årsag til anvendelsen af gaverne for verdens åsyn. Mangelen på et nedskrevet Nyt Testamente må også have gjort det svært for den nye gruppe af troende at styrke deres tro. Der har ikke været en klar løsning på de mange praktiske problemer, som opstod blandt dem; der har været få ting, der kunne lede dem til at styrke deres tro på Kristus. Af disse grunde blev Helligånden derfor givet til at vejlede de første troende gennem inspirerede budskaber, indtil Det Nye Testaments beskrivelser af disse budskaber og Jesu lære var nedskrevet og udbredt.

Som altid blev årsagen til, at Helligånden blev overdraget, gjort helt klart:-

- "Han [Jesus] er steget op til det høje [til himlen]...han har givet [ånd]gaver til menneskene...for at udruste de hellige til at gøre tjeneste, så Kristi legeme bygges op", dvs. de troende (Efes. 4:8,12).

26 GOD

- Således skrev Paulus til de troende i Rom: "For jeg længes efter at se jer, for at jeg kan give jer af Åndens gaver, så at I kan blive styrket" (Rom. 1:11).

Om brugen af gaverne til at bekræfte forkyndelsen af evangeliet står der:

- "Vort evangelium kom ikke til jer blot med ord, men også med kraft og Helligånd og med fuld vished" gennem de udførte mirakler (1 Thess. 1:5 sml. 1 Kor. 1: 5,6).

- Paulus kunne tale om "det, som Kristus har gjort gennem mig for at føre folkeslagene til lydighed, i ord og [mirakuløs] gerning, ved kraften i tegn og undere, ved Guds ånds kraft" (Rom. 15:18,19).

- Med hensyn til forkynderne af evangeliet læser vi, at "Gud føjede sit vidnesbyrd til ved tegn og undere og mange slags mægtige gerninger...ved tildeling af Helligånden efter sin vilje" (Heb. 2:4).

- Forkyndelsen af evangeliet på Cypren blev underbygget af mirakler, således at "da statholderen så, hvad der sket, kom han til tro, fuld af undren over Herrens lære (ApG. 13:12).

Miraklerne fik ham således til virkelig at respektere de doktriner, som blev forkyndt. Også ved Ikonion "bekræftede [Herren] ordet om sin nåde ved de tegn og undere, der skete ved deres hænder " (ApG. 14:3).

Alt dette kan sammenfattes i den følgende kommentar til apostlenes lydighed mod budet om at prædike: "De drog ud og prædikede alle vegne, og Herren virkede med og stadfæstede ordet ved de tegn, som fulgte med " (Mark. 16:20).

BESTEMTE TING PÅ BESTEMTE TIDSPUNKTER

Disse åndelige gaver blev derfor tildelt for at udføre bestemte ting på bestemte tidspunkter. Dette viser, at det er fejlagtigt at hævde, at den mirakuløse besiddelse af åndelige gaver er en permanent tilstand i en persons liv. Apostlene inklusiv Peter blev "opfyldt af Helligånden" ved

Pinsefesten, ikke længe efter Kristi Himmelfart (ApG. 2:4). De var derfor i stand til at tale fremmede sprog for at kunne påbegynde forkyndelsen af det kristne evangelium på en imponerende måde. Da autoriteterne forsøgte at standse dem, var Peter, "fyldt af Helligånden", derved i stand til at svare dem på en overbevisende måde (ApG. 4:8). Da de blev løsladt fra fængslet, gjorde gaverne dem i stand til at fortsætte deres forkyndelse - "de blev alle fyldt af Helligånden, og de forkyndte Guds ord med frimodighed" (ApG. 4:31).

Den opmærksomme læser vil bemærke, at der ikke står "de var allerede fyldt af Helligånden", og gjorde disse ting. De blev fyldt med Helligånden for at udføre visse ting, men måtte fyldes igen for at udføre det næste skridt i Guds plan. Paulus var ligeledes "fyldt med Helligånden" ved sin dåb, men flere år senere blev han igen "fyldt med Helligånden" for at kunne straffe en ond mand med blindhed (ApG. 9:17: 13:9).

Om de mirakuløse evner skriver Paulus, at de første troende besad dem "som gave tilmålt af Kristus" (Efes. 4:7). Det græske ord for "mål" betyder "en begrænset mængde eller grad". Kun Jesus havde gaverne uden tilmåling, dvs. med total frihed til at bruge dem, som han ønskede (Joh. 3:34).

Vi vil nu definere de åndelige gaver, som umiddelbart nævnes mest som dem, der blev tildelt i det første århundrede.

DET FØRSTE ÅRHUNDREDES ÅNDELIGE NÅDEGAVER

PROFETI

Det græske ord for 'profet' betyder en, som fremsiger Guds ord – dvs. enhver person inspireret til at tale Guds ord, hvilket nogle gange omfattede forudsigelse af begivenheder i fremtiden (se 2 Pet. 1:19-21). "Profeter" – mennesker med evnen til at profetere – kom således "fra Jerusalem til Antiokia. En af dem, som hed Agabos, rejste sig og varslede ved Ånden, at der ville blive stor hungersnød i hele verden (den kom da også under Klaudius' regering). Disciplene besluttede da, at alle skulle sende, hvad de hver især havde råd til, som hjælp til brødrene i Judæa" (ApG. 11:27-29). Denne form for meget specifik profeti, som tydeligvis blev opfyldt inden for nogle få år, finder man karakteristisk nok ikke hos dem, som nu hævder at

28 GOD

have evnen til at profetere. Blandt medlemmerne af den tidlige kirke var troen på, at denne evne virkelig fandtes, dog så stor blandt dem, at de ofrede deres tid og penge på at afhjælpe de lidelser, som var blevet profeteret. Man kan ikke finde mange eksempler på dette i nutidens såkaldte 'ånd-fyldte' kirker.

HELBREDELSE

Eftersom apostlene forkyndte det glædelige budskab (evangelium) om Guds kommende rige med fuldkommenhed på jorden, var det passende at de bekræftede deres budskab ved at udføre mirakler, som gav en forsmag på, hvordan det ville blive, når den tid kom: "Da skal blindes øjne åbnes og døves ører lukkes op; da springer den halte som hjorten..." (Es. 35:5,6). Se Studieemne 5 for mere om forholdene i Guds rige. Når Guds rige er skabt på jorden, vil løfter som disse ikke blive halvt opfyldt, og der vil heller ikke være usikkerhed om, hvorvidt Riget er her eller ej. Guds mirakuløse bekræftelse af budskabet om dette rige var derfor i en endegyldig, bestemt form, som ikke kunne modsiges. Af denne grund blev mange af de mirakuløse helbredelser udført af de tidlige troende i fuld offentlighed.

Et klassisk eksempel finder vi i Peters helbredelse af den lamme tigger, som hver morgen lå foran tempelporten. Apostlenes Gerninger 3:2 nævner, at de lagde ham der dagligt – så han må have været et vanligt syn. Efter at være blevet helbredt ved Peters brug af åndens gave "sprang [han] op og kunne stå og gå, og han fulgte med dem ind på tempelpladsen, hvor han gik rundt og sprang og priste Gud. Og hele folket så ham gå rundt og prise Gud; og de genkendte ham som den, der plejede at sidde ved Den Skønne Port i templet for at få almisse, og de blev slået af forundring og var ude af sig selv over det, der var sket med ham. Manden holdt sig op ad Peter og Johannes, og hele folket stimlede forundret sammen om dem i Salomons søjlegang" (ApG. 3:7-11).

Peter påbegyndte straks derefter en udendørs tale om Kristi genopstandelse. Med det ubestridelige og uimodsigelige bevis foran dem i form af denne helbredte tigger kan vi være sikre på, at folk har taget Peters ord for at være Guds ord. Tempelporten har "ved bedetimen" (ApG. 3:1) været fyldt med mennesker, som et indkøbscenter på en lørdag morgen. Det var på et sted som dette, at Gud valgte at bekræfte forkyndelsen af hans ord med sådan et tydeligt mirakel. I ApG. 5:12 læser vi ligeledes, at "ved apostlenes hænder

skete der mange tegn og undere blandt folket". De sædvanlige påstande fra 'Pinsebevægelsens' helbredere og den slags drejer sig om ting, som er sket i afsides kirker snarere end på gaderne og foran et publikum af 'troende', opstemte i en atmosfære af forventning om at et 'mirakel' vil ske, ikke foran den almindelige kyniske offentlighed.

Lad det være sagt, at undertegnede har en vis erfaring med at diskutere disse emner med folk, som hævder at besidde åndelige gaver i dag, og også med at overvære påståede besiddelser af ånd. Der er imidlertid ikke behov for at sige mere om mit 'personlige vidnesbyrd' om at have set mange ufuldstændige 'helbredelser' og i bedste tilfælde delvise helbredelser; ethvert ærligt medlem af disse kirker vil indrømme, at der foregår en masse af den slags. Jeg har ved mange lejligheder sagt til mine velmenende venner fra Pinsebevægelsen: "Jeg er ikke uvillig til at tro på, at du måske har disse store evner. Men Gud har altid vist helt klart, hvem der har hans kraft, og hvem der ikke har, så det er ikke urimeligt af mig at bede dig om at demonstrere det for mig – så vil jeg sikkert være mere tilbøjelig til at acceptere din holdning til doktrinen, som jeg på nuværende tidspunkt simpelt hen ikke kan forene med Skriften". Der er aldrig nogen, der har givet mig en klar "demonstration af ånden og kraften" .

I modsætning til min holdning var de ortodokse jøder i det første århundrede ikke åbne over for den mulighed, at kristne var i besiddelse af Guds mirakuløse åndelige gaver. Selv de var dog nødt til at indrømme, at "den mand gør mange tegn" (Joh. 11:47), og "at der er sket et tydeligt tegn ved dem, er åbenbart for alle dem, der bor i Jerusalem, og det kan vi ikke benægte" (ApG. 4:16). De, som hørte apostlene tale i tunger, var ligeledes "ude af sig selv af forundring" (ApG. 2:6). Det samme sker ikke i dag som reaktion på Pinsebevægelsens sludder. At folk, som er mere venligt indstillet over for moderne 'Pinsemissionærer', med rimelighed kan nægte, at de virkelig udfører mirakler, er helt sikkert et vigtigt argument i denne debat. Hvis blot ét mirakel kunne rydde forsiderne i hele Jerusalem, er det så ikke rimeligt at antage, at hvis et sandt mirakel blev udført i Londons Trafalgar Square eller Nairobis Nyaharuru Park, så ville hele verden anerkende, at Guds mirakuløse åndelige gaver også findes blandt os idag.

Pinsebevægelsens 'helbredelser' er et resultat af følelsesmæssig og psykologisk påvirkning, ikke en direkte gerning af Guds ånd. I modsætning

30 GOD

til dette var Peter i stand til at bruge den sande evne til at udføre mirakler og helbrede folk, som de lå på gaderne (ApG. 5:15); Paulus' brug af de mirakuløse gaver blev personligt overværet af en vantro minister fra regeringen (ApG.12,13), så vel som mange af de ikke-jøder, som boede i byen Lystra (ApG. 14:8-13). Som selve disse åndegavers natur og formål krævede, blev disse ting udført i al offentlighed og kunne på ingen måde slås hen med en anden forklaring end en indrømmelse af, at dette var Guds kraft åbenlyst demonstreret af hans tjenere. Reaktionen på et af Kristi helbredelsesmirakler var den samme: "...så de blev helt ude af sig selv og priste Gud og sagde: 'Aldrig har vi set noget lignende' " (Mark. 2:12).

TUNGETALE

Apostlene, hvoraf nogle var uuddannede fiskere, modtog det store hverv at gå ud i verden og forkynde evangeliet (Mark. 16:15,16). Måske var deres første reaktion: "Jamen jeg kender ikke sprogene!" For dem var det ikke bare noget med "jeg var ikke god til sprog i skolen", for de havde slet ikke gået i skole. Det stod skrevet overalt på dem, "at de var jævne og ulærde mænd" (ApG. 4:13) med hensyn til den slags. Og selv for de mere veluddannede prædikanter (f.eks. Paulus) var den sproglige barriere stadig uoverstigelig. Når folk blev omvendt, ville de være meget afhængige af hinanden med hensyn til opbyggelse (i mangel af det nedskrevne Nye Testamente). Dette betød, at det ville være et meget stort problem, hvis de ikke forstod hinandens sprog.

For at overvinde dette problem blev de tildelt evnen til at tale fremmede sprog ("tunger") og forstå dem. Der er naturligvis en stærk modsætning mellem dette syn på "tunger" og det, som mange 'genfødte' kristne har, hvor de beskriver deres ekstatiske udbrud af uforståelige lyde som "tungetale". Denne forvirring kan opklares ved at vise, at Bibelens definition på "tunger" eller tungemål er "fremmede sprog".

Ved den jødiske Pinsefest, kort efter Kristi Himmelfart, blev apostlene "alle fyldt af Helligånden, og de begyndte at tale på andre tungemål...Da nu denne lyd hørtes, stimlede folk sammen, og de blev forvirret [endnu en offentlig demonstration af de åndelige gaver], fordi hver enkelt hørte dem tale på sit eget modersmål. De var ude af sig selv af forundring og spurgte: 'Hør, er de ikke galilæere, alle de, der taler? Hvor kan vi så hver især høre det på vort eget modersmål, vi parthere, medere og elamitter ... vi hører dem tale om Guds storværker på vore egne tungemål.' Alle var ude af sig selv"

(ApG. 2:4-12). Det er usandsynligt, at denne dobbelte fremhævelse af folks forbløffelse og forundring ville have været nødvendig, hvis de blot havde hørt den slags volapyk, som tales af dem, der hævder at være i besiddelse af åndegaver i dag. Den slags volapyk bliver mødt med smålig sarkasme eller ligegyldighed, ikke den forundring eller overbevisning ved at forstå de talte ord, som blev oplevet i Apostlenes Gerninger 2.

Bortset fra den tydelige parallel mellem "tungemål" eller tunger og "sprog" i ApG. 2:4-11 betyder "tungemål" helt klart også "sprog" i andre dele af Det Nye Testamente; udtrykket "folkeslag og stammer, folk og tungemål" bruges fem gange i Johs. Åbenbaring til at tale om alle jordens folkeslag (Åb. 7:9; 10:11; 11:9; 13:7; 17:15). Det græske ord for "tungemål" eller tunger findes i den græske version af Det Gamle Testamente (kaldet 'Septuaginta') i betydningen sprog (se 1 Mos. 10:5; 5 Mos. 28:49; Dan. 1:4).

1 Kor. 14 er en række af bud omkring brugen af evnen til at tale i tunger; v. 21 citerer Es. 28:11 om, hvordan denne evne ville blive brugt til at vidne mod jøderne: "I loven står der skrevet: 'Ved folk med fremmede sprog [tungemål] og ved fremmedes læber vil jeg tale til dette folk' ". Es. 28:11 taler primært om, at Israels indtrængende fjender talte til jøderne på sprog ("tungemål"), de ikke kendte. Parallellen mellem "tungemål" og "læber" antyder, at "tungemål" var fremmede sprog. Der er meget andet i 1 Kor. 14, som antyder, at "tunger" refererer til fremmede sprog. Dette kapitel er Paulus' inspirerede kritik af den misbrug af gaverne, som foregik i den tidlige kirke, og som sådan giver den en god indsigt i naturen af evnen til at tale i tunger og profetere. Vi vil nu forsøge at give en kort kommentar til det. Vers 37 er et centralt vers:-

"Hvis nogen mener, at han er profet eller har åndsgave, skal han vide, at det, jeg skriver til jer, er et bud fra Herren."

Hvis nogen hævder at have åndsgaver, må han derfor acceptere, at de foregående bud om brugen af gaverne er inspirerede af Gud. Enhver, som idag er ulydig mod disse bud, indrømmer derfor åbent, at de synes det er i orden at foragte Guds inspirerede ord. Vers 11-17:-

"Kan jeg ikke sproget, vil jeg stå som en fremmed for den, der taler det, og han som en fremmed for mig.

Sådan er det også med jer: Når I lægger så stor vægt på åndsgaver, så søg at blive rige på gaver, som tjener til at opbygge menigheden.

Derfor skal den, der taler i tunger, bede om at kunne tolke det, han siger.

For hvis jeg taler i tunger under min bøn, er det ganske vist min ånd, der beder, men min forstand er uden frugt.

Hvad da? Jeg vil bede med ånden, men jeg vil også bede med forstanden; jeg vil lovsynge med ånden, men jeg vil også lovsynge med forstanden.

For når du lovpriser med ånden, hvordan skal så den, der ikke er fortrolig hermed, kunne sige amen til din takkebøn? Han forstår jo ikke, hvad du siger?

Nok er din takkebøn god, men den anden opbygges ikke."

At tale på et sprog, som de tilstedeværende ikke forstår, er derfor meningsløst. Brugen af 'hokuspokus' tale er udelukket - for hvordan kan man sige et oprigtigt "Amen" efter en "bøn" bestående af sludder, som ikke kan forstås? Husk at "Amen" betyder "Det skal ske", dvs. 'Jeg er fuldstændig enig i det, som er blevet sagt i denne bøn'. At tale på et sprog, som ikke forstås af dine brødre, er ikke opbyggeligt for dem, siger Paulus.

Vers 19:-

"Men i menigheden vil jeg hellere tale fem ord med min forstand og lære andre noget, end tusindvis af ord i tunger."

Dette er klart og simpelt. En kort sætning om Kristus på dansk vil gøre mere nytte end at prædike for mig i timevis på et fremmed sprog - eller 'hokuspokus-sprog'.

Vers 22:-

"Derfor er tungetale et tegn, ikke for de troende, men for de ikke-troende. Og profetisk tale er ikke for de ikke-troende, men for de troende."

Brugen af tungetale var derfor primært beregnet på at udbrede og forkynde evangeliet. I dag finder man derimod de fleste påstande om besiddelse af evnen til 'tungetale' blandt grupper af 'troende' eller (tilsyneladende) ved en individuel, personlig oplevelse, mens folk er alene. Der er en kronisk mangel på eksempler på, at sådanne mennesker har været i stand til på mirakuløs vis at tale på fremmede sprog med det formål at udbrede evangeliet. Da der i starten af 1990'erne blev åbnet nye muligheder for at forkynde Kristus i Østeuropa, var de (såkaldte) 'evangeliske' kirker nødt til at udgive deres skrifter på engelsk på grund af de sproglige barrierer! Man skulle vel synes, at evnen til at tale på fremmede tungemål skulle være blevet brugt, hvis de besad den?

Vers 23:-

"Hvis nu hele menigheden kommer sammen, og alle taler i tunger, og der så kommer nogle udenforstående eller ikke-troende ind, vil de så ikke sige, at I er vanvittige?"

Dette er nøjagtig, hvad der er sket. Både muslimer og ikke-troende har gjort nar af den groteske måde, folk i Vestafrika, som hævder at besidde evnen til tungetale, har opført sig på. Selv en fornuftig kristen, som stak hovedet indenfor ved et møde i Pinsebevægelsen, ville fristes til at tro, at medlemmerne var vanvittige.

Vers 27:-

"Hvis nogen taler i tunger, så to eller højst tre, og én ad gangen, og der skal være én til at tolke det."

Der var kun brug for, at to eller tre personer talte i tunger under en gudstjeneste. Det er usandsynligt, at en gruppe af tilhørere ville tale mere end tre forskellige sprog. En gudstjeneste ville hurtigt miste enhver sammenhæng, hvis talerens ord skulle oversættes mere end to gange. Hvis man besad evnen til at tale i tunger ved et møde i København med en tilhørerskare bestående af danskere blandet med nogle tyske og franske turister, så kan man forestille sig, at prædikanterne startede således:-

Præst: *God aften.*

Første tungetaler: *Bon soir* (fransk)

Anden tungetaler: *Guten abend* (tysk).

Naturligvis skal de tale i rækkefølge, "én ad gangen", for der ville opstå forvirring, hvis de talte samtidig. På trods heraf, og på grund af at nutidens 'tungetale' er af en fundamentalt følelsesmæssig type, hører man dette fænomen fra mange mennesker samtidig. Jeg har observeret, at når først en person starter, bliver andre hurtigt påvirket til at gøre det samme.

Evnen til tungetale er ofte blevet brugt i sammenhæng med evnen til at profetere, så et inspireret budskab fra Gud kunne fremsiges (ved hjælp af evnen til at profetere) på et sprog, som var fremmed for taleren (ved hjælp af evnen til at tale i tunger). Et eksempel på anvendelsen af de to gaver kan findes i ApG. 19:6. Men hvis prædikanten talte på tysk ved et møde i København, hvor tilhørerne var danskere blandet med en del tyske turister, ville det ikke være "opbyggeligt" for de danskere, der var til stede. Derfor skulle evnen til at tolke tungen (sproget) også nødvendigvis være til stede, så alle kunne forstå, hvad der blev sagt – i vores eksempel evnen til at oversætte fra tysk til dansk. Hvis en af de fransktalende tilhørere stillede et spørgsmål, ville prædikanten således heller ikke være i stand til at forstå ham uden hjælp, selvom han besad evnen til tale på fransk uden personligt at kende til sproget. Evnen til at oversætte ville derfor være til stede for at kunne hjælpe med dette.

Hvis ikke der var en person til stede, som besad evnen til at tolke, når det var nødvendigt, ville evnen til tungetale ikke blive anvendt: "Hvis ikke der er nogen til at tolke det, skal den, der taler i tunger, tie stille i menigheden" (1 Kor. 14:27,28). Det, at mange af de nulevende personer, som hævder at være i besiddelse af evnen til 'tungetale', taler på 'sprog', som ikke kan forstås af nogen og uden en tolk, er helt klart et tilfælde af direkte ulydighed mod disse bud.

Vers 32,33:-

"Profeters ånder underordner sig under profeter,
for Gud er ikke forvirringens, men fredens Gud."

Besiddelse af Helligånden skal derfor ikke forbindes med en oplevelse, som sætter en person uden for den normale bevidstheds sfære; ånden styres af brugerne, ikke en kraft, som besætter dem, så de handler ufrivilligt. Det hævdes ofte fejlagtigt, at dæmoner eller 'onde ånder' besætter de 'ikke-frelste' (se Studieemne 6.3), men at Helligånden fylder de troende. Men åndskraften, som Paulus referer til i 1 Kor. 14:32, blev styret af den, der besad den med visse formål; det var ikke en besjælende kraft af det gode i modsætning til den kraft af det onde, som findes i menneskets natur.

Desuden har vi vist tidligere, at denne Helligåndens kraft blev tildelt apostlene på bestemte tidspunkter for at udføre bestemte ting, snarere end at være til stede hos dem hele tiden.

Vers 34

"Som i alle de helliges menigheder skal kvinderne tie stille i menighederne. De må ikke tale, men skal underordne sig, sådan som loven også siger."

I sammenhæng med brugen af åndelige gaver slås det altså unægtelig fast, at en kvinde ikke skal gøre brug af dem under en gudstjeneste. Den generelle mangel på respekt for dette er ikke overraskende, når man tager i betragtning, at nutidens fænomen med at tale 'hokuspokus-sprog' kan forklares med følelsesmæssig ophidselse, som overføres fra en person til den næste blandt en gruppe af tilhørere. Kvinder, børn – ja, enhver tilstedeværende med et villigt sind – kan blive påvirket af en sådan ophidselse og derfor komme med ekstatiske ytringer, som går for at være 'tungetale'.

Den fremtrædende rolle, som kvinder indtager i påståede tilfælde af 'tungetale' og 'profeteren' i moderne menigheder, kan ganske simpelt ikke forenes med det klare bud i dette vers. Det latterlige og desperate argument, at Paulus var kvindehader, modbevises nogle få vers senere: "Hvis nogen mener, at han er profet eller har åndsgave, skal han vide, at det, jeg skriver til jer, er et bud fra Herren" (1 Kor. 14:37) – ikke Paulus' egne bud.

2.4 Tilbagekaldelse af gaverne

Guds mirakuløse åndsgaver vil atter blive brugt af de troende med det formål at forvandle den nuværende verden til Guds rige efter Kristi genkomst. Gaverne kaldes derfor "den kommende verdens kræfter" (Heb. 6:4,5), og Joel 2:26-29 beskriver en stor tildeling af de åndelige gaver efter Israels omvendelse. Det, at disse gaver vil blive tildelt de troende ved Kristi genkomst, er i sig selv tilstækkeligt bevis for, at der ikke er nogen, der besidder dem nu – eftersom det for enhver kristen, som er opmærksom på

36 GOD

både Skriften og verdensbegivenhederne, er klart, at Herrens genkomst uden tvivl er nært forestående .

Der er klare profetier i Bibelen om, at på et tidspunkt mellem det første århundrede, hvor man havde besiddelse af de åndelige gaver, og Kristi genkomst ville gaverne blive kaldt tilbage:-

"Profetiske gaver, de skal forgå; tungetale, den skal forstumme; og kundskab, den skal forgå. For vi erkender stykkevis, og vi profeterer stykkevis, men når det fuldkomne kommer, skal det stykkevise forsvinde" (1 Kor. 13:8-10).

Gaverne "skal forgå". De åndelige gaver, som blev tildelt i det første århundrede, skal kaldes tilbage, "når det fuldkomne kommer". Dette kan ikke være Kristi genkomst, eftersom gaverne på det tidspunkt vil blive tildelt igen. Det græske ord, som oversættes til "fuldkommen", betyder strengt taget 'det som er fuldstændigt eller helt'; det betyder ikke nødvendigvis noget syndfrit.

Dette fuldkomne vil erstatte den delvise viden, som de tidlige kristne havde som et resultat af profetiens gave. Husk, at profeti var evnen til at fremsige Guds inspirerede ord; det er nedskriften af sådanne ord, som udgør Bibelen.

I det første århundrede har den almindelige troende kun kendt til en lille del af Det Nye Testamente, som vi kender det. Han ville have hørt nogle ord fra profetierne fra kirkens ældste om forskellige praktiske emner; han har kendt til de store træk i Jesu liv, og har muligvis hørt et eller to af Paulus' breve læst højt. Men da først de profetiske ord var skrevet ned og udbredt, var der ikke længere nogen grund til, at nogen skulle besidde profetiens gave. Det, som var fuldkomment, og som derfor erstattede gerningen med de åndelige gaver, var derfor det færdige Nye Testamente:-

"Ethvert skrift er indblæst af Gud og nyttigt til undervisning, til bevis, til vejledning og til opdragelse i retfærdighed, så at det menneske, som hører Gud til, kan blive fuldvoksnet [fuldkomment]" (2 Tim. 3:16,17).

Det, som gør fuldkommet eller fuldvoksnet, er "ethvert skrift", så idet "ethvert skrift" var inspireret og nedskrevet, var "det fuldkomne" kommet, og de mirakuløse gaver blev kaldt tilbage.

Efes. 4:8-14 passer fint ind her til at fuldende puslespillet:-

"Han [Jesus] er steget op til det høje [til himlen] ...han har givet [åndelige] gaver til menneskene...så Kristi legeme bygges op, indtil vi alle når frem til enheden i troen [dvs. én tro] og i erkendelsen af Guds Søn, til at være et fuldvoksnet menneske...da skal vi ikke længere være uforstandige børn og slynges og drives hid og did af hver lærdoms vind."

Det første århundredes gaver skulle tildeles, indtil det fuldkomne eller fuldvoksne menneske var blevet opnået, og 2 Tim. 3:16,17 siger, at "det menneske, som hører Gud til, kan blive fuldvoksnet" ved at modtage vejledning fra "ethvert skrift". Kol. 1:28 fortæller også, at 'fuldkommenhed' kommer af at lyde Guds ord. Når vi besidder hele Skriften, er der ikke længere nogen reel undskyldning for at lade sig forvirre af de mange forskellige doktriner, som forskellige kirker tilbyder. Der er kun én Bibel, og eftersom "dit ord er sandhed" (Joh. 17:17), kan vi ved at studere dens tekster nå til "enheden i troen", den ene tro, som der tales om i Efes. 4:13 . Sande kristne har derfor opnået besiddelse af denne ene tro; i denne betydning er de hele ("fuldkomne") som et resultat af "det fuldkomne" eller hele – det skrevne, fuldstændige Guds ord.

Bemærk desuden, hvordan Efes. 4:14 sammenligner det at være i besiddelse af mirakuløse gaver med åndelig barndom, og hvordan de mirakuløse gaver i en profetisk kontekst ville blive kaldt tilbage. 1 Kor. 13:11 siger det samme. Hvis man gør et stort nummer ud af at besidde åndelige gaver, er det derfor ikke et udtryk for åndelig modenhed. Det fremskridt, som hver læser af disse ord nu bør gøre, er mod en dybere forståelse af Guds skrevne ord, mod at glæde sig over det fuldkomne ved Guds grundlæggende åbenbaring af sig selv gennem det, og mod at besvare det med ydmyg lydighed.

STUDIEEMNE 2: Spørgsmål

1. Hvilke af de følgende er betydninger af ordet 'Ånd'?
 - a) Kraft
 - b) Hellig
 - c) Ånde
 - d) Støv.

2. Hvad er Helligånden?
 - a) En person
 - b) Kraft
 - c) Guds kraft
 - d) Del af en treenighed

3. Hvordan blev Bibelen skrevet?
 - a) Folk skrev deres egne ideer ned
 - b) Folk skrev, hvad de troede, at Gud mente
 - c) Ved at folk blev inspireret af Guds ånd
 - d) Dele af den er et resultat af inspiration, andre er ikke

4. Hvilke af de følgende er årsager til, at de mirakuløse åndelige gaver blev tildelt?
 - a) For at understøtte den mundtlige forkyndelse af evangeliet
 - b) For at opbygge den første menighed
 - c) For at tvinge folk til at være retfærdige
 - d) For at redde apostlene fra personlige problemer.

5. Hvorfra kan vi lære om Guds sandhed?
 - a) Delvist fra Bibelen, delvist fra vore egne tanker
 - b) Ved at Helligånden fortæller os det direkte, ud over læsning af Bibelen
 - c) Udelukkende fra Bibelen
 - d) Fra religiøse prædikanter/præster

3.1 Guds løfter: Introduktion

På dette punkt i vore studier har vi opnået en bred forståelse af, hvem Gud er, og hvordan han arbejder. Herigennem har vi opklaret en række almindelige misforståelser omkring disse ting. Nu vil vi se nærmere på de ting, som Gud har "lovet dem, der elsker ham" (Jakob 1:12; 2:5) ved at overholde hans bud (Joh. 14:15).

Guds løfter i Det Gamle Testamente er det, som udgør det sande kristne håb. Da Paulus stod for retten, talte han om den fremtidige belønning, som han var villig til at miste alt for: "Nu står jeg og skal dømmes for håbet om det løfte, som Gud gav vore fædre...Det er det håb, jeg anklages for af jøderne, konge" (ApG. 26:6,7). Han havde tilbragt meget af sit liv med at forkynde "det evangelium [glædelige budskab], at løftet, der blev givet til fædrene, har Gud opfyldt for os...da han lod Jesus opstå" (ApG. 13:32,33). Paulus forklarede, at tro på disse løfter gav håb om opstandelse fra de døde (ApG. 26:6-8 cp. 23:8), en viden om Jesu genkomst på dommens dag og om Guds kommende rige (ApG. 24:25; 28:20,31).

Alt dette punkterer myten om, at det gamle Testamente blot er en vævende historie om Israel, som ikke taler om evigt liv. Gud besluttede ikke pludselig for 2000 år siden, at han ville tilbyde os evigt liv gennem Jesus. Denne hensigt havde han fra begyndelsen:-

"...med håb om evigt liv, som Gud, der ikke lyver, har lovet for evige tider siden – og da tiden var inde, åbenbarede han sit ord ved den forkyndelse af budskabet [om det]" (Titus 1:2,3).

"det evige liv, som var hos Faderen og blev åbenbaret for os" (1 Joh. 1:2).

Eftersom Gud havde til hensigt at give sit folk evigt liv fra begyndelsen, er det usandsynligt, at han ville tie om det igennem de 4000 års beskæftigelse med menneskene, som er beskrevet i Det Gamle Testamente. Rent faktisk er Det Gamle Testamente fyldt med profetier og løfter, som hver især giver flere detaljer om dette håb, som Gud har givet sit folk. Det er derfor, at en forståelse af Guds løfter til de jødiske fædre er essentiel for vores frelse,

40 GOD

endda i så høj grad, at Paulus mindede de troende i Efesus om, at før de kendte til disse ting, var de "adskilt fra Kristus, udelukket fra borgerret i Israel og fremmede for forjættelsens pagter, uden håb og uden Gud i verden" (Efes. 2:12) – selvom de utvivlsomt havde troet, at deres foregående hedenske tro havde givet dem et håb og et kendskab til Gud. Men dette er alvoren i ikke at kende Guds løfter i Det Gamle Testamente – i realiteten at være "uden håb og uden Gud i verden". Husk, at Paulus definerede det kristne håb som "håbet om det løfte, som Gud gav vore (Jødiske) fædre" (ApG. 26:6).

Det er en sørgelig kendsgerning, at få kirkesamfund lægger den vægt på disse dele af Det Gamle Testamente, som de burde. "Kristendom" er degenereret til en religion baseret på Det Nye Testamente – og selv da med en tendens til kun at bruge nogle få vers derfra. Jesus understregede tydeligt det vigtige i at kende Det Gamle Testamente:

"Hvis de ikke hører Moses [dvs. de første fem bøger i Bibelen, som han skrev] og profeterne, vil de heller ikke lade sig overbevise, selvom en står op fra de døde" (Luk. 16:31).

Man vil måske naturligt argumentere for, at det må være nok at tro på Jesu genopstandelse (sml. Luk. 16:30), men Jesus sagde, at uden en solid forståelse af Det Gamle Testamente ville dette ikke være fuldstændig muligt.

Disciplenes tab af troen efter korsfæstelsen blev af Jesus begrundet med deres mangel på opmærksom læsning af Det Gamle Testamente:-

"Da sagde han til dem: 'I uforstandige, så tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt! Skulle Kristus ikke lide dette og gå ind til sin herlighed? Og han begyndte med Moses og *alle* profeterne og udlagde for dem, hvad der stod om ham i *alle* skrifterne" (Luk. 24:25-27).

Bemærk denne vægt på, hvordan *hele* Det Gamle Testamente talte om ham. Det var ikke, fordi disciplene aldrig havde læst eller hørt Det Gamle Testaments ord, men de havde ikke forstået dem ordentligt, og derfor

kunne de ikke virkelig tro på dem. Så det er nødvendigt ikke blot at læse Guds ord, men også at have en korrekt forståelse af det, for at kunne opbygge en sand tro. Jøderne var fanatiske i deres læsning af Det Gamle Testamente (ApG. 15:21), men fordi de ikke forstod dets henvisninger til Jesus og hans evangelium, troede de ikke rigtigt på det. Derfor sagde Jesus til dem:-

"Havde I troet Moses, ville I have troet mig; for det var mig, han skrev om. Men tror I ikke hans skrifter, hvordan skal I så tro mine ord?" (Joh. 5:46,47).

På trods af al deres Bibellæsning, så de simpelt hen ikke det sande budskab om Jesus, selvom de holdt af at tænke, at de var garanteret frelse. Jesus var nødt til at fortælle dem:-

"I gransker Skrifterne [dvs. læser grundigt – sml. ApG. 17:11]; fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig" (Joh. 5:39).

Og sådan kan det forholde sig med folk, som har et overfladisk kendskab til nogle af begivenhederne og noget af læren i Det Gamle Testamente: det er blot viden, som de har opfanget tilfældigt. Det vidunderlige budskab om Kristus og evangeliet om Guds rige går stadig hen over hovedet på dem. Det er formålet med dette studie at få dig ud af denne position ved at vise den sande mening bag de vigtigste løfter i Det Gamle Testamente:-

- **I Edens Have**
- **Til Noa**
- **Til Abraham**
- **Til David**

Vi finder information om disse i Bibelens første fem bøger (Første til Femte Mosebog), som er skrevet af Moses, og i Det Gamle Testaments profeter. Alle dele af det kristne evangelie kan findes her. Paulus forklarede om sin forkyndelse af dette evangelie: "Jeg siger ikke andet end det, som både profeterne og Moses har sagt skulle ske: at Kristus måtte lide, når han, den først opstandne fra de døde, skulle forkynde lys både for både folket og hedningerne " (ApG. 26:22,23). I hans sidste dage blev han desuden ved at

sige det samme: "Fra tidlig morgen og helt til aften forklarede og vidnede han [Paulus] for dem om Guds rige...ud fra Moseloven og profeterne" (ApG. 28:23).

Det håb, som Paulus, denne fremragende kristne, havde, bør også være det håb, som motiverer os; ligesom det var det storslåede lys for enden af hans livs tunnel, sådan bør det også være det for enhver seriøs kristen. Opildnet af denne motivation kan vi nu "granske Skrifterne".

3.2 Løftet i Edens Have

Den ynkelige historie om menneskets syndefald er fortalt i Første Mosebog, kapitel 3. Slangen blev forbandet for at have fordrejet Guds ord og have fristet Eva til at være ulydig mod det. Manden og kvinden blev straffet for deres ulydighed. Men der kommer en smule håb ind i dette dystre billede, da Gud siger til slangen:-

"Jeg sætter fjendskab [had, modsætning] mellem dig og kvinden, mellem dit afkom og hendes: Hendes afkom skal knuse dit hoved, og du skal bide hendes afkom i hælen" (1 Mos. 3:15).

Dette vers er meget komprimeret; vi er nødt til omhyggeligt at definere de forskellige ting, der er involveret. "Afkom" betyder en efterkommer eller et barn, men det kan også referere til folk, som er forbundet med det særlige "afkom". Vi vil se senere, at Abrahams "afkom" var Jesus (Gal. 3:16), men hvis vi er "i" Jesus ved dåben, så er vi også afkommet (Gal. 3:27-29). Dette ord "afkom" refererer også til ideen om sæd (1 Pet. 1:23); et sandt afkom vil således have sin faders karakteregenskaber.

Slangens afkom må derfor referere til det, som har slangens karakteregenskaber:-

- fordrejer Guds ord
- lyver
- leder andre til at synde

Vi vil se i Studieemne 6, at der ikke findes en virkelig person, som gør dette, men at der inden i os er

- "vort gamle [kødelige] menneske" (Rom. 6:6)
- "et sjæleligt menneske" (1 Kor. 2:14)
- "det gamle menneske...som ødelægges af sine forførelseriske lyster" (Efes. 4:22)
- "det gamle menneske med dets gerninger" (Kol. 3:9).

Dette syndige "menneske" inden i os er den bibelske "djævel", slangens afkom.

Kvindens afkom skulle være et bestemt individ - "du [slangens afkom] skal bide *hendes afkom* i hælen" (1 Mos. 3:15). Denne person skulle for evigt knuse slangens afkom dvs. synden – "hendes afkom skal knuse dit hoved". Hvis man slår en slange knusende hårdt i hovedet, slår man den ihjel, eftersom dens hjerne er i hovedet. Den eneste person, som er en sandsynlig kandidat til at være kvindens afkom er Vor Herre Jesus:-

Jesus Kristus "tilintetgjorde døden [og dermed syndens magt – Rom. 6:23] og bragte liv og uforgængelighed for lyset ved evangeliet " (2 Tim. 1:10).

"Han [Gud] sendte sin egen Søn i syndigt køds lighed og for syndens skyld og fordømte dermed synden i kødet", dvs. den bibelske djævel, slangens afkom (Rom. 8:3).

Jesus " blev åbenbaret for at han skulle bære vore synder" (1 Joh. 3:5).

"Du skal give ham navnet Jesus [som betyder "Frelser"]; for han skal frelse sit folk fra deres synder" (Mat. 1:21).

Jesus var bogstavelig talt "født af en kvinde" (Gal. 4:4) som Marias søn, selvom Gud var hans fader. Således var han også på denne måde kvindens afkom, selvom han blev skabt af Gud på en måde, som intet andet menneske

44 GOD

er blevet skabt. Kvindens afkom skulle midlertidigt såres af synden, slangens afkom - "du skal bide hendes afkom i hælen" (1 Mos. 3:15). Et slangebid i hælen er normalt et forbigående sår, sammenlignet med den varige skade, som man tilføjer slangen, når man knuser dens hovede.

Dødsdommen over synden, slangens afkom, blev primært fældet gennem Kristi offer på korset – bemærk, at de vers, vi citerede ovenfor, taler om Kristi sejr over synden i fortid. Det midlertidige sår i hælen, som Jesus måtte lide, refererer derfor til hans død, som varede tre dage. Hans genopstandelse beviste, at dette kun var et forbigående sår sammenlignet med det dødelige sår, han gav synden. Det er interessant, at ikke-bibelske historiske beretninger angiver, at de ofre, der blev korsfæstet, blev sømmet fast til trækorset gennem hælen. Jesus blev "såret i hælen" gennem sin død. Es.53:4,5 beskriver Kristus som 'slået' dvs. såret af Gud ved hans død på korset. Dette hentyder klart til profetien i 1 Mos. 3:15 om, at Kristus ville blive bidt/såret af slangens afkom. Men i sidste ende handlede Gud gennem det onde, som Kristus mødte; Gud beskrives her som den, der sårer (Es.53:10) ved at styre de onde kræfter, som sårede hans søn. Og således handler Gud også gennem de onde ting, som ethvert af hans børn oplever.

KONFLIKTEN I DAG

Men nu spørger du sikkert dig selv: "Hvis Jesus har knust synden og døden (slangens afkom), hvorfor eksisterer disse ting så stadig i dag?" Svaret er, at på korset knuste Jesus syndens magt i sig selv; profetien i 1 Mos. 3:15 handler primært om konflikten mellem Jesus og synden. Dette betyder, at fordi han har indbudt os til at tage del i hans sejr, så kan vi også i sidste ende overvinde synd og død. De, som ikke er indbudt til at tage del i hans sejr, eller som afslår tilbudet, vil naturligvis stadig opleve synd og død. Synd og død opleves også af de sande troende, som gennem deres dåb til Kristus er forbundet med kvindens afkom (Gal. 3:27-29), men de kan få tilgivelse for deres synder og derfor i sidste ende blive frelst fra døden, som er resultatet af synd. Som en fremtidig mulighed "tilintetgjorde" Jesus således døden på korset (2 Tim. 1:10), men det er ikke, før end Guds hensigt med jorden er fuldstændig udført ved slutningen af Tusindårsriget, at folk rent faktisk vil holde op med at dø – og døden aldrig igen skal opleves på jorden: "For Kristus skal være konge [i den første del af Guds rige], indtil Gud får lagt alle fjender under hans fødder; som den sidste fjende tilintetgøres døden" (1 Kor. 15:25,26).

Hvis vi "døbes *til* Kristus" så bliver løfter om Jesus som det i 1 Mos. 3.15 personlige for os; de er ikke længere blot interessante dele af Bibelen, de er profetier og løfter, som gives direkte til os! Som kvindens afkom vil vi også opleve, at synden overvinder os på kort sigt. Med mindre Herren vender tilbage i vores livstid, så vil vi også blive såret i hælen, som Jesus blev det, i og med at vi også vil dø. Men hvis vi i sandhed er kvindens afkom, så vil dette "sår" kun være midlertidigt. De, som døbes til Kristus på den rette måde ved total neddykning i vand, er forbundet med hans død og genopstandelse – symboliseret ved opstigningen fra vandet (se Rom. 6:3-5).

Hvis vi er det sande afkom af kvinden, så vil vores liv afspejle ordene i 1 Mos. 3:15 – der vil være en konstant følelse af konflikt ("fjendskab") i os mellem rigtigt og forkert. Den store apostel Paulus beskriver en nærmest skizofren konflikt mellem synden og hans sande jeg, som rasede i ham (Rom. 7:14-25).

Efter dåb til Kristus bør denne konflikt med synden, som naturligt findes i os, styrkes – og fortsætte med at styrkes hele vort liv. På en måde er det svært, fordi syndens kraft er stærk. Men på en anden måde er det ikke svært, da vi er *i* Kristus, som allerede har udkæmpet og vundet konflikten. Bemærk, hvordan de troende beskrives som en kvinde i Efes. 5:23-32, som om at vi ved at være kvindens afkom også *er* kvinden.

På samme måde som kvindens afkom både repræsenterer Jesus og dem, som prøver på at få hans karakteregenskaber, så refererer slangens afkom både til synden (den bibelske "djævel") og til dem, som åbent udviser syndens og slangens karakteregenskaber. Disse mennesker vil ignorere eller fordreje Guds ord, hvilket i sidste ende vil lede dem ind i en skamfuld tilstand af synd og fremmedgørelse over for Gud, som det skete for Adam og Eva. Eftersom jøderne var det folk, som rent faktisk slog Jesus ihjel - dvs. sårede kvindens afkom i hælen – så må man forvente, at de var vigtige eksempler på slangens afkom. Dette bekræftes af Johannes Døberen og Jesus:-

"Men da han [Johannes] så, at mange af farisæerne og saddukæerne [den gruppe af jøder, som dødsdømte Jesus] kom for at blive døbt, sagde han til dem: 'Øgleyngel [dvs. afkom af slanger], hvem har bildt jer ind, at I kan flygte fra den kommende vrede?' "(Mat. 3:7).

46 GOD

"Da Jesus kendte deres [farisæernes] tanker, sagde han til dem:...Øgleyngel, hvordan skulle I, som er onde, kunne sige noget godt?" (Mat. 12:25,34).

Verden – selv den religiøse verden – har de samme karakteregenskaber som slangen. Kun de, som er døbt til Kristus, er forbundet med kvindens afkom; alle andre er i højere eller lavere grad slangens afkom. Den måde, hvorpå Jesus behandlede de mennesker, som var slangens afkom, bør være et eksempel for os:-

- Han prædikede for dem i en ånd af kærlighed og sand omsorg, men
- Han lod ikke deres gerninger og tanker påvirke ham, og
- Han viste Guds kærlige væsen for dem gennem den måde, han levede på.

På trods af alt dette hadede de ham. Hans egne anstrengelser for at være lydige mod Gud gjorde dem misundelige. Selv hans familie (Joh. 7:5; Mark. 3:21) og nære venner (Joh. 6:66) tog afstand fra ham, og nogle fjernede sig endda fra ham rent fysisk. Paulus oplevede det samme, og han beklagede sig til dem, som engang havde stået sammen med ham i tykt og tyndt:-

"Er jeg blevet jeres fjende ved at sige jer sandheden?"
(Gal. 4:14-16)

Sandheden er altid ilde hørt; at kende den og leve efter den, som vi bør gøre, vil altid skabe problemer af en eller anden slags for os, og endda resultere i forfølgelse:-

"Men ligesom han, der var født efter naturens orden, dengang forfulgte ham, der var født efter Åndens orden [ved Guds levende og blivende ord - 1 Peter 1:23], sådan også nu" (Gal. 4:29).

Hvis vi i sandhed er forenet med Kristus, må vi opleve noget af hans lidelse, så vi også kan tage del i hans pragtfulde belønning. Paulus giver os endnu engang et uovertruffet eksempel på dette:-

"Troværdigt er det ord! For er vi døde med ham [Kristus], skal vi også leve med ham; holder vi ud [med ham], skal vi også være konger med ham ...Derfor udholder jeg alt (2 Tim. 2:10-12).

"Har de forfulgt mig [Jesus], vil de også forfølge jer...alt det skal de gøre mod jer på grund af mit navn" (Joh. 15:20,21)

- dvs. fordi vi er døbt i Jesu navn (ApG. 2:38; 8:16).

Når man ser vers som disse, er det fristende at sige: "Hvis det er, hvad det at være forbundet med Jesus, kvindens afkom, handler om, så vil jeg hellere være fri". Men naturligvis forventes det aldrig af os at udholde noget, som vi ikke med rimelighed kan klare. Der kræves helt klart selvopofrelse for at forene os fuldt og helt med Kristus, men vores forbundethed med ham vil føre til en sådan pragtfuld belønning, "at denne tids lidelser er ikke værdige til at blive sammenlignet med den pragt, som skal åbenbares i os". Og selv nu gør hans offer vore bønner om hjælp til at stå igennem dette livs lidelser særligt kraftfulde overfor Gud. Og hertil kan man tilføje de følgende pragtfulde tilsagn, tydeligt understreget i mange kristadelfianeres Bibeler:-

"Gud er trofast; han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men vil sammen med fristelsen også skabe udvej, så I ikke bukker under" (1 Kor. 10:13).

"Sådan har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig. I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden" (Joh. 16:33).

"Hvad er der mere at sige! Er Gud for os, hvem kan da være imod os?" (Rom. 8:31).

3:3 Løftet til Noa

Som menneskets historie skred frem efter Adam og Eva, blev mennesket ondere og ondere. Tingenes tilstand nåede et punkt, hvor kulturen var i sådan et desperat moralsk forfald, at Gud besluttede at tilintetgøre hele dette samfund med undtagelse af Noa og hans familie (1 Mos. 6:5-8). Han fik bud på at bygge en ark, hvori han og repræsentanter for alle dyrene skulle bo gennem det tidsrum, hvor verden blev ødelagt af syndfloden. Som en sidebemærkning skal det siges, at der er rigeligt videnskabeligt grundlag for at tro, at denne store oversvømmelse faktisk fandt sted, bortset fra de klare beskrivelser i Skrifterne! Bemærk, at jorden (dvs. selve planeten) ikke blev tilintetgjort, kun det onde menneskelige samfund, som eksisterede på den: "Alt levende, der rørte sig på jorden, omkom" (1 Mos. 7:21). Jesus (Mat. 24:37) og Peter (2 Peter 3:6-12) så begge dommen over Noas verden som svarende til det, der skal ske ved Kristi genkomst. Menneskets forfærdelige ondskab på Noas tid har sin modpart i vores nuværende verden, som vil blive straffet ved Kristi genkomst.

På grund af menneskets forfærdelige syndighed og den selvødelæggelse, som denne planet er på vej imod, er der selv blandt kristne opstået en tro på, at denne jord vil blive tilintetgjort. Denne forestilling udviser en total mangel på forståelse for Bibelens grundlæggende budskab – at Gud ER optaget af, hvad der sker på denne planet, og at Jesus Kristus snart vil vende tilbage for at skabe Guds rige her på jorden. Hvis mennesket får lov at ødelægge denne planet, så kan disse løfter simpelt hen ikke opfyldes. Betydelige beviser for, at Guds rige *vil* blive skabt på jorden kan findes i Studieemne 4.7 og Studieemne 5. Indtil da burde det følgende være tilstrækkeligt bevis for, at jorden og solsystemet ikke vil blive tilintetgjort:-

- "den jord, han havde grundlagt for evigt " (Sl. 78:69).
- "Jorden er bestandig den samme" (Præd. 1:4).
- "Sol og måne...stjerner...himlenes himmel...For evigt og altid bestemte han deres plads og satte en grænse, de ikke måtte overskride" (Sl. 148:3-6).
- "landet er fyldt med kundskab om Herren, som vandet dækker havets bund" (Es. 11:9; 4 Mos.

14:21) – dette ville være svært, hvis Gud lod jorden ødelægge sig selv. Dette løfte er endnu ikke blevet indfriet.

- "Gud, han som dannede jorden og frembragte den, han som grundfæstede den; han skabte den ikke i tomhed, men dannede den til beboelse" (Es. 45:18). Hvis Gud skabte jorden blot for at se den blive ødelagt, så ville hans arbejde være forgæves.

Men helt tilbage i 1. Mosebog lovede Gud alt dette til Noa. Da han startede livet påny i den nye verden skabt af syndfloden, frygtede Noa måske, at der kunne komme en ny total ødelæggelse. Denne tanke må have strejft ham, hver gang det begyndte at regne efter syndfloden. Derfor lavede Gud en pagt (en række løfter) om, at dette aldrig ville ske igen:-

"Nu opretter jeg min pagt med jer...Jeg opretter min pagt med jer [bemærk gentagelsen af "Jeg" - det *under* at Gud valgte at give mennesket løfter!]: aldrig mere skal alt levende udryddes af vandfloden. En vandflod skal aldrig mere ødelægge jorden (1 Mos. 9:9-12).

Denne pagt blev bekræftet af regnbuen:-

"Når jeg samler [regn]skyer over jorden, og buen kommer til syne i skyerne, da husker jeg på min pagt med jer...den evige pagt, som er mellem Gud og alle levende væsener, alt levende på jorden...Det [regnbuens tilsynekomst] er tegnet på den pagt, som jeg har oprettet mellem mig og alt levende på jorden" (1 Mos. 9:13-17).

Eftersom dette er en evig pagt mellem Gud og jordens mennesker og dyr, må jorden nødvendigvis have mennesker og dyr til at leve på den til evig tid. Dette er i sig selv bevis for, at Guds rige vil blive på jorden snarere end i himlen.

Løftet til Noa er således et fundament for evangeliet om Guds rige; det viser, at Gud har sin opmærksomhed rettet mod denne planet, og at han har en evig hensigt med den. Selv i sin vrede husker han barmhjertigheden

(Hab. 3:2), og hans kærlighed er således, at han nærer omsorg selv for de dyr, han har skabt (1 Kor. 9:9 cp. Jonas 4:11).

3.4 Løftet til Abraham

Det evangelium, som blev forkyndt af Jesus og apostlene var ikke grundlæggende forskelligt fra det, som Abraham kendte. Gennem Skrifterne fik Abraham "det evangelium forkyndt" af Gud (Gal. 3:8). Disse løfter er af så afgørende en betydning, at Peter begyndte og sluttede sin offentlige forkyndelse af evangeliet med en henvisning til dem (ApG. 3: 13,25). Hvis vi kan forstå, hvilken lære der blev givet til Abraham, vil vi få et meget fundamentalt billede af det kristne evangelium. Der er andre antydninger af, at "evangeliet" ikke blot er noget, som begyndte på Jesu tid:-

- "Vi forkynder jer det evangelium, at løftet, der blev givet til fædrene [vore jødiske fædre], har Gud opfyldt for os" (ApG. 13: 32,33).
- "Det evangelium, som Gud forud har lovet ved sine profeter [f.eks. Abraham, 1 Mos. 20:7] i De Hellige Skrifter" (Rom. 1:1,2).
- "Thi derfor blev evangeliet forkyndt også for døde" (1 Peter 4:6) – dvs. troende, som havde levet og var døde før det første århundrede
- "For vi har fået det glædelige budskab forkyndt ligesom de" (Heb. 4:2) - dvs. Israel i ørkenen.

Løfterne til Abraham har to grundlæggende temaer:

- (1) Abrahams afkom (særlige efterkommer) og
- (2) det land, som var blevet lovet til Abraham.

Disse løfter kommenteres i Det Nye Testamente, og i henhold til vores princip om at lade Bibelen forklare sig selv vil vi kombinere læren i begge testamenter for at give os et komplet billede af den pagt, som blev lavet med Abraham.

Abraham boede oprindeligt i Ur, en velstående by i det, der nu er Irak. Moderne arkæologi har vist, hvor højt et civilisationsniveau man havde opnået på Abrahams tid. Der var et banksystem, en statsforvaltning og en passende infrastruktur. Abraham levede i denne by uden at kende til andet; så vidt vi ved som lidt af en verdensmand. Men så kom dette ekstraordinære kald fra Gud til ham - om at forlade sit sofistikerede liv og begive sig ud på en rejse til et forjættet land. Det blev ikke gjort klart, præcist hvad og hvor det var. I realiteten viste det sig at være en rejse på 2500 kilometer. Landet var Kana'an – det moderne Israel.

Af og til i Abrahams liv viste Gud sig for ham og gentog og fjede noget til sine løfter til ham. Disse løfter er grundlaget for Kristi evangelium; som sande kristne modtager vi således det samme kald som Abraham om at opgive dette livs flygtige ting og gå frem i et liv i troen, at tro på Guds løfter og leve ved hans ord. Vi kan sagtens forestille os, hvordan Abraham har grublet over løfterne på sine rejser. "I tro adlød Abraham kaldet til at bryde op [fra Ur] og drage til et sted [Kana'an], som han skulle få i eje, og han drog af sted uden at vide, hvor han kom hen" (Heb. 11:8).

Idet vi for første gang tænker over Guds løfter, kan vi også føle, at vi ikke helt ved, hvordan det forjættede land i Guds rige vil være. Men vores tro på Guds ord bør være så stærk, at vi også villigt adlyder.

Abraham var ingen vandrende nomade, som ikke havde noget bedre at foretage sig, end at tage chancen med disse løfter. Hans baggrund havde helt basalt meget til fælles med vores egen. De komplekse og smertefulde overvejelser, han gjorde sig, var de samme som dem, vi også er nødt til at gøre os, når vi overvejer, om vi skal modtage og handle ud fra Guds løfter – de underlige blikke fra arbejdskolleger, det mistænksomme blik i naboens øjne ("Han er religiøs!")...disse ting har Abraham også kendt til. Den motivation, som Abraham behøvede for at gennemføre det, må have været enorm. Det eneste, som gav ham den motivation igennem hans mange år på rejsen, var løfternes ord. Han må have indprentet disse ord i hukommelsen og dagligt mediteret over, hvad de virkelig betød for ham.

Ved at udvise den samme tro og handle i overensstemmelse med den kan vi opnå den samme ære som Abraham – at blive kaldt Guds venner (Es. 41:8), at finde viden om Gud (1 Mos. 18:17) og have et sikkert håb om evigt liv i

52 GOD

Guds rige. Vi understreger igen, at Kristi evangelium er baseret på disse løfter til Abraham. For at kunne tro fuldt og helt på det kristne budskab må vi også kende løfterne til Abraham fuldt og helt. Uden dem er vores tro ikke tro. Vi bør derfor ivrigt læse og genlæse samtalerne mellem Gud og Abraham.

LANDET

- 1) "Forlad dit land...og drag til det land, jeg vil vise dig" (1 Mos. 12:1).
- 2) Abraham (Abram) "drog videre...til Betel [i det centrale Israel]...[da] sagde Herren til Abram: Se ud over landet, derfra hvor du står, mod nord og syd, mod øst og vest. Hele det land, du ser, vil jeg give dig og dine efterkommere for evigt...Drag nu omkring i landet...for jeg giver det til dig" (1 Mos. 13:3,14-17).
- 3) "Den dag sluttede Herren pagt med Abram. Han sagde: Jeg giver dine efterkommere dette land fra Egyptens flod til den store flod, Eufratfloden" (1 Mos. 15:18).
- 4) "Det land, hvor du nu bor som fremmed, hele Kana'an, vil jeg give dig og dine efterkommere til evig ejendom" (1 Mos. 17:8).
- 5) "Abraham...fik løftet om at skulle arve verden" (Rom. 4:13).

Vi ser her en fremadskridende åbenbaring til Abraham:-

- 1) 'Der er et land, som jeg ønsker, at du skal rejse til'.
- 2) 'Du er nu ankommet til området. Du og dine børn skal bo her til evig tid'. Bemærk, at dette løfte om evigt liv er nedskrevet uden glamour eller eftertryk; en menneskelig forfatter ville uden tvivl have peppet det lidt op.
- 3) Det blev defineret nærmere, hvilket område det forjættede land dækkede.
- 4) Abraham skulle ikke forvente at få løftet opfyldt i dette liv – han skulle blive en "fremmed" i landet, selvom han senere skulle

leve der til evig tid. Dette indebærer, at han skulle dø og senere genopstå, så han kunne få dette løfte opfyldt.

5) Under inspiration så Paulus klart løfterne til Abraham som det, at han skulle arve hele jorden.

Skriften gør meget ud af at minde os om, at Abraham ikke fik løfterne opfyldt i sin livstid:-

"I tro slog han sig ned i det forjættede land som i et fremmed land og boede i telte [hvilket antyder en midlertidig bosættelse]" (Heb. 11:9).

Han levede som en fremmed i landet, måske med den samme skjulte følelse af usikkerhed og utilpassethed, som en flygtning har. Man kan næppe sige, at han levede med sit afkom i sit eget land. Sammen med sine efterkommere, Isak og Jakob (til hvem løfterne blev gentaget), døde han "med troen i behold...uden at have fået løfterne opfyldt; de havde kun set og hilst deres opfyldelse i det fjerne, og de bekendte, at de var fremmede og udlændinge på jorden" (Heb. 11:13). Bemærk de fire trin:-

- At lære løfterne at kende – som vi gør det igennem dette studie.
- At "se dem" – hvis det krævede overtalelse for Abraham, før han virkelig så løfterne, hvad kræver det så ikke for os?
- At hilse og modtage dem – ved at modtage dåben til Kristus (Gal. 3:27-29).
- At bekende over for verden gennem vores måde at leve på, at denne verden ikke er vores sande hjem, men at vi lever i håbet om den tid, der skal komme på jorden.

Abraham bliver vores store helt og forbillede, hvis vi forstår disse ting. Den endelig anerkendelse af, at opfyldelsen af løfterne lå i fremtiden, kom for den trætte gamle mand, da hans kone døde. Han var rent faktisk nødt til at købe en del af det forjættede land til at begrave hende i (ApG. 7:16). Gud gav ham i sandhed "ikke ejendom i det, ikke så meget som en fodsbred, men lovede at give Abraham og hans efterkommere landet til ejendom" (ApG.

54 GOD

7:5). Abrahams nulevende afkom må føle den samme uoverensstemmelse, når de køber eller lejer ejendomme – på en jord, som er blevet lovet til dem til evig, personlig arv og eje!

Men Gud holder sine løfter. Der må komme en dag, hvor Abraham og alle de, som har modtaget disse løfter, vil blive belønnet. Heb. 11:13,39,40 slår dette fast:-

"Med troen i behold døde alle disse uden at have fået løfterne opfyldt...for Gud havde for vor skyld noget bedre for øje, nemlig at de ikke skulle nå målet uden os".

Alle sande troende vil derfor blive belønnet på samme tidspunkt, dvs. ved dommens trone på den yderste dag (2 Tim. 4:1,8; Mat. 25:31-34; 1 Peter 5:4). Heraf følger, at for at være til stede og kunne dømmes må Abraham og andre, som kendte disse løfter, genopstå umiddelbart inden Dommens dag. Hvis ikke de på nuværende tidspunkt har fået løfterne indfriet, og dette først vil ske efter deres genopstandelse og dom ved Kristi genkomst, så er der ikke andre muligheder end at acceptere, at Abraham og hans ligesindede i øjeblikket er bevidstløse og afventer Kristi genkomst. Og dog kan man se glasmalerier i kirker over hele Europa, som viser Abraham i himlen, hvor han modtager den lovede belønning for et liv i troen. Igennem hundredevis af år er tusinder af mennesker gået forbi disse billeder og har troligt accepteret denne forestilling. Kan du finde modet i Bibelen til at skille dig ud fra mængden?

Afkommet

Som vi forklarede i Studieemne 3:2, handler løftet om et afkom primært om Jesus og derefter om dem, som er "i Kristus", og som derfor også tæller som Abrahams afkom.:-

- 1) "Jeg vil gøre dig til stort folk og velsigne dig...I dig skal alle jordens slægter velsignes" (1 Mos. 12:2,3).
- 2) "Jeg vil lade dine efterkommere blive som jordens støv; hvis nogen kan tælle jordens støv, kan også dine efterkommere tælles. Drag nu omkring landet, så langt og bredt det er, for jeg giver det til dig" (1 Mos. 13:15,16).

GUD

- 3) "Se på himlen og tæl stjernerne, hvis du kan...Så mange skal dine efterkommere blive...Jeg giver dine efterkommere dette land" (1 Mos. 15:5,18).
- 4) "Hele Kana'an vil jeg give dig og dine efterkommere til evig ejendom, og jeg vil være deres Gud" (1 Mos. 17:8).
- 5) "Jeg [vil] velsigne dig og gøre dine efterkommere så talrige som himlens stjerner og som sandet ved havets bred. Dine efterkommere skal erobre deres fjenders porte. Alle jordens folk skal velsigne sig i dit afkom" (1 Mos. 22:17,18).

Igen blev Abrahams forståelse af "afkommet" større og større:-

- 1) Først fik han blot at vide, at han på en eller anden måde ville få et utrolig stort antal efterkommere, og at hele jorden ville blive velsignet gennem hans "afkom".
- 2) Han fik senere at vide, at han ville få et afkom, som ville komme til at omfatte mange mennesker. Disse mennesker ville tilbringe evigt liv sammen med Abraham selv i det land, han var ankommet til, dvs. Kana'an.
- 3) Han fik at vide, at hans afkom ville blive så mangfoldigt som stjernerne på himlen. Dette kan have fået ham til at tænke, at han ville få mange åndelige efterkommere (stjerner på himlen), så vel som mange naturlige efterkommere ("jordens støv").
- 4) De foregående løfter blev understreget af den yderligere forsikring om, at mange mennesker, som ville blive en del af afkommet, kunne få et personligt forhold til Gud.
- 5) Afkommet ville sejre over dets fjender.

Bemærk at afkommet skulle gøre "velsignelser" mulige at få for folk i hele verden. I Bibelen er ideen om velsignelse tit forbundet med tilgivelse af synder. Dette er trods alt den største velsignelse, man kan ønske sig, hvis man elsker Gud. Vi kan derfor læse ting som "Lykkelig den, hvis overtrædelser er tilgivet" (Sl. 32:1); "velsignelsens bæger" (1 Kor. 10:16), en beskrivelse af det bæger med vin, som repræsenterer Kristi blod, gennem hvilken tilgivelse er mulig.

Den eneste efterkommer af Abraham, som har bragt tilgivelse for vore synder til verden, er naturligvis Jesus, og Det Nye Testaments kommentarer til løfterne til Abraham understøtter i høj grad dette:-

"Det hedder ikke: 'og til dine afkom' i flertal, men i ental: 'og til dit afkom', og det er Kristus " (Gal. 3:16).

"...den pagt, som Gud oprettede med Jeres fædre, da han sagde til Abraham: 'Alle jordens slægter skal velsignes i dit afkom'. Det var for jer som de første, at Gud oprejste sin tjener [dvs. afkommet] og han sendte ham for at velsigne Jer, når i hver især vender bort fra jeres ondskab" (ApG. 3:25,26).

Bemærk hvordan Peter her citerer og fortolker 1 Mos. 22:18:-

Afkommet = Jesus

Velsignelsen = tilgivelse for vore synder.

Løftet om, at Jesus, afkommet, skulle overvinde sine fjender, passer nu bedre ind i billedet, hvis vi læser dette med hans sejr over synden i tankerne – synden er Guds folks, og derfor også Jesu, største fjende.

AT SLUTTE SIG TIL AFKOMMET

Det bør på nuværende tidspunkt stå klart, at Abraham kendte de grundlæggende elementer i det kristne evangelium. Men disse centrale løfter var til Abraham og hans afkom, Jesus. Hvad med alle andre? Selv det, at en person rent biologisk var en efterkommer af Abraham, ville ikke automatisk gøre vedkommende til en del af dette ene bestemte afkom (Joh. 8:39; Rom. 9:7). På en eller anden måde er vi nødt til at blive en intim del af Jesus, så vi også kan få del i løfterne til afkommet. Dette sker ved dåb til Jesus (Rom. 6:3-5); vi læser ofte om dåb i hans navn (ApG. 2:38; 8:16; 10:48; 19:5). Gal. 3:27-29 illustrerer dette så tydeligt, som man overhovedet kan:-

"Alle I [dvs. kun de!], der er døbt til Kristus, har jo iklædt jer Kristus. Her kommer det ikke an på at være jøde eller græker [vantro], på at være træl eller fri, på at være mand og kvinde, for I er alle én

i Kristus Jesus [gennem dåben] og hører I Kristus til, er I også Abrahams afkom, arvinger i kraft af Guds løfte".

- Løftet om evigt liv på jorden ved at modtage tilgivelsens "velsignelse" gennem Jesus. Det er ved at modtage dåben til Kristus, afkommet, at vi tager del i de løfter, som er blevet givet til ham; Rom. 8:17 kalder os således "Kristi medarvinger".

Husk, at velsignelsen skulle gives til folk fra alle dele af verden gennem afkommet; ligeledes skulle afkommet blive en verdensomspændende gruppe af mennesker, mangfoldige som strandens sand og stjernerne på himlen. Heraf følger, at det er på grund af, at de har modtaget velsignelsen i første instans, så de kan blive til det ene, bestemte afkom; "mine efterkommere skal tjene ham" (dvs. mange mennesker; Sl. 22:30).

Vi kan opsummere de to aspekter af løfterne givet til Abraham således:-

(1) LANDET

Abraham og hans afkom, Jesus, og de, der er i ham, skulle arve Kana'ans land og derudover hele verden og leve der til evig tid. De ville ikke modtage det i dette liv, men derimod på den yderste dag, når Jesus vender tilbage.

(2) AFKOMMET

Dette var primært Jesus. Igennem ham ville menneskets synder ("fjender") blive overvundet, så det blev muligt at modtage tilgivelsens velsignelse over hele verden. Ved at modtage dåben i Jesu navn bliver vi del af afkommet.

Disse to samme aspekter findes i forkyndelsen af Det Nye Testamente, og det beskrives ikke overraskende, at folk blev døbt, efter de havde hørt læren om disse forkyndt. Dette var og er den måde, hvorpå disse løfter kan gives til os. Vi kan nu forstå, hvorfor Paulus som en gammel mand tæt på døden kunne definere sit håb som "Israels håb" (ApG. 28:20): det sande kristne håb er det oprindelige jødiske håb. Kristi kommentar, at "frelsen kommer fra jøderne" (Joh. 4:22), må også referere til behovet for at blive åndelige jøder, så vi kan få del i de løfter om frelse gennem Kristus, som blev givet til de jødiske fædre.

Vi læser, at de første kristne forkyndte:-

- 1) "evangeliet om Guds rige
og om
- 2) Jesu Kristi navn" (ApG. 8:12).

Dette var nøjagtigt de to ting, som blev fortalt til Abraham under overskrifter, som var en smule anderledes:-

- 1) Løfter om landet og
- 2) Løfter om afkommet.

Bemærk desuden at "evangeliet" om Guds rige og Jesus defineres som "at prædike Kristus" (ApG. 8:5 sml. v. 12). Alt for tit tager folk dette for at betyde "Jesus elsker dig! Bare du tror på, at han døde for din skyld, så er du frelst!" Men ordet "Kristus" inkorporerer helt klart læren om en række ting om ham og hans kommende rige. Det glædelige budskab om dette rige, som blev forkyndt for Abraham, spillede en stor rolle i den første forkyndelse af evangeliet.

I Korinth prædikede Paulus "frimodigt i tre måneder. Han førte samtaler med folk og overbeviste dem om Guds rige" (ApG. 19:8); i Efesus gik han omkring "og forkyndte Riget" (ApG. 20:25), og hans svanesang i Rom var den samme: "Fra tidlig morgen og helt til aften forklarede og vidnede han for dem om Guds rige, og ud fra Moseloven og profeterne søgte han at overbevise dem om Jesus" (ApG. 28:23,31). At der var så meget at tale om viser, at evangeliets grundlæggende budskab om Riget og Jesus ikke bare var et spørgsmål om at sige: "Tro på Jesus". Guds åbenbaring for Abraham var mere detaljeret end som så, og de ting, der blev lovet til ham, er grundlaget for det sande kristne evangelium.

Vi har vist, at dåb til Jesus gør os til del af afkommet og derfor i stand til at arve løfterne (Gal. 3:27-29), men dåben alene er ikke tilstrækkelig til, at vi kan opnå den lovede frelse. Vi må forblive i afkommet, i Kristus, hvis vi skal modtage de løfter, som er givet til afkommet. Dåben er derfor blot en begyndelse; vi er blevet optaget i et folkeslag, som vi derefter er nødt til at styre. Glem ikke, at det, at man teknisk set er Abrahams afkom, betyder ikke, at man kan accepteres af Gud. Israelerne er på visse måder Abrahams afkom, men dette betyder ikke, at de kan blive frelst uden at blive døbt og leve deres liv i Kristus og efter Abrahams eksempel (Rom. 9:7,8; 4:13,14).

Jesus sagde til jøderne: "Jeg ved, I er Abrahams efterkommere; men I vil have mig slået ihjel...Hvis I var Abrahams børn, ville I gøre Abrahams gerninger" (Joh. 8:37,39), dvs. at de ville leve et liv i troen på Gud og Kristus, det lovede afkom (Joh. 6:29).

"Afkommet" må have sin forfaders karakteregenskaber. Hvis vi skal være Abrahams sande afkom, må vi derfor ikke blot modtage dåben, men også have en virkelig sand tro på Guds løfter, ligesom Abraham havde. Han kaldes derfor "fader til alle de uomskårne, som tror...[som] også går i sporene af den tro, som vor fader Abraham havde" (Rom. 4:11,12). "Så skal I vide [dvs. virkelig tage til Jer!], at det er dem, som har troen, der er Abrahams sønner" (Gal. 3:7).

Sand tro må vise sig i en eller anden form for handling, ellers er det ikke tro i Guds øjne (Jakob 2:17). Vi demonstrerer vores tro på disse løfter, som vi har studeret, ved først at blive døbt, så de kommer til at gælde for os personligt (Gal. 3:27-19). Så tror du virkelig på Guds løfter? Dette er et spørgsmål, som vi må blive ved med at stille os selv hele livet igennem.

Den gamle og den nye pagt

Det bør på nuværende tidspunkt stå klart, at løfterne til Abraham er essensen af Kristi evangelium. Den anden vigtige række af løfter, som Gud gav, blev givet til jøderne omkring Moseloven. Disse løfter sagde, at hvis jøderne var lydige mod denne lov, ville de blive fysisk velsignet i dette liv (5 Mos. 28). Der var ikke noget direkte løfte om evigt liv i denne række af løfter eller denne "pagt". Vi kan således se, at der blevet lavet to "pagter":-

- 1) En pagt med Abraham og hans afkom, som lover tilgivelse og evigt liv i Guds rige, når Kristus vender tilbage. Dette løfte blev også givet i Edens Have og til David.
- 2) En pagt med det jødiske folk på Moses' tid, som lovede dem fred og lykke i dette liv, hvis de adlød den lov, som Gud gav til Moses.

Gud lovede Abraham tilgivelse og evigt liv i Riget, men dette var kun muligt gennem ofrelsen af Jesus. Vi læser derfor, at Kristi død på korset bekræftede de løfter, der var givet til Abraham (Gal. 3:17; Rom. 15:8; Dan. 9:27; 2 Kor. 1:20); hans blod kaldes derfor "pagtens blod" (Mat. 26:28).

Det er for at huske dette, at Jesus bad os om regelmæssigt at modtage bægeret med vin, som symboliserer hans blod, for at blive mindet om disse ting (se 1 Kor. 11:25): "Dette bæger er den nye pagt ved mit blod" (Luk. 22:20). Der er ingen mening i at "bryde brødet" til minde om Jesus og hans gerninger, med mindre vi forstår disse ting.

Jesu offer gjorde tilgivelse og evigt liv i Guds rige muligt. Han stod derfor inde for løfterne til Abraham; han er "garant for en bedre pagt" (Heb. 7:22). Heb. 10:9 taler om, at Jesus "ophæver altså det første [pagten] for at sætte det andet i kraft". Dette viser, at da Jesus bekræftede løfterne til Abraham, ophævede han en anden pagt, nemlig den pagt, der blev givet gennem Moses. De vers, som vi har citeret om, at Jesus fastslog en ny pagt ved sin død, antyder, at der var en gammel pagt, som han ophævede (Heb. 8:13).

Det betyder, at selvom pagten om Kristus var blevet lavet først, så trådte den ikke helt i kraft før ved hans død; derfor kaldes den den "nye" pagt. Formålet med den "gamle" pagt, som blev givet gennem Moses, var at pege frem mod Jesu gerninger og understrege vigtigheden af at tro på løfterne om Kristus (Gal. 3:19,21). Omvendt bekræfter troen på Kristus sandheden af den lov, som blev givet til Moses (Rom. 3:31). Paulus udtrykker dette på en pudsigt måde: "loven var vores opdrager, indtil Kristus kom, for at vi kunne blive gjort retfærdige af tro" (Gal. 3:24). Det er med dette formål, at Moseloven er blevet bevaret og stadig er nyttig for os at studere.

Disse ting er ikke nemme at forstå ved den første gennemlæsning; vi kan opsummere det således:-

Løfter om Kristus givet til Abraham – Den nye pagt.

Løfter til Israel omkring Moseloven – Den gamle pagt.

Kristi død. Ophævelsen af den gamle pagt (Kol.2:14-17). Den nye pagt trådte i kraft.

Af denne årsag er ting så som betaling af tiende, afholdelse af sabbat osv., som var en del af den gamle pagt, ikke længere nødvendige - se Studiemne 9.5. Den nye pagt vil blive indgået med nutidens Israel, når de omvender sig og modtager Kristus (Jer. 31:31,32; Rom. 9:26,27; Eze. 16:62; 37:26), selvom enhver jøde, som gør dette nu og modtager dåben til Jesus,

selvfølgelig med det samme kan blive del af den nye pagt (hvori der ikke er nogen skelnen mellem jøder og ikke-jøder) (Gal. 3:27-29).

Ved helt og fuldt at forstå disse ting bliver vi klar over, hvor sikre Guds løfter er. Skeptikere anklagede uretfærdigt de første kristne forkyndere for ikke at give et helt sikkert budskab. Paulus svarede ved at sige, at på grund af Guds bekræftelse af sine løfter gennem Kristi død var det håb, som han talte om, ikke blot noget overfladisk, men et fuldstændig sikkert tilbud: "Så sandt Gud er trofast, er vor tale til jer [ved forkyndelsen] ikke både ja og nej. For Guds Søn, Jesus Kristus, som vi – jeg og Silvanus og Timotheus - har prædikeret hos jer, var ikke både ja og nej, men i ham er der kun sagt ja; for alle Guds løfter har fået deres ja i ham. Derfor siger vi også ved ham vort amen, Gud til ære" (2 Kor. 1:17-20).

Mon ikke dette underminerer den holdning, at 'Nå ja, det *kan da være*, at der er et gran af sandhed i alt det der...'?

3.5 Løftet til David

Ligesom Abraham og mange andre, som modtog Guds løfter, havde David ikke noget nemt liv. Han voksede op som den yngste søn i en stor familie, hvilket i Israel omkring 1000 før Kristi fødsel var lig med at vogte får og løbe ærinder for hans ret så dominerende ældre brødre (1 Sam. 15-17). Igennem denne tid opbyggede han en tro på Gud så stor, at få mennesker siden er kommet i nærheden af den.

Den dag opstod, hvor Israel blev stillet over for den ultimative udfordring fra deres aggressive naboer, Filistrene. De blev udfordret til at lade en af deres mænd kæmpe mod kæmpen Goliat, filistrenes superkriger, på de vilkår at den, som vandt kampen, ville regere over taberne. Med Guds hjælp sejrede David over Goliat ved at bruge en slangebøsse, hvilket gjorde ham endnu mere populær end deres konge (Saul). "Lidenskaben [jalousien] er grum som dødsriget" (Højs. 8:6), ord, som blev realiseret af Sauls forfølgelse af David gennem de næste 20 år, hvor han jagtede ham som en rotte rundt i ørkenen i det sydlige Israel.

Til sidst blev David konge, og for at vise sin taknemmelighed over for Guds kærlighed til ham gennem hans livs ørken, besluttede han at bygge et tempel til Gud. Svaret fra Gud var, at Davids søn, Salomo, ville bygge templet, og at Gud ønskede at bygge et hus til *David* (2 Sam. 7:4-13). Derefter fulgte et detaljeret løfte, som gentager en del af det, som var blevet lovet til Abraham, og som desuden tilføjede andre detaljer:-

"Når dine dage er omme, og du har lagt dig til hvile hos dine fædre, vil jeg lade en af dine efterkommere, dit eget kød og blod, efterfølge dig, og jeg vil grundfæste hans kongedømme. Han skal bygge et hus for mit navn, og jeg vil grundfæste hans kongetrone til evig tid. Jeg vil være hans fader, og han skal være min søn. Når han forbryder sig, vil jeg tugte ham med menneskestok og menneskeslag; men min trofasthed skal ikke tages fra ham, sådan som jeg tog den fra Saul, ham som jeg fjernede til fordel for dig. Dit hus og dit kongedømme skal stå fast for mit ansigt til evig tid, din trone skal være grundfæstet til evig tid" (v.12-16).

Fra vore tidligere studier ville vi forvente, at "afkommet" var Jesus. Beskrivelsen af ham som Guds søn (2 Sam. 7:14) bekræfter dette, og det gør også henvisninger i andre dele af Bibelen:-

- "Jeg er Davids rodskud og ætling", sagde Jesus (Åb. 22:16).
- "hans søn, Jesus Kristus, vor Herre, som menneske kommet af Davids slægt" (Rom. 1:3).
- "Af hans [Davids] slægt har Gud givet Israel en frelser, som han havde lovet, Jesus" (ApG. 13:23).
- Englen sagde til Jomfru Maria om hendes søn Jesus: "Gud Herren skal give ham hans fader Davids trone...og der skal ikke være ende på hans rige" (Luk. 1:32,33). Dette overfører løftet om Davids afkom i 2 Sam. 7:13 til Jesus.

Nu, hvor det er blevet slået fast, at afkommet er lig med Jesus, bliver en række detaljer vigtige:-

-1) AFKOMMET

"En af dine efterkommere, dit eget kød og blod...Jeg vil være hans fader, og han skal være min søn...mænd blandt dine efterkommere vil jeg sætte på din trone" (2 Sam. 7:12,14; Sl. 132:10,11). Jesus, afkommet, skulle være en bogstavelig, biologisk efterkommer af David, og dog have Gud som sin fader. Dette kunne kun opnås gennem jomfrufødslen, som beskrives i Det Nye Testamente; Jesu moder var Maria, en efterkommer af David (Luk.1:32), men han havde ingen menneskelig fader. Gud udførte en mirakuløs gerning i Marias liv ved Helligånden, for at hun kunne undfange Jesus, og englen sagde således, "derfor skal det barn, der bliver født, også kaldes helligt, Guds søn" (Luk. 1:35). "Jomfrufødslen" var den eneste måde, hvorpå dette løfte til David helt og fuldt kunne blive indfriet.

-2) Huset

"Han skal bygge et hus for mit navn" (2 Sam. 7:13) viser, at Jesus vil bygge et tempel for Gud – både i bogstavelig og åndelig forstand. Ezekiel 40-48 beskriver, hvorledes et tempel skal blive bygget i Jerusalem i Tusindårsriget (de første 1000 år i Guds rige efter at Jesus vender tilbage til jorden) . Guds "hus" er der, hvor han er villig til at bo, og Es. 66:1,2 fortæller os, at han vil komme til at bo i hjertet på de mennesker, som er ydmyge over for hans ord. Jesus bygger derfor et åndeligt tempel, hvor Gud kan bo, som udgøres af de sande troende. Beskrivelser af Jesus som fundamentstenen i Guds tempel (1 Peter 2:4-8) og af kristne som tempelstenene (1 Peter 2:5) passer ind i dette.

-3) TRONEN

"Jeg vil grundfæste hans [Kristi] kongetrone til evig tid...Stort er herredømmet, freden uden ophør over Davids trone og over hans rige, så

han kan grundfæste det...fra nu af og til evig tid" (2 Sam. 7:13,16 sml. Es. 9:6,7). Kristi kongerige vil derfor blive baseret på Davids kongerige, Israel. Det betyder, at Guds kommende kongerige vil blive en genskabelse af kongeriget Israel - se Studieemne 5.3 for mere information om dette. For at indfri sit løfte må Kristus regere på Davids "trone" eller regeringssæde. Dette var rent geografisk i Jerusalem. Dette er et andet bevis på, at kongeriget skal skabes her på jorden for at indfri disse løfter.

-4) RIGET

"Dit hus og dit kongedømme skal stå fast for mit ansigt til evig tid" (2 Sam. 7:16) antyder, at David ville overvære skabelsen af Kristi evige kongerige. Det var derfor et indirekte løfte om, at han ville genopstå ved Kristi genkomst, så han med sine egne øjne kunne se kongeriget blive skabt over hele verden med Jesus som regent i Jerusalem.

Det er af afgørende nødvendighed, at vi forstår disse ting, som blev lovet til David. David talte muntert om disse ting som "en evig pagt med mig...alt, hvad der tjener mig til frelse, alt, hvad jeg ønsker" (2 Sam. 23:5). Disse ting har også med vores frelse at gøre; at glædes over dem bør også være vort ønske. Så her slås det igen fast, at doktrinerne er vigtige. Det er sørgeligt, at "kristendommen" forkynnder doktriner, som direkte modsiger disse pragtfulde sandheder:-

- Hvis Jesus rent fysisk "forudeksisterede", dvs. at han eksisterede som person, før han blev født, gør det disse løfter om at Jesus ville være Davids "afkom" eller efterfølger til det rene vrøvl.
- Hvis Guds rige vil blive i himlen, så kan Jesus ikke genskabe Davids kongedømme Israel, og han kan heller ikke regere fra Davids "trone" eller regeringssæde. Disse ting var bogstavelig talt på jorden, og deres genskabelse må således være på samme sted.

INDFRIELSE I SALOMO?

Davids biologiske søn, Salomo, indfriele dele af løfterne til David. Han byggede et reelt tempel for Gud (1 Kong. 5-8), og han havde et meget velstående kongerige. Folkeslag fra hele verden sendte deres repræsentanter for at vise respekt for Salomo (1 Kong. 10), og brugen af templet gav stor

åndelig velsignelse. Salomon kongedømme peger derfor frem mod den meget større indfrielse af løfterne til David, som vi vil se i Kristi kongerige.

Nogle har påstået, at løfterne til David blev fuldt indfriet i Salomo, men dette modbevises af det følgende:-

- Der er rigelige beviser i Det Nye Testamente for at "afkommet" var Kristus, ikke Salomo.
- David forbandt tilsyneladende de løfter, som Gud gav ham med dem, der blev givet til Abraham (1 Krøn. 17:27 = 1 Mos. 22:17,18).
- "Afkommets" kongedømme skulle blive evigt - hvilket Salomos ikke var.
- David anerkendte, at løfterne handlede om evigt liv, hvilket udelukkede enhver hentydning til hans umiddelbare familie.
- Davids afkom er Messias, vor Frelser fra synden (Es. 9:6,7; 22:22; Jer. 33:5,6,15; Joh. 7:42). Men Salomo vendte sig senere bort fra Gud (1 Kong. 11:1-13; Neh. 13:26) på grund af sit ægteskab med dem, der stod udenfor Israels håb.

STUDIEEMNE 3: Spørgsmål

1. Hvilke af Guds løfter forudsiger en evig kamp mellem synden og de retfærdige?
 - a) Løftet til Noa
 - b) Løftet i Edens Have
 - c) Løftet til David
 - d) Løftet til Abraham

2. Hvilke af de følgende udsagn er sande med hensyn til løftet i Edens Have?
 - a) Slangens afkom er Lucifer
 - b) Kristus og de retfærdige er kvindens afkom
 - c) Slangens afkom blev midlertidigt såret af Kristus
 - d) Kvindens afkom blev såret ved Kristi død.

3. Hvor skulle Abrahams afkom leve til evig tid?
 - a) I himlen
 - b) I byen Jerusalem
 - c) På jorden
 - d) Nogle i himlen og nogle på jorden

4. Hvilket af det følgende blev lovet til David?
 - a) At hans store efterfølger skulle regere til evig tid
 - b) At han 'afkom' ville få et kongerige i himlen
 - c) At afkommet ville være Guds søn
 - d) At hans afkom, Jesus, ville leve i himlen, før han skulle fødes på jorden

4.1 Menneskets natur

Størstedelen af mennesker tilbringer tilsyneladende meget lidt tid med at meditere over døden og deres egen natur, som er den grundlæggende årsag til døden. En sådan mangel på selvransagelse fører til en mangel på selvforståelse, og derfor driver folk formålsløst gennem livet og træffer deres beslutninger på grundlag af, hvad deres egne naturlige ønsker dikterer. Der er en modvilje - omend godt skjult - til at se i øjnene, at livet er så kort, at før vi ved det, vil dødens endegyldighed være over os. "I som ikke aner, hvordan jeres liv er i morgen; I er jo kun en tåge, som ses en kort tid og så svinder bort". "Vel skal vi alle dø og blive som vand, man hælder ud på jorden; det kan ikke samles op igen". "De er som græsset, der gror om morgenen; om morgenen blomstrer det og gror, om aftenen er det vissent og tørt" (Jakob 4:14; 2 Sam. 14:14; Sl. 90:5,6). Moses, som i sandhed var en tænksom mand, anerkendte dette og bad Gud: "Lær os at holde tal på vore dage, så vi får visdom i hjertet" (Sl. 90:12). Vi bør derfor med livets korthed for øje gøre opnåelsen af sand visdom til vores førsteprioritet.

Menneskets reaktion på dødens endegyldighed varierer. Nogle kulturer har forsøgt at gøre døden og begravelser til en del af livet for at mildne følelsen af tab og endegyldighed. Størstedelen af de kulturer, som kalder sig 'kristne', har konkluderet, at mennesket har en 'udødelig sjæl' eller et eller andet udødeligt element i sig, som overlever døden og kommer til et sted, hvor det belønnes eller straffes bagefter. Eftersom døden er det mest fundamentale problem og den største tragedie i menneskets liv, må man forvente, at mennesket i høj grad har ransaget sit sind for at mildne dens mentale indflydelse. Derfor er der opstået en hel række af falske teorier omkring døden og menneskets natur. Som altid må disse afprøves mod Bibelen for at finde frem til den rigtige sandhed om dette centrale emne. Man bør huske, at den allerførste løgn, som beskrives i Bibelen, er den, som slangen kommer med i Edens Have. I modsætning til Guds klare budskab, at mennesket skulle "dø", hvis han syndede (1 Mos. 2:17), hævdede slangen: "Vist skal I ikke dø" (1 Mos. 3:4). Dette forsøg på at benægte dødens endegyldighed og uigenkaldelighed er karakteristisk for alle falske religioner. Det er klart, at især på dette område leder én falsk doktrin til den næste, og den næste, og den næste. Modsat leder én sandhed til den næste, som vi ser i 1 Kor. 15:13-17. Her springer Paulus fra én sandhed til den næste (bemærk "hvis...hvis...hvis...").

For at forstå vores sande natur, må vi overveje, hvad Bibelen siger om menneskets skabelse. Beskrivelsen er i et enkelt sprog, som, hvis vi tager det bogstaveligt, ikke efterlader nogen tvivl om, præcis hvordan vi er af natur. "Da formede Gud Herren mennesket af jord...af den [jorden] er du taget. Ja, jord er du [Adam], og til jord skal du blive" (1 Mos. 2:7; 3:19). Der er absolut ingen antydning her af, at mennesket har en iboende udødelighed; der er ingen del af det, som skal leve videre efter døden.

Der lægges betydelig vægt i Bibelen på, at mennesket fundamentalt består af det rene støv: "Vi er ler" (Es. 64:7); "det første menneske var af jord, jordisk" (1 Kor. 15:47); mennesket "bor i huse af ler" (Job 4:19), og mennesket skal "blive til jord igen" (Job 34:14,15). Abraham indrømmede, at han kun var "støv og aske" (1 Mos. 18:27). Umiddelbart efter at de havde været ulydige mod Guds bud i Edens Have, "jog [Gud] mennesket ud...[så] det nu ikke rækker hånden ud og også tager af livets træ og spiser og lever evigt" (1 Mos. 3:24,22). Hvis mennesket naturligt havde et iboende udødeligt element i sig, ville dette have været unødvendigt.

BETINGET UDØDELIGHED

Det budskab, som evangeliet hele tiden gentager, er, at mennesket kan finde vejen til at opnå evigt liv og udødelighed gennem Kristi gerninger. Eftersom dette er den eneste form for udødelighed, som Bibelen omtaler, er forestillingen om en evighed af bevidst lidelse som straf for forsyndelser fuldstændig uden bevisgrundlag i Bibelen. Den eneste måde, man kan opnå udødelighed på, er gennem lydighed mod Guds bud, og de, som er så lydige, skal tilbringe udødeligheden i en tilstand af fuldkommenhed – belønningen for retfærdighed.

De følgende tekststeder bør være tilstrækkeligt bevis for, at denne udødelighed er betinget og ikke noget, vi naturligt er i besiddelse af:-

- "Kristus Jesus...bragte liv og uforgængelighed for lyset ved evangeliet" (2 Tim. 1:10; 1 Joh. 1:2).
- "Hvis ikke I spiser Menneskesønnens kød og drikker hans blod, har I ikke liv i jer (dvs. 'iboende i jer'). Den, der spiser mit kød og drikker mit blod, har evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag" – for at give ham hans "evige liv" (Joh. 6:53,54). Kristi argumenter igennem Joh. kap. 6 er, at han er

"livets brød", og at kun ved at forholde os korrekt til ham, kan vi opnå håb om udødelighed (Joh. 6:47,50,51,57,58).

- "Gud har givet os [de troende] det evige liv, og det liv er i hans Søn" (1 Joh. 5:11). Der kan ikke være noget håb om udødelighed for dem, som ikke er "i Kristus". Kun gennem Kristus er udødeligheden blevet mulig; Han er "livets [det evige livs] fyrste" (ApG. 3:15) - "årsag til evig frelse for alle dem, som adlyder ham" (Heb. 5:9). Udødelighed for mennesket udsprang derfor fra Kristi geminger.

- Den sande troende søger efter udødelighed og vil blive belønnet ved at blive givet evigt liv – noget han ikke naturligt er i besiddelse af (Rom. 2:7; 6:23; Joh. 10:28). Vores dødelige krop "må iklædes udødelighed" ved Kristi genkomst (1 Kor. 15:53); udødelighed er således noget, vi er blevet lovet, ikke noget, vi er i besiddelse af (1 Joh. 2:25).

- kun Gud alene har iboende udødelighed (1 Tim. 6:16).

4.2 Sjælen

I lyset af det foregående burde det være umuligt at forestille sig, at mennesket har en 'udødelig sjæl' eller noget naturligt iboende udødeligt element. Vi vil nu forsøge at opklare den forvirring, som omgiver ordet 'sjæl'.

De hebræiske og græske ord, som nogle gange oversættes til 'sjæl' i Bibelen (henholdsvis 'Nephesh' og 'Psuche'), oversættes også på følgende måder:-

Krop	Ånde
Skabning	Hjerte
Sind	Person
Ham selv	

'Sjælen' referer derfor til personen, kroppen eller selvet. Det berømte S.O.S - 'Save Our Souls' (Frels vore sjæle) betyder tydeligvis 'Frels os fra døden!' 'Sjælen' er derfor 'dig' eller summen af alle de ting, som en person består af. Det er derfor forståeligt, at mange moderne versioner af Bibelen sjældent benytter ordet 'sjæl', men i stedet oversætter det med 'dig' eller 'personen'. De dyr, som Gud skabte, kaldes "levende væsener...alle slags levende væsener" (1 Mos 1:20,21). Det hebræiske ord, som her oversættes med "væsener" er 'nephesh', som andre steder oversættes med 'sjæl'. Vi ser f.eks. også i 1 Mos. 2:7, at den engelske Bibel bruger ordet 'sjæl', hvor den danske oversætter med 'væsen' igen: "...and man became a living soul/mennesket blev et levende væsen". Mennesket er således et 'væsen/sjæl', på samme måde som dyrene er 'væsener/sjæle'. Den eneste forskel på mennesker og dyr er, at mennesket er dyrene mentalt overlegen; han er skabt i Guds billede (1 Mos. 1:26; se Studieemne 1.2), og nogle mennesker bliver kaldet til at kende evangeliet, hvorigennem håbet om udødelighed åbnes for dem (2 Tim. 1:10). Med hensyn til vores grundlæggende natur og dødens natur er der ingen forskel på mennesker og dyr:-

"Menneskenes skæbne og dyrenes skæbne er én og samme skæbne: Som den ene dør, sådan dør den anden...Menneskene har ikke noget frem for dyrene...Alle [dvs. mennesker og dyr] går samme sted hen [i graven]; alle er blevet til af jord, alle bliver til jord igen" (Præd. 3:19,20). Den inspirerede forfatter til Prædikerens Bog bad til, at Gud ville hjælpe mennesket til at anerkende den hårde kendsgerning, "at de ikke er andet end dyr" (Præd. 3:18). Det må derfor forventes, at mange mennesker vil finde det svært at acceptere denne kendsgerning; det kan i særdeleshed være ydmygende at indse, at vi af natur blot er dyr, som lever efter de samme instinkter for selvbevarelse, de bedst egnedes overlevelse og formering. "Gud har udskilt menneskene, for at de skal indse" dette (Præd.3:18), så man kan sige, at Gud 'tester' mennesket ved at lade ham indse, at han kun er et dyr; dvs. at de, som er ydmyge nok til at være hans sande folk, vil have indset sandheden i dette, men de, som ikke er ydmyge nok, vil ikke bestå denne 'test'. Humanismens filosofi – den forestilling, at mennesker er af enorm vigtighed og værdi – har stille og roligt spredt sig i verden gennem det tyvende århundrede. Det er en temmelig stor opgave at fjerne humanismens indflydelse fra vores tankegang. De simple ord i Sl. 39:5 er en hjælp: "Hvert menneske er kun som et vindpust". "Jeg ved, Herre, at mennesket ikke bestemmer sin vej" (Jer. 10:23).

En af de mest grundlæggende ting, vi ved, er, at alle menneskelige legemer – sågar alle "levende skabninger" – i sidste ende dør. 'Sjælen' dør derfor også; den er nøjagtig det modsatte af noget, som er udødeligt. Det er ikke overraskende, at i omkring en tredjedel af de tilfælde, hvor der bruges de græske og hebraiske ord, som nogle gange oversættes med 'sjæl', er det i forbindelse med sjælens død og tilintetgørelse. Alene det, at ordet 'sjæl' bruges på denne måde, viser, at det ikke kan være noget som er uforgængeligt og udødeligt:-

- "Se, alle sjæle er mine; både Faderens sjæl og sønnens sjæl er mine; den sjæl, der synder, skal dø" (Eze. 18:4, 1933-versionen af GT).
- Gud kan ødelægge både sjæl og legeme (Mat. 10:28). Andre referencer til, at mennesket/sjælen ødelægges, er: Eze. 22:27; Ordsp. 6:32; 3 Mos. 23:30.
- Alle de, der boede i byen Hasor blev dræbt ved sværdet, "så ikke en levende sjæl blev tilbage...de lod ikke en levende sjæl tilbage", (Josva 11:11,14; sml. Josva 10:30-39).
- "...alle levende væsener[sjæle]...døde" (Åb. 16:3; sml. Sl. 78:50).
- Kristi "sjæl havde fuldbragt et skyldoffer...han udtømte sin sjæl til døden" - hans sjæl blev et offer for synden (Es. 53:10,12, 1933-versionen).
- Sl. 22:29 i den engelske Bibel lyder "None can keep alive his own soul".

At 'sjælen' refererer til personen eller kroppen snarere end en eller anden udødelig gnist inden i os vises af flertallet de vers, hvori ordet optræder. Nogle oplagte eksempler er:-

- "Blod fra uskyldige fattige" – dette oversættes i den engelske Bibel med "The blood of the souls" (Jer. 2:34).

- "Min sjæl, pris Herren, alt i mig...Min sjæl...Han mætter dit liv med gode gaver" (Sl. 103:1,2,5).
- "Den, som vil frelse sit liv ('sjæl') skal miste det; men den, som mister sit liv ('sjæl') for min og evangeliets skyld, han skal frelse det" (Mark 8:35).
- 3 Mos. 5:1-4 "Hvis nogen synder....når nogen rører ved urenhed" oversættes i den engelske Bibel med "If a soul sin...if a soul touch any unclean thing...".

Dette er tilstrækkeligt bevis for, at sjælen ikke refererer til et åndeligt element i mennesket; her betyder 'sjæl' (det græske 'psuche') blot ens fysiske liv, hvilket også er den måde, det er oversat på her.

4.3 Ånden

Der er en sørgelig forvirring i mange menneskers tanker mellem sjælen og ånden. Dette gøres endnu værre af, at på mange sprog og i mange oversættelser af Bibelen har de danske ord 'sjæl' og 'ånd' kun et tilsvarende ord. 'Sjælen', som grundlæggende refererer til alt det, der udgør en person, kan nogle gange også referere til ånden. Der er dog normalt en forskel på meningen af 'sjæl' og 'ånd', som ordene bruges i Bibelen; sjæl og ånd kan 'sønderdeles' (Heb. 4:12).

De hebræiske og græske ord for 'ånd' (henholdsvis 'Ruach' og 'Pneuma') oversættes også på de følgende måder:-

Liv	Ånd
Sind	Vind
Ånde	

Vi har studeret forestillingen om 'ånd' i Studieemne 2.1. Gud bruger sin ånd til at bevare de naturlige skabninger, inklusiv mennesket. Guds ånd, som er i mennesket, er derfor livskraften i ham. "Et legeme uden åndedræt [ånd]" er dødt (Jakob 2:26). Gud "blæste livsånde i hans [Adams] næsebor, så

mennesket blev et levende væsen [sjæl] (1 Mos. 2:7)". Job taler om, at "Guds ånde er i min næse" (Job 27:3 sml. Es. 2:22). Livsånden i os gives derfor til os ved fødslen og forbliver der, så længe vores krop er i live. Når Guds ånd tages fra noget, går det straks til grunde – ånden er livskraften. Hvis Gud "tog sin livgivende ånd tilbage, da ville alt levende omkomme, og mennesket blive til jord igen" (Job 34:14-16). Den sidste sætning antyder endnu en gang, at mennesket finder denne afsløring af dets sande natur meget svær at acceptere.

Når Gud tager sin ånd fra os ved døden, dør ikke blot vores legeme, men hele vores bevidsthed ophører. Davids forståelse af dette førte ham til at have tillid til Gud snarere end til skabninger, som var så svage som mennesket. Salme 146:3-5 er et tungtvejende argument mod humanismen: "Stol ikke på stormænd, på mennesker, de kan ikke frelse. De udånder og vender tilbage til jorden [som vi er taget af], og den dag er deres planer blevet til intet. Lykkelig den, hvis hjælp er Jakobs Gud".

I døden vender "støvet...tilbage til jorden, hvor det var, og livsånden vender tilbage til Gud, som gav den" (Præd. 12:7). Vi har vist tidligere, at Gud er til stede overalt gennem sin ånd. "Gud er ånd" (Joh. 4:24) i denne betydning. Når vi dør, tager vi 'det sidste åndedrag' i den betydning, at Guds ånd inden i os forlader os. Denne ånd optages i Guds ånd, som er overalt omkring os; så ved døden "vender livsånden tilbage til Gud".

Fordi Guds ånd opretholder hele skabelsen, sker den samme dødsproces for dyr. Mænd og dyr har den samme ånd eller livskraft inden i sig. "Menneskenes skæbne og dyrenes skæbne er én og samme skæbne: Som den ene dør, sådan dør den anden; de har samme livsånde [dvs. ånd]. Menneskene har ikke noget frem for dyrene" (Præd. 3:19). Forfatteren siger derefter, at der ikke er nogen umiddelbar forskel på, hvor menneskers og dyrs ånd forsvinder hen (Præd. 3:21). Denne beskrivelse af, at mennesker og dyr har den samme ånd og dør den samme død, synes at vise tilbage til beskrivelsen af, hvordan både mennesker og dyr, som begge fik livsånden fra Gud (1 Mos. 2:7; 7:15), blev tilintetgjort ved den samme død under syndfloden: "Alt levende, der rørte sig på jorden, omkom, fugle, kvæg, vilde dyr, alt hvad der vrirlede på jorden, og alle menneskene. Alle på landjorden, der havde livsånde i næseborene, døde. Alle levende væsener på jorden blev udslettet" (1 Mos. 7:21-23). Bemærk desuden, at Sl. 90:5 sammenligner døden med syndfloden. Beskrivelsen i 1 Mos. 7 viser

tydeligt, at i en grundlæggende betydning tilhører mennesket samme kategori som "alt levende...alle levende væsener". Dette skyldes, at han har den samme livsånde i sig, som de har.

4.4 Døden er bevidstløshed

Ud fra det, vi indtil nu har lært om sjælen og ånden, bør vi drage den konklusion, at når en person er død, er vedkommende bevidstløs. Hvor de gerninger, som er begået af dem, der er ansvarlige over for Gud, vil blive husket af ham (Mal. 3:16; Åb. 20:12; Heb. 6:10), er der intet i Bibelen, som antyder, at vi har nogen form for bevidsthed i dødstilstanden. Det er svært at argumentere mod de følgende tydelige udtalelser om dette:-

- Menneskene "udånder og vender tilbage til jorden, og den dag er deres planer blevet til intet" (Sl. 146:4).
- "De døde ved ingenting...deres kærlighed, deres had og deres misundelse er allerede gået til grunde" (Præd. 9:5,6). "I dødsriget...er der ingen handling eller sammenhæng, ingen kundskab eller visdom" (Præd. 9:10) – ingen visdom/tanker og dermed heller ingen bevidsthed.
- Job siger, at ved døden "ville det være, som om jeg aldrig havde været til" (Job 10:18); han så døden som den forglemmelse, bevidstløshed og totale mangel på eksistens, som vi havde, før vi blev født.
- Mennesket dør, som dyrene gør det (Præd. 3:18); hvis mennesket i bevidsthed overlever døden et eller andet sted, så er det sådan, men hverken Skriften eller videnskaben siger noget om, at dette skulle være tilfældet.
- Gud "husker på, at vi er støv. Menneskets liv er som græsset, det blomstrer som markens blomster; når vinden blæser over det, er det der ikke mere, der, hvor det stod, ser man det ikke mere" (Sl. 103:14-16).

At døden i sandhed er bevidstløshed, selv for de retfærdige, demonstreres af de gentagne bønner fra Guds tjenere om at få deres liv forlænget, fordi de vidste, at de efter døden ikke ville være i stand til at lovprise Gud, eftersom døden var en tilstand af bevidstløshed. Hizkija (Es. 38:17-19) og David (Sl. 6:4,5; 30:9; 39:13; 115:17) er gode eksempler på dette. Der refereres gentagne gange til døden som søvn eller hvile, både for de retfærdige og de onde (Job 3:11,13,17; Dan. 12:13).

Vi har nu set tilstrækkelige beviser til at kunne sige, at den populære forestilling om, at de retfærdige skal befinde sig i en tilstand af salighed og belønning i himlen umiddelbart efter deres død, simpelt hen ikke kan findes i Bibelen. Den sande doktrin om døden og menneskets natur giver en stor følelse af fred. Efter alle lidelserne og smerterne i menneskets liv er graven en tilstand af total glemsel. For dem, som ikke har kendt Guds betingelser, vil denne glemsel vare for evigt. Vort udestående fra dette sørgelige og uforløste fysiske liv vil aldrig mere blive taget op. Det naturlige menneskelige sinds nytteløse håb og frygt vil ikke true os eller blive til virkelighed.

Gennem Bibelstudier kan vi finde et system af sandhed, men der er sørgeligt nok også et system af fejl i menneskets religiøse filosofi, som grunder på mangel på opmærksomhed over for Bibelen. Menneskets desperate forsøg på at mildne dødens endegyldighed har fået det til at tro, at det har en 'udødelig sjæl'. Når det først er blevet accepteret, at der findes et sådan udødeligt element i mennesket, så bliver det nødvendigt at tro, at det må komme et eller andet sted hen efter døden. Dette har ført til den tanke, at der i døden må være en forskel mellem de retfærdiges og de ondes skæbne. For at kunne få dette til at passe har man konkluderet, at der må være et sted, hvor 'gode, udødelige sjæle' kommer hen, nemlig Himlen, og et andet sted, hvor 'onde, dødelige sjæle' kommer hen, nemlig Helvede. Vi har allerede vist, at en 'udødelig sjæl' er en Bibelsk umulighed. De andre fejlagtige ideer, som findes i populær tænkning vil nu blive analyseret:-

1. At vi belønnes for vores liv ved døden i kraft af, at vores 'udødelige sjæl' kommer et bestemt sted hen.
2. At adskillelsen mellem retfærdige og onde sker ved døden.
3. At de retfærdiges belønning er at komme i himlen.

4. At hvis alle har en 'udødelig sjæl', så må alle komme enten i himlen eller helvede.
5. At de onde 'sjæle' vil komme til et sted, som hedder helvede og blive straffet.

Formålet med vores analyse er ikke bare negativ; ved at overveje disse punkter nøje, tror vi på, at vi kan udtrykke mange elementer af Bibelens sandhed, som er centrale dele af det sande billede på menneskets natur.

4.5 Genopstandelsen

Bibelen understreger, at de retfærdiges belønning vil komme ved genopstandelsen, ved Kristi genkomst (1 Thess. 4:16). De ansvarlige dødes genopstandelse (se Studieemne 4.8) vil være den første ting, som Kristus vil udføre; denne vil blive fulgt af dommen. Hvis 'sjælen' kom i himlen ved døden, ville der ikke være noget behov for genopstandelse. Paulus sagde, at hvis der ikke er nogen genopstandelse, så er alle forsøg på at være lydige mod Gud nytteløse (1 Kor. 15:32). Han ville vel ikke have argumenteret på denne måde, hvis han troede, at han også ville blive belønnet med, at hans 'sjæl' kom i himlen efter døden? Hans ord betyder, at han troede på, at legemets genopstandelse var den eneste form for belønning. Kristus opmuntrede os med forventningen om, at belønningen for et trofast liv ville komme ved "opstandelsen" (Luk. 14:14).

Det må igen slås fast, at Bibelen ikke belærer os om nogen form for eksistens ud over den legemlige – uanset om der er tale om Gud, Kristus, engle og mennesker. Ved sin genkomst skal Kristus "forvandle vort fornedrede legeme og give det skikkelse som hans herliggjorte legeme" (Filip.3:20,21). Sådan som han nu har en bogstavelig legemlig skikkelse, som udelukkende får sin energi fra ånd og ikke blod, så vil også vi få den samme belønning. På dommens dag vil vi modtage en belønning for den måde, hvorpå vi har levet dette liv i legemlig skikkelse (2 Kor. 5:10). De, som har levet et kødeligt liv, vil blot beholde deres nuværende dødelige krop, som så vil rådne til støv igen, mens de, som i deres liv har forsøgt at

overvinde kødets lyster med Ånden, "skal høste evigt liv af Ånden" (Gal. 6:8) i form af et Åndefyldt legeme.

Der er rigeligt med yderligere beviser på, at de retfærdiges belønning vil være i en legemlig form. Så snart man accepterer dette, bør genopstandelsens afgørende betydning være klar. Vores nuværende krop holder tydeligvis op med at eksistere ved døden; hvis vi kun kan opleve evigt liv og udødelighed i en legemlig form, må døden nødvendigvis være en tilstand af bevidstløshed, som varer indtil det tidspunkt, hvor vores krop genskabes og derefter gives Guds natur.

Hele 1. Kor. 15 taler i detaljer om genopstandelsen; det kan altid betale sig at læse dette omhyggeligt. 1 Kor. 15:35-44 forklarer, at ligesom et sædekorn sås og derefter kommer frem fra jorden for at blive givet en krop af Gud, så vil de døde rejse sig og blive belønnet med en krop. Som Kristus rejste sig fra graven og fik en udødeliggjort krop i stedet for sin dødelige krop, således vil den sande troende få del i hans belønning (Filip. 3:21). Gennem dåben forbinder vi os selv med Kristi død og genopstandelse og viser vores tro på, at også vi skal få del i den belønning, han modtog ved sin genopstandelse (Rom.6:3-5). Ved at tage del i hans lidelser nu vil vi også få del i hans belønning: "Altid bærer vi den død, Jesus led, med i legemet, for at også Jesu liv kan komme til syne i vort legeme" (2 Kor. 4:10). "Han, som oprejste Kristus fra de døde, [skal] også gøre jeres dødelige legemer levende ved sin ånd" (Rom. 8:11). Med dette håb venter vi derfor på "vort legemes forløsning" (Rom. 8:23), ved at dette legeme gøres udødeligt.

Dette håb om en bogstavelig, legemlig belønning har været kendt og forstået af Guds folk fra de tidligste tider. Abraham blev lovet, at han personligt ville arve Kana'ans land for evigt, lige så sikkert som han havde vandret op og ned i det (1. Mos. 13:17; se Studieemne 3.4). Hans tro på disse løfter var afhængig af hans tro på, at hans krop engang i fremtiden på en eller anden måde ville genopstå og blive gjort udødelig, så dette kunne blive muligt.

Job udtrykte tydeligt sin forståelse af, hvordan han ville modtage sin belønning i en legemlig form på trods af, at hans krop ville blive spist af orme i graven: "Min løser lever, *til sidst* skal han stå frem på jorden. Når min hud er skrællet af, når mit kød er tæret bort, skal jeg skue Gud; ham skal jeg skue, ham og ingen anden skal mine øjne se. Mit indre fortæres af

længsel" (Job 19:25-27). Esajas havde det samme håb: "Dine døde bliver levende, deres lig står op" (Es. 26:19).

Ord, som ligner disse meget, kan findes i fortællingen om Lazarus' død, en personlig ven af Jesus. I stedet for at trøste mandens søster ved at sige, at hans sjæl var i himlen, talte Vor Herre Jesus om genopstandelsens dag: "Din bror skal opstå". Lazarus' søster, Marthas, umiddelbare svar viser, i hvor høj grad de tidlige kristne forstod dette: "Martha sagde til ham: 'Ja, jeg ved, at han skal opstå ved opstandelsen på den yderste dag.' " (Joh. 11:23,24). Ligesom Job forstod hun ikke døden som en overgang til et saligt liv i himlen, men så i stedet frem til en genopstandelse "på den yderste dag" (sml. med Jobs "til sidst"). Herren lover: "Ingen kan komme til mig, hvis ikke Faderen, som har sendt mig, drager ham, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag" (Joh. 6:44,45).

4.6 Dommen

Bibelens lære om dommen er et af de basale principper for den eneste tro, som man må forstå helt klart inden dåben (ApG. 24:25; Heb. 6:2). Skrifterne taler ofte om "dommens dag" (f.eks. 2 Pet. 2:9; 3:7; 1 Joh. 4:17; Judas 6), et tidspunkt, hvor de, som har modtaget viden om Gud, vil modtage deres belønning. Alle disse skal "stå frem for Guds domstol" (Rom. 14:10); vi "skal alle fremstilles for Kristi domstol" (2 Kor. 5:10) for at modtage belønning for vort legemlige liv.

Blandt Daniels visioner om Kristi genkomst var der en om dette dommersæde i form af en trone. (Dan. 7:9-14). Ligningerne fylder lidt mere kød på detaljerne. Ligningen om talenterne sammenligner det med en herres hjemkomst, en herre som kalder sine tjenere til sig og vurderer, hvor godt de har brugt de penge, som han efterlod dem (Mat. 25:14-29). Ligningen om fiskerne sammenligner evangeliets kald med et fiskenet, som samler alle slags mennesker. Mændene satte sig så ned (sml. med at sidde på dommersædet) og adskilte de gode fisk fra de dårlige (Mat. 13:47-49). Fortolkningen er klar: "Ved verdens ende skal englenerne komme frem og skille de onde ud fra de retfærdige".

Ud fra det vi har set indtil videre, vil det være en rimelig antagelse, at efter Herrens genkomst og opstandelsen vil der være en samling af alle dem, der er kaldet til evangeliet, på et bestemt sted på et bestemt tidspunkt, hvor de skal møde Kristus. De skal give en beretning om deres liv, og han vil angive, hvorvidt de har gjort sig fortjent til at modtage belønningen og komme ind i Kongeriget. Det er først på dette tidspunkt, at de retfærdige skal modtage deres belønning. Alt dette sammenfattes i ligningen om fårene og gederne: "Når menneskesønnen kommer i sin herlighed og alle englene med ham, da skal han tage sæde på sin herligheds trone [Davids trone, Luk. 1:32,33]. Og alle folkeslagene skal samles foran ham, og han skal skille dem, som en hyrde skiller fårene fra bukkene; fårene skal han stille ved sin højre side og bukkene ved sin venstre. Da skal kongen sige til dem ved sin højre side: Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer" (Mat. 25:31-34).

At arve Guds rige og få indfriet de løfter, som blev givet til Abraham, er de retfærdiges belønning. Men dette vil først ske efter dommen, som vil finde sted ved Kristi genkomst. Det er derfor umuligt at modtage den lovede belønning i form af en udødeliggjort krop før Kristi genkomst. Derfor må vi konkludere, at fra det tidspunkt, vi dør, og frem til genopstandelsen har den troende slet ingen bevidst eksistens, eftersom det er umuligt at eksistere på nogen måde uden at have en krop.

Det er et ofte gentaget bibelsk princip, at *når* Kristus vender tilbage, *så* skal belønningen gives – og ikke *før*:-

- "*Når* hyrden over alle hyrder åbenbares, skal I få herlighedens uvisnelige sejrskrans" (1 Pet. 5:4 sml. 1:13).
- "Jesus Kristus...skal dømme levende og døde, så sandt som han kommer synligt og opretter sit rige...retfærdighedens sejrskrans...som Herren, den retfærdige dommer *på den dag* vil give mig (2 Tim. 4:1,8).
- Ved Messias' genkomst i de sidste dage skal "mange af dem, der sover i jorden (sml. 1 Mos. 3:19)...vågne, nogle til evigt liv, andre til forhånelser" (Dan. 12:2).

80 GOD

- Når Kristus kommer som dommer, skal "alle de, der er i gravene...gå ud af dem – de, der har øvet det gode, for at opstå til liv, men de, der har gjort det onde, for at opstå til dom" (Joh. 5:25-29).
- "Jeg [Jesus] kommer snart og med mig min løn, for at gengælde enhver, som hans gerning er" (Åb. 22:12). Vi kommer ikke i himlen for at få vores belønning – Kristus bringer den til os fra himlen.

At Jesus bringer vores belønning med sig indebærer, at den er blevet forberedt til os i himlen, men vil blive bragt til os ved Kristi genkomst. Vores "arv" af det land, som blev lovet til Abraham, ligger på denne måde "gemt i himlene til jer, som af Guds magt ved troen bevares til en frelse, der holdes rede til at åbenbares i den sidste tid", hvor Kristus vender tilbage. (1 Peter 1:4,5).

En forståelse af dette gør os i stand til at fortolke en ofte misforstået passage i Joh. 14:2,3 på den korrekte måde: "Jeg [Jesus] går bort for at gøre en plads rede for jer. Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer [sml. belønningen "gemt i himlen"], kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er". Jesus siger andetsteds, at han vil komme tilbage for at give os vore belønninger (Åb. 22:12), og vi har set, at disse vil blive givet ved hans dommersæde. Han skal regere på Davids trone i Jerusalem "til evig tid" (Luk. 1:32,33). Han skal tilbringe evigheden her på jorden, og hvor han skal være - i Guds rige på jorden – der skal vi også være. Hans løfte om at "tage jer til mig" kan derfor læses som en beskrivelse af, at vi bliver modtaget af ham ved dommen. Den græske frase "tager jer til mig" finder vi også i Mat. 1:20 om Josef, som skal "tage Maria til sig" som sin hustru. Det refererer derfor ikke nødvendigvis til en fysisk bevægelse mod Jesus.

Da belønningen først vil blive givet ved dommen ved Kristi genkomst, må de retfærdige og de onde nødvendigvis komme samme sted hen, når de dør, nemlig graven eller dødsriget. Der gøres ingen forskel på dem i deres død. Det følgende er endegyldigt bevis for dette:-

- Jonathan var retfærdig, men Saul var ond, men "de skiltes ikke i liv og død" (2 Sam. 1:23).

- Saul, Jonathan og Samuel kom alle til det samme sted efter døden (1 Sam. 28:19).
- Den retfærdige Abraham "gik til sin slægt" eller sine forfædre, da han døde; de var afgudsdyrkere (1 Mos. 25:8; Josva 24:2).
- De åndeligt kloge og tåbelige oplever den samme død (Præd. 2:15,16).

Alt dette står i skarp kontrast til den populære 'kristendoms' påstande. Dens lære om, at de retfærdige kommer i himlen umiddelbart efter døden, underminerer behovet for opstandelse og dom. Og dog har vi set, at disse er centrale begivenheder i Guds plan for frelse og derfor i evangeliets budskab. Den populære opfattelse er, at en retfærdig person dør og belønnes med at komme i himlen for at blive fulgt af andre næste dag, næste måned, næste år. Dette er i skarp kontrast til Bibelens lære om, at *alle* de retfærdige vil blive belønnet *sammen* på samme tid:-

- Fårene skilles fra bukkene ved dommen, et for et. Når dommen er overstået, vil Kristus sige til *alle* fårene, som er samlet ved hans højre hånd:

"Kom, I som er velsignet af min fader, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer" (Mat. 25:34). Alle fårene arver således Riget på samme tid (sml. 1 Kor. 15:52).

- Ved "høsten" af Kristi genkomst og dom vil alle de, som har arbejdet i evangeliet "glæde sig *sammen*" (Joh. 4:35,36 sml.. Mat. 13:39).

- Åb. 11:18 definerer "den time, da de døde skal dømmes" som det tidspunkt, hvor Gud vil "give løn til dine tjenere, profeterne, og til de hellige og til dem, der frygter dit navn" – dvs. til alle troende sammen.

- Heb. 11 er et kapitel, som opremser mange af de retfærdige i Det Gamle Testamente. Vers 13 siger: "Med troen i behold døde alle disse uden at have fået løfterne opfyldt" - de løfter der blev givet til Abraham om frelse gennem modtagelse i Guds rige (Heb. 11:8-12). Det følger heraf, at ved deres død kom disse

mænd ikke en for en i himlen for at modtage deres belønning. Årsagen til dette finder vi i vs. 39,40: De "opnåede dog ikke at se ønsket opfyldt, for Gud havde for vor skyld noget bedre for øje, nemlig at de ikke skulle nå målet uden os". At tildelingen af deres lovede belønning blev udskudt skyldtes, at det var Guds plan, at alle de troende skulle "nå målet" sammen, på samme tidspunkt. Dette vil blive ved dommen, ved Kristi genkomst.

4.7 Belønningen: I himlen eller på jorden?

De, som stadig føler, at Guds rige, dvs.den lovede belønning, vil være i himlen og ikke på jorden, vil være nødt til ud over de ovenstående grunde også at bortforklare de følgende punkter:-

- 'Fadervor' beder om, at Guds rige skal komme (dvs. beder for Kristi genkomst), hvorved Guds vilje skal ske på jorden som den nu sker i himlen (Mat. 6:10). Vi beder derfor for, at Guds rige skal komme på jorden. Det er tragisk, at tusindvis af mennesker hver dag tankeløst beder disse ord, mens de stadig tror, at Guds rige nu allerede helt er skabt i himlen, og at jorden vil blive tilintetgjort.

- "Salige er de sagtmødige, for de skal arve jorden" (Mat. 5:5) – ikke '...for deres sjæle vil komme i himlen'. Dette er en hentydning til Salme 37, som hele vejen igennem understreger, at de retfærdiges endelige belønning vil være på jorden. På nøjagtig samme sted, hvor de onde har nydt deres midlertidige herredømme, skal de retfærdige blive belønnet med evigt liv og eje denne samme jord, som de onde engang dominerede (Sl. 37:34,35). "de sagtmødige skal få landet i arv og eje...de, der velsignes, får landet i arv og eje...De retfærdige skal få landet i arv og eje og bo i det til evig tid" (Sl. 37:11,22,29). At bo i landet/det forjættede land til evig tid betyder, at evigt liv i himlen er umuligt.

- "David...er både død og begravet...David steg ikke op til himlene" (ApG. 2:29,34). I stedet forklarede Peter, at hans håb

var genopstandelse fra de døde ved Kristi genkomst (ApG. 2:22-36).

- Jorden er scenen for Guds handlinger mod mennesker: "Himlen er Herrens himmel, men jorden gav han menneskene" (Sl. 115:16).

- Åb. 5:9,10 beretter om en vision af, hvad de retfærdige vil sige, når de modtages ved dommens sæde "[Kristus] gjorde dem til et kongeligt folk og til præster for vor Gud, og de skal være konger på jorden". Dette billede af at regere i Guds rige på jorden ligger ret fjernt fra den tågede opfattelse, at vi skal nyde salighed et eller andet sted i himlen.

- Daniels profetier i kapitel 2 og 7 beskriver en rækkefølge af politiske magthavere, som endeligt vil blive fortrængt af Guds rige ved Kristi genkomst. Guds riges magtområde vil være "alle kongeriger *under* himlen", og vil fylde "hele *jorden*" (Dan. 7:27; 2:35 sml. v. 44). Dette evige kongerige "bliver givet til den Højstes helliges folk" (Dan. 7:27); deres belønning er derfor evigt liv i hans rige, som befinder sig på jorden *under* himlen.

4.8 Ansvar overfor Gud

Hvis mennesket har en 'udødelig sjæl', er det naturligvis nødt til at have en evig skæbne et eller andet sted – et sted hvor det enten belønnes eller straffes. Dette indebærer, at alle er ansvarlige overfor Gud. I modsætning til dette har vi vist, at Bibelen lærer os, at mennesket af natur er som dyrene, uden nogen iboende udødelighed. Nogle mennesker er dog blevet stillet et evigt liv i Guds rige i udsigt. Det bør være klart, at ikke alle, som nogensinde har levet, vil genopstå; ligesom dyrene lever og dør mennesket og forvandles til støv. Men på grund af at der vil være en dom, hvor nogle skal fordømmes og andre belønnes med evigt liv, må vi konkludere, at der vil være en kategori af mennesker, som skal genopstå for at kunne dømmes og belønnes.

Hvorvidt en person skal genopstå afhænger af, om de er ansvarlige over for dommen. Grundlaget for vores dom vil være, hvordan vi har reageret på vores kendskab til Guds ord. Kristus forklarede: "Den, der forkaster mig og ikke tager imod mine ord, har mødt sin dommer. Det ord, jeg har talt, det skal dømmes ham på den yderste dag" (Joh. 12:48). De, som ikke har kendt eller forstået Kristi ord og derfor ikke har haft mulighed for at tage imod eller afvise ham, skal ikke stå til regnskab for dommen. "De, som har syndet uden loven [uden at kende Guds lov], vil også gå fortabt uden loven. Og de, som har syndet under loven [dvs. med kendskab til den], vil blive dømt efter loven" (Rom. 2:12). De, som ikke har kendt til Guds betingelser, vil således gå til grunde som dyrene. De, som derimod bevidst bryder Guds lov, skal dømmes og derfor genopstå, så de kan møde deres dom.

Gud siger: "Synd kan ikke opregnes, når der ikke er nogen lov"; "synd er lovbrud [dvs. Guds lov]"; "det, der kommer ved loven, er jo syndserkendelse" (Rom. 5:13; 1 Joh. 3:4; Rom. 3:20). Uden kendskab til Guds lov, som den åbenbares ved hans ord "kan synd ikke opregnes" for en person, og derfor vil vedkommende ikke blive dømt eller genopstå. De, som ikke kender Guds ord vil derfor forblive døde, og ligeså vil dyr og planter, eftersom de er i samme position. "Mennesker, der...er uden forstand, de ligner dyrene, der går til grunde" (Sl. 49:20), "de styrer mod dødsriget som får" (Sl. 49:14).

Det er kendskabet til Guds vilje, der gør os ansvarlige for vore handlinger over for ham, og som gør det nødvendigt, at vi genopstår og står foran dommens sæde. Heraf forstås, at det ikke kun er de retfærdige eller de, som er døbt, som vil genopstå. Det er alle de, som er ansvarlige overfor Gud gennem deres kendskab til ham. Dette tema gentages ofte i Skrifterne:-

- Joh. 15:22 viser, at kendskab til Ordet medfører ansvarlighed: "Var jeg [Jesus] ikke kommet og havde talt til dem, havde de ikke haft synd; men nu har de ingen undskyldning for deres synd". Rom. 1:20-21 siger også, at kendskab til Gud betyder, at mennesket "ingen undskyldning" har.
- "Enhver, som har hørt og lært af faderen, kommer til mig...jeg skal oprejse ham på den yderste dag" (Joh. 6:44,45).
- Gud "bærer over" med de menneskers handlinger, som reelt ikke kender til hans vilje. Han holder øje med dem, som kender hans vilje og forventer, at de følger den (ApG. 17:30).

GUD

- "Den tjener, som kender sin herres vilje, men ikke har forberedt eller gjort noget efter hans vilje, han skal have mange prygl. Men den, som ikke kender den, og som har gjort noget, han fortjener straf for, han skal have få prygl [f.eks. ved at forblive død]. Enhver, som har fået meget, skal der kræves meget af. Og den, der har fået meget betroet, skal der forlanges så meget mere af" (Luk. 12:47,48) – så hvor meget mere, *Gud?*
- "Den, der altså ved, hvad der er det rette, men ikke gør det, er en synder" (Jakob 4:17).
- Israels særlige ansvar overfor Gud var på grund af hans åbenbaringer for dem om sig selv (Amos 3:2).
- På grund af denne doktrin om ansvar "havde [det] været bedre for dem [som senere vender sig fra Gud] slet ikke at have lært retfærdighedens vej at kende, end først at lære den at kende og siden vende sig fra det hellige bud, som de har fået overdraget " (2 Pet. 2:21). Andre relevante tekststeder er bla.: Joh. 9:41; 3:19; 1 Tim. 1:13; Hos. 4:14; 5 Mos. 1:39.

Eftersom kendskab til Gud gør os ansvarlige over for dommersædet, vil de, der ikke har dette kendskab, selvsagt ikke genopstå; de behøver ikke at dømmes, og deres mangel på viden gør dem "ligesom dyrene, der går til grunde" (Sl. 49:20). Der er rigeligt, der antyder, at ikke alle, som har levet, skal genopstå:-

- Folket i oldtidens Babylon "vågner ikke" efter deres død, fordi de var uvidende om den sande Gud (Jer. 51:39; Es. 43:17).
- Esajas opmuntrede sig selv: "Herre, vor [Israels] Gud, andre herrer end du har hersket over os [f.eks. filistrene og babylonerne]...Døde [dvs. de der ikke kender Gud] bliver ikke levende, dødninge står ikke op...du slettede hvert minde om dem". (Es. 26: 13,14). Bemærk, at det tre gange understreges, at de ikke skal genopstå: "bliver ikke levende [igen]...står ikke op...slettede hvert minde om dem". Israel kunne derimod se frem til at genopstå, fordi de havde kendskab til den sande Gud: "Dine [Israels] døde bliver levende, deres lig står op" (Es. 26:19).

- Om Guds folk, Israel, får vi at vide, at ved Kristi genkomst skal "mange af dem, der sover i jorden...vågne, nogle til evigt liv, andre til forhåelse, til evig afsky" (Dan. 12:2). "Mange", men ikke alle af jøderne vil altså genopstå på grund af deres ansvar over for Gud som hans udvalgte folk. De af dem, som er fuldstændig uvidende om deres sande Gud "skal falde og ikke rejse sig mere", eftersom de ikke er i stand til at finde "Herrens ord" (Amos 8:12,14).

VI HAR NU ERFARET AT:-

- 1. Kendskab til Guds ord medfører ansvar over for ham.**
- 2. Kun de ansvarlige vil genopstå og blive dømt.**
- 3. De, som ikke kender den sande Gud, vil derfor forblive døde ligesom dyrene.**

Disse konklusioner indebærer et hårdt slag mod menneskets stolthed og det, som vi naturligt ville foretrække at tro på: de millioner af mennesker, både i dag og igennem historien, som har været uvidende om det sande evangelium, de som er så mentalt syge eller handicappede, at de ikke kan forstå Bibelens budskab; spædbørn og små børn, som er døde, før de var gamle nok til at forstå evangeliet; alle disse grupper falder inden for kategorien af folk, som ikke har haft den sande viden om Gud, og som derfor ikke står til ansvar over for ham. Det betyder, at de ikke vil genopstå, uafhængigt af deres forældres åndelige status. Dette går totalt imod humanismens tænkning og alle vore naturlige ønsker og følelser; en sand ydmyghed over for Guds ord, som er den endelige sandhed, sammen med en passende ydmyg mening om vores egen natur vil føre til, at vi accepterer sandheden i dette. En oprigtig overvejelse over menneskelivets kendsgerninger, selv uden hjælp fra Skrifterne, vil også føre til den konklusion, at der ikke kan være noget håb om fremtidigt liv for de ovennævnte grupper af mennesker.

Det er særdeles upassende for os at stille spørgsmålstegn ved Guds vilje i disse spørgsmål: "Menneske! Hvem er du da, siden du går i rette med Gud?" (Rom. 9:20). Vi kan indrømme, at vi ikke forstår det, men vi må

aldrig beskyldte Gud for uretfærdighed. At antyde, at Gud på nogen måde kan være ukærlig eller begå fejl, åbner op for et forfærdeligt billede af en almægtig Gud, Fader og Skaber, som behandler sine skabninger på en urimelig og uretfærdig måde. Det kan hjælpe at læse om kong Davids tab af sin lille dreng. 2 Sam. 12:15-24 beskriver, at David bad stærkt for barnet, mens det levede, men han var realistisk nok til at acceptere dødens endegyldighed: "Så længe drengen var i live, fastede og græd jeg, for jeg tænkte: Måske vil Herren være nådig imod mig og lade drengen leve. Men nu da han er død, hvorfor skulle jeg så faste? Kan jeg få ham tilbage igen?...han kommer ikke tilbage til mig". David trøstede så sin kone og fik et barn mere så snart som muligt.

Til slut skal det siges, at der er mange mennesker, som, når de forstår denne ide om ansvar overfor Gud, føler, at de ikke ønsker at få nærmere kendskab til ham, i fald de så skal stå til ansvar over for ham og dommen. Men i en vis grad er det sandsynligt, at sådanne mennesker allerede står til ansvar overfor Gud, eftersom deres kendskab til Guds ord har gjort dem bevidste om, at Gud er involveret i deres liv og tilbyder dem et virkeligt forhold til ham. Vi bør altid huske, at "Gud ER kærlighed"; han "er ikke sen til at opfylde sit løfte", og han "gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv" (1 Joh. 4:8; 2 Peter 3:9; Joh. 3:16). Gud ønsker, at vi skal være i hans rige.

En ære og et privilegium som dette medfører naturligvis et ansvar. Men dette ansvar er ikke skabt til at være tungt eller byrdefuldt for os; hvis vi i sandhed elsker Gud, vil vi forstå, at hans tilbud om frelse ikke er en automatisk belønning for bestemte gerninger, men et kærligt ønske fra Guds side om at gøre alt, hvad han kan for sine børn, at give dem et evigt liv i salighed gennem deres forståelse for hans fantastiske væsen.

Når vi forstår og hører Guds kald til os gennem hans ord, vil vi blive klar over, at når vi vandrer gennem mængden, holder Gud særlig omhyggeligt øje med os og søger ivrigt efter tegn på vores svar på hans kærlighed, snarere end at vente på, at vi skal slå fejl i at leve op til vores ansvar. Dette kærlige øje forlader os aldrig; vi kan aldrig glemme eller opgive vores kendskab til ham for at følge kødets lyster uden at skulle stå til ansvar over for ham. I stedet kan og bør vi glæde os over den specielle nærhed, vi har i forholdet til Gud og således stole på hans kærligheds styrke, så vi fortsat vil søge at få større, ikke mindre, kendskab til ham. Vores kærlighed til Guds

væsen og ønsket om at kende det, så vi i højere grad kan gøre som han, bør overvinde vores naturlige frygt for hans allerhøjeste hellighed.

4.9 Helvede

Den populære opfattelse af helvede er som et sted, hvor onde 'udødelige sjæle' kommer hen for at blive straffet umiddelbart efter deres død, eller som et pinselens sted for dem, som afvises ved dommen. Det er vores overbevisning, at Bibelen lærer os, at helvede er graven eller dødsriget, hvor alle mennesker kommer hen, når de dør.

Det oprindelige hebræiske ord 'sheol', som nogle gange oversættes med 'helvede', betyder egentlig 'et overdækket sted'. 'Helvede' er den fordanskede version af 'sheol'. Når vi læser om 'helvede', læser vi altså ikke et ord, som er blevet oversat fuldt ud. I bibelsk betydning er dette 'overdækkede sted' eller 'helvede' lig med graven/dødsriget. Der er mange eksempler på, at det hebræiske ord 'sheol' oversættes med 'dødsriget'. Faktisk bruges ordet 'helvede' ikke meget i de moderne versioner af Bibelen, istedet oversættes 'sheol' med det mere neutrale 'dødsriget'. Nogle få eksempler, hvor ordet 'sheol' oversættes med 'dødsriget' burde underminere den populære opfattelse af helvede (sheol) som et sted med flammer og pinsel for de onde:-

- "Lad dem [de ugudelige]...gå til dødsriget [sheol]! Lad de falske læber blive stumme" (Sl. 31:17) – ikke noget med at de skal skribe i smerte.
- "Gud vil...drage mig ud af dødsrigets magt" (sheol, Sl. 49:15)
– dvs. Davids sjæl eller krop ville genopstå fra dødsriget (graven) eller 'helvede'.

Den tro, at helvede er et sted, hvor de onde straffes, og hvorfra de ikke kan undslippe, passer simpelthen ikke sammen med dette; en retfærdig mand kan komme i helvede (dødsriget) og komme ud derfra igen. Hos. 13:14 bekræfter dette: "Skulle jeg udfri dem [Guds folk] fra dødsriget [sheol], løskøbe dem fra døden". Dette citeres i 1 Kor. 15:55 og overføres til opstandelsen ved Kristi genkomst. Ligesådan i visionen om den anden

genopstandelse (se Studieemne 5.5), "havet gav sine døde tilbage, og døden og dødsriget sine døde" (Åb. 20:13). Bemærk parallellen mellem døden, dvs. graven, og dødsriget (se også Sl. 6:5).

Hannahs ord i 1 Sam. 2:6 er meget klare: "Herren dræber, og han gør levende [ved opstandelsen], han sender ned i dødsriget [sheol], og han henter op derfra".

Eftersom 'helvede' er dødsriget, må man forvente, at de retfærdige vil blive frelst fra det gennem deres opstandelse til det evige liv. Det er altså fuldstændig muligt at komme i 'helvede' eller dødsriget og senere forlade det ved genopstandelsen. Det eneste eksempel er Jesus, om hvem det siges, at "han ikke skulle blive i dødsriget, og hans krop ikke skulle se forrådnelse" (ApG. 2:31), fordi han genopstod. Bemærk parallellen mellem 'han' og 'hans krop'. At han ikke "skulle *blive* i dødsriget" medfører, at han var der et stykke tid, nemlig de tre dage, hvor hans krop var i graven. At Kristus kom i dødsriget eller 'helvede' burde være tilstrækkeligt bevis for, at det ikke kun er et sted, hvor de onde ender.

Både gode og onde mennesker kommer i 'helvede', dvs. i dødsriget. Jesus fik således sin "grav blandt forbrydere" (Es. 53:9). I overensstemmelse med dette er der andre eksempler på, at retfærdige mennesker kommer i helvede, dvs. dødsriget. Jakob siger således, da hans søn Josef er død: "I sorg vil jeg gå ned i dødsriget [helvede] til min søn" (1 Mos. 37:35).

Det er et af Guds principper, at straffen for synd er død (Rom. 6:23; 8:13; Jakob 1:15). Vi har allerede vist, at døden er en tilstand af bevidstløshed. Synd medfører total tilintetgørelse, ikke evig pinsel (Mat. 21:41; 22:7; Mark. 12:9; Jakob 4:12), lige så sikkert, som menneskene blev tilintetgjort af syndfloden (Luk. 17:27,29), og israelitterne døde i ørkenen (1 Kor. 10:10). Ved begge disse lejligheder *døde* synderne i stedet for at blive pint til evig tid. Det er derfor ikke muligt, at de onde skulle blive straffet med en evighed af bevidst pinsel og lidelse.

Vi har også set, at Gud ikke opregner – eller stiller os til regnskab for – vore synder, hvis vi er uvidende om hans ord (Rom. 5:13). De, som befinder sig i denne position, vil forblive døde. De, som har kendt til Guds betingelser, vil genopstå og blive dømt ved Kristi genkomst. Hvis de er onde, vil de dø som straf, fordi døden er dommen for synd. De vil derfor efter at være blevet

stillet for Kristi dommersæde blive straffet og dø igen for aldrig at blive levende igen. Dette vil være "den *anden* død", som der tales om i Johs. Åbenbaring. 2:11 og 20:6. Disse mennesker vil være døde en gang, en død af total bevidstløshed. De vil genopstå og blive dømt ved Kristi genkomst og derefter blive straffet med en anden død, som vil være total bevidstløshed ligesom den første død. Denne vil være ved for evigt.

Det er i denne betydning, at straffen for synd er 'evig', da der ikke vil være nogen ende på deres død. At forblive død for evigt er en evig straf. Vi finder et eksempel på, at Bibelen bruger et sådant udtryk i 5. Mosebog 11:4. Her beskrives Guds ødelæggelse af Faraos hær i Det Røde Hav som en evig og endegyldig tilintetgørelse, i og med at denne hær aldrig generede Israel igen. "Han lod Sivhavets vand skylle hen over dem...Herren udryddede dem for al fremtid".

Selv i de tidlige gammeltestamentlige tider forstod de troende, at der ville være en genopstandelse på den yderste dag, hvor de ansvarlige onde ville vende tilbage til dødsriget. Job 21:30,32 gør dette meget klart: "På ulykkens dag skånes den onde, på vredens dag reddes han [dvs. han genopstår]...når han bæres til graven, sættes der vagt ved hans gravsted". En af ligningerne om Kristi genkomst og dommen fortæller, at de onde 'hugges ned' for hans øjne (Luk. 19:27). Dette kan ikke siges at passe sammen med ideen om, at de onde for evigt eksisterer i en tilstand af bevidsthed og evig pinsel. Dette ville i hvert fald også være en noget urimelig straf - *evig* pinsel for 70 års gerninger. Gud nyder ikke at straffe onde mennesker, så man må derfor forvente, at han ikke vil udsætte dem for evig afstraffelse (Eze. 18:23,32; 33:11 sml. 2 Peter 3:9).

Den apostate kristendom associerer ofte 'helvede' med en forestilling om flammer og pinsel. Dette er i skarp kontrast til Bibelens lære om helvede (dødsriget). "De styrer mod dødsriget [helvede] som får, døden er deres hyrde" (Sl. 49:14); dette indebærer, at dødsriget er et sted med fredfyldt glemsel. På trods af, at Kristi sjæl eller legeme var i dødsriget i tre dage, gik det ikke i forrådnelse (ApG. 2:31). Dette ville ikke have været muligt, hvis dødsriget eller helvede var fyldt med flammer. Eze. 32:26-30 giver et billede af de forskellige folkeslags store krigere, som ligger fredfyldt i deres grav: "De faldne...krigerne, som gik ned i dødsriget med deres krigsvåben. De ligger med deres sværd under hovedet...De ligger sammen med...dem, som er gået i graven". Dette refererer til skikken med at begrave krigere sammen med deres våben og lade ligets hovede hvile på dets sværd. Men

dette er en beskrivelse af "helvede" - graven. Disse mægtige krigere, som stadig ligger i dødsriget (dvs. deres grav) kan næppe siges at understøtte den opfattelse, at dødsriget eller helvede er et flammefyldt sted. Fysiske objekter (f.eks. sværd) kommer i det samme "dødsrige" som mennesker, hvilket viser, at dødsriget/helvede ikke er en scene af evig åndelig pinsel. Peter sagde således til en ond mand: "dit sølv må forgå og du selv med" (ApG. 8:20).

Beskrivelsen af Jonas' oplevelser modsiger også dette. Jonas bliver slugt af en enorm fisk: "Fra fiskens bug bad Jonas til Herren sin Gud: I min nød råbte jeg til Herren...fra dødsrigets dyb råbte jeg om hjælp" (Jonas 2:1,2). Der drages her en parallel mellem "dødsrigets dyb" og hvalens mave. Hvalens mave var i sandhed et 'overdækket sted', hvilket er den grundlæggende betydning af ordet 'sheol', som oversættes med 'dødsriget'. Det var tydeligvis ikke et flammefyldt sted, og Jonas kom ud af "dødsrigets dyb", da hvalen kastede ham op. Dette pegede frem mod Kristi genopstandelse fra 'dødsriget' (graven) - se Mat. 12:40.

ILD I OVERFØRT BETYDNING

Bibelen bruger imidlertid ofte billedet af evig ild som en repræsentation af Guds vrede mod synden, som vil medføre en total tilintetgørelse af synderen i graven. Sodoma blev straffet med "evig ild" (Judas v. 7), dvs. at byen blev totalt tilintetgjort på grund af indbyggernes ondskab. I dag ligger byen som en ruin under vandet i Det Døde Hav. Det er ikke på nogen måde stadig i brand, hvilket ville være nødvendigt for at vi kunne forstå 'evig ild' bogstaveligt. Jerusalem blev ligeledes truet med Guds vredes evige ild på grund af Israels synder: "Så vil jeg sætte ild på Jerusalems porte, så den fortærer dens borge, og den skal aldrig slukkes" (Jer. 17:27). Eftersom Jerusalem var den profeterede hovedstad i det fremtidige rige (Es. 2:2-4; Sl. 48:2), mente Gud ikke dette bogstaveligt. De prægtige huse i Jerusalem blev brændt ned (2 Kong. 25:9), men denne ild fortsatte ikke med at brænde for evigt.

Gud straffede ligeledes landet Idumea med ild: "Hverken nat eller dag skal det slukkes, for evigt skal røgen stige op, slægt efter slægt skal det ligge øde hen...uglen og raven skal bo der...borgene gror til med tjørn" (Es. 34:9-15). Eftersom dyr og planter skulle komme til at leve i det ødelagte land Idumea, må det sproglige billede 'evig ild' referere til Guds vrede og hans totale tilintetgørelse af stedet og ikke skulle forstås bogstaveligt.

De hebræiske og græske ord, som oversættes "for evigt" betyder strengt taget "i en tidsalder". Nogle gange refererer dette til reel evighed, for eksempel Rigets tidsalder, men ikke altid. Af og til sammenlignes Guds vrede over Jerusalems og Israels synder med ild: "Min vrede og harme skal vælte frem mod dette sted [Jerusalem]...den skal brænde og ikke slukkes" (Jer. 7:20; andre eksempler er Klag. 4:11 og 2 Kong. 22:17).

Ilden associeres også med Guds dom over synden, især ved Kristi genkomst: "Nu kommer den dag, der brænder som en ovn; da bliver alle de overmodige og alle, der handler ugudeligt, til strå. Dagen, der kommer, skal sætte ild til dem" (Mal. 3:19). Når strå eller en menneskekrop brændes op af ild, bliver det til støv. Det er umuligt for nogen substans, ikke mindst menneskets kød, bogstavelig talt at brænde for evigt. Det sproglige udtryk 'evig ild' kan derfor ikke referere til en bogstavelig evig pinsel. En ild kan ikke brænde for evigt, hvis der ikke er noget at brænde. Bemærk at "dødsriget" bliver "styrtet i ildsøen" (Åb. 20:14). Dette betyder, at dødsriget ikke er det samme som "ildsøen"; denne repræsenterer total tilintetgørelse. På Johannes' Åbenbarings symbolske vis får vi at vide, at dødsriget skal tilintetgøres fuldstændigt, fordi der ved slutningen af Tusindårsriget ikke længere vil være nogen død.

GEHENNA

I Det Nye Testamente er der to græske ord, som oversættes med 'dødsriget' eller 'helvede'. 'Hades' svarer til det hebræiske ord 'sheol', som vi tidligere har diskuteret. 'Gehenna' er navnet på en affaldsplads, som lå lige uden for Jerusalem, hvor byens affald blev brændt af. Sådanne affaldspladser er typiske for mange storbyer i udviklingslande i dag (f.eks. 'Smoky Mountain' uden for Manila på Filippinerne.) Som egennavn – dvs. som navnet på et egentligt sted – burde man have bibeholdt det uoversatte 'Gehenna' i stedet for at oversætte det som 'helvede'. 'Gehenna' er den aramæiske parallel til det hebræiske 'Ge-ben-Hinnon'. Dette befandt sig nær Jerusalem (Josva 15:8), og på Kristi tid var det byens affaldsplads. Ligene af kriminelle blev smidt på de bål, som altid brændte her, så Gehenna blev symbolet på den totale ødelæggelse og forkastelse.

Igen må vi understrege, at det, som blev smidt på disse bål, ikke blev der til evig tid – ligene blev til støv. "Vor Gud er en *fortærende* ild" (Heb. 12:29) på dommens dag. Hans vredes ild vil fortære og tilintetgøre synderne, ikke efterlade dem i en tilstand, hvor de blot er blevet svedet af ilden og stadig

lever. På det tidspunkt, hvor Gud tidligere havde dømt sit folk Israel ved babylonernes hænder, var Gehenna fyldt med ligene af syndere blandt Guds folk (Jer. 7:32,33).

På sin enestående måde sammenfattede vor Herre Jesus alle disse gammeltestamentlige ideer i sin brug af ordet 'Gehenna'. Han sagde ofte, at de, som blev afvist ved dommens sæde ved hans genkomst, ville komme "i Helvede [dvs. Gehenna], til den udslukkelige ild, hvor deres maddiker ikke dør, og ilden ikke slukkes" (Mark. 9:43,44). Gehenna ville for jøderne være indbegrebet af deres forestilling om ligenes forkastelse og tilintetgørelse, og vi har set, at evig ild er et fast udtryk, som repræsenterer Guds vrede mod synden og den endegyldige tilintetgørelse af synderne gennem døden.

Referencen til "hvor deres maddiker ikke dør" er tydeligvis en del af det samme faste udtryk for total tilintetgørelse – det er umuligt at forestille sig, at der kunne eksistere maddiker, som aldrig dør. At Gehenna var et sted, der var forbundet med en tidligere afstraffelse af de onde blandt Guds folk viser desuden, hvor rammende Kristi brug af Gehenna som billede er.

STUDIEEMNE 4: Spørgsmål

1. Hvad sker der efter døden?
 - a) Sjælen kommer i himlen
 - b) Vi er bevidstløse
 - c) Sjælen opbevares et sted indtil dommens dag
 - d) Onde sjæle kommer i helvede, og de gode kommer i himlen

2. Hvad er sjælen?
 - a) En udødelig del af vores eksistens
 - b) Et ord som betyder 'krop, person, skabning'
 - c) Præcis det samme som ånd
 - d) Noget som kommer i himlen eller helvede efter døden

3. Er døden en tilstand af bevidstløshed?
 - a) Ja
 - b) Nej

4. Hvad er helvede?
 - a) Et sted, hvor onde folk kommer hen
 - b) Lidelse i dette liv
 - c) Dødsriget

5.1 Definition af Riget

Vore tidligere studier har vist, at det er Guds hensigt at belønne sit trofaste folk med evigt liv ved Kristi genkomst. Dette evige liv vil blive tilbragt på jorden; Guds gentagne løfter om dette omfatter aldrig, at de trofaste vil komme i himlen. "Evangeliet [det glædelige budskab] om Riget" (Mat. 4:23) blev forkyndt for Abraham i form af Guds løfter om evigt liv på jorden (Gal. 3:8). "Guds rige" er derfor den tid efter Kristi genkomst, hvor disse løfter vil blive opfyldt. Hvor Gud i sidste ende er konge over hele sin skabelse nu, har han givet menneskene frie tøjler til at regere verden og deres eget liv, som de ønsker. På nuværende tidspunkt består verden således af "menneskenes rige" (Dan. 4:17).

Ved Kristi genkomst er "verdensherredømmet...vor Herres og hans salvedes, og han skal være konge i evighedernes evigheder" (Åb. 11:15). Da skal Guds vilje og ønsker udføres helt og åbent på denne jord. Jesus befaler os derfor at bede: "Komme dit rige, ske din vilje som i himlen således også på jorden" (Mat. 6:10). På grund af dette er "Guds rige" et udtryk, som er ensbetydende med "Himmeriget" (Mat. 13:11 sml. Mark. 4:11). Bemærk, at vi aldrig læser om 'riget i himlen'; det er himlens rige, som vil blive skabt af Kristus på jorden ved hans genkomst. Sådan som Guds vilje adlydes fuldt ud af englene i himlen (Sl. 103:19-21), sådan vil det også være i det kommende Guds rige, hvor jorden kun vil være befolket med de retfærdige, som så vil være "som engle" (Lukas 20:36).

At blive modtaget i Guds rige ved Kristi genkomst er derfor det endelige resultat af alle vore kristne bestræbelser i dette liv (Mat. 25:34; ApG. 14:22); det er derfor meget vigtigt at have en korrekt forståelse af det. Filip's prædiken om "Kristus" defineres som en forkyndelse af "evangeliet om Guds rige og om Jesu Kristi navn" (ApG. 8:5,12). Det ene tekststed efter det andet minder os om, at "Guds rige" var det primære budskab i Paulus' forkyndelse (ApG. 19:8; 20:25; 28:23,31). Det er derfor af yderste vigtighed, at vi fuldt ud forstår doktrinen om Guds rige, i og med at det udgør en central del af evangeliets budskab. "I gennem mange trængsler skal vi gå ind i Guds rige" (ApG. 14:22); det er lyset for enden af dette livs

tunnel og dermed motivationen til at yde de ofre, som et sandt kristent liv indebærer.

Nebukadnesar, konge af Babylon, ønskede at kende verdens fremtid (se Dan. 2). Han havde en vision af en stor statue, som var lavet af forskellige metaller. Daniel fortolkede hovedet af guld som en repræsentation af kongen af Babylon (Dan. 2:38). Efter ham ville der komme en række af større imperier i området omkring Israel, og det ville ende med en situation, om hvilken det siges: "at tærne dels var af jern, dels af ler, betyder, at kongeriget dels skal være stærkt, dels skrøbeligt" (Dan. 2:42).

Den nuværende magtbalance i verden er delt mellem mange folkeslag, nogle stærke og nogle svage. Daniel så en lille sten ramme statuen på fødderne og ødelægge den, og stenen voksede derefter selv til et stort bjerg, som fyldte hele jorden (Dan. 2:34,35). Denne sten repræsenterede Jesus (Mat. 21:42; ApG. 4:11; Efes. 2:20; 1 Peter 2:4-8). "Bjerget", som han vil skabe over hele jorden, repræsenterer Guds evige rige, som vil blive skabt ved hans genkomst. Denne profeti er i sig selv bevis for, at Riget vil være på jorden, ikke i himlen.

At Riget kun vil blive skabt fuldt og helt ved Kristi genkomst er temaet i et andet skriftsted. Paulus taler om, at Jesus dømmer levende og døde, når "han kommer synligt og opretter sit rige" (2 Tim. 4:1). Mika 4:1 tager tråden op fra Daniels forestilling om Guds rige som et enormt bjerg: "Til sidst skal det ske, at Herrens tempelbjerg står urokkeligt højt over bjergene"; herefter følger en beskrivelse af, hvordan hans rige på jorden vil være (Mika 4:1-4). Gud vil give Jesus Davids trone i Jerusalem: "Han skal være konge...til evig tid, og der skal ikke være ende på hans rige" (Luk. 1:32,33). Dette medfører nødvendigvis, at der vil være et bestemt tidspunkt, hvor Jesus begynder at regere på Davids trone, og hans rige begynder. Dette vil ske ved Kristi genkomst. "Der skal ikke være ende på hans rige" hænger sammen med Dan. 2:44: "...himlens Gud [skal] oprette et kongerige, som i al evighed ikke skal gå til grunde, og intet andet folk skal få kongemangten". Åb. 11:15 benytter et lignende sprog til at beskrive Kristi genkomst: "Verdensherredømmet er nu vor Herres og hans salvedes, og han skal være konge i *evighedernes evigheder*". Igen må der være et specifikt tidspunkt, hvor Kristi rige og herredømme begynder på jorden; dette vil være ved hans genkomst.

5:2 Riget er ikke etableret endnu

Det er en udbredt forestilling, at Guds rige allerede nu eksisterer fuldt og helt og består af de nuværende troende - 'kirkesamfundet'. De sande troende har udsigt til 'frelse' og er blevet givet en potentiel plads i Riget, men der kan dog ikke være nogen tvivl om, at vi ikke på nuværende tidspunkt kan være fuldt og helt i Riget, eftersom Kristus ikke er vendt tilbage for at skabe det.

Det burde fremgå klart af det, vi har studeret indtil videre, at "kød og blod kan ikke *arve* Guds rige" (1 Kor. 15:50). Vi er "*arvinger* til det rige, som han har lovet dem, der elsker ham" (Jakob 2:5), eftersom dåben gør os til arvinger til de løfter, der blev givet til Abraham – de løfter, som udgør grundlaget for evangeliet om Riget (Mat. 4:23; Gal. 3:8,27-29). Det er derfor almindeligt at møde løfter om at *arve* Riget ved Kristi genkomst, hvor løfterne til Abraham vil blive opfyldt. (Mat. 25:34; 1 Kor. 6:9,10; 15:50; Gal. 5:21; Efes. 5:5). Selve brugen af dette sprog om en kommende arv viser, at Riget ikke på nuværende tidspunkt er i den troendes besiddelse.

Jesus fortalte en ligning for at retlede dem, som troede "at Guds rige straks ville komme til syne. Han sagde: 'En mand af fornem slægt rejste til et land langt borte for at blive anerkendt som konge og derpå vende tilbage". I mellemtiden efterlod han sine tjenere med visse ansvar. "Da han så vendte tilbage efter at være blevet anerkendt som konge, lod han de tjenere, som han havde givet pengene, kalde til sig" og dømte dem (Luk. 19:11-27).

Adelsmanden repræsenterer Kristus, som rejser til "et land langt borte" i himlen for at modtage Kongeriget, som han vender tilbage med på dommens dag, dvs. ved hans genkomst. Det er derfor umuligt, at "tjenerne" skulle besidde Riget nu, mens deres Herre er fraværende.

Det følgende er yderligere bevis for dette:-

- "Mit rige er ikke af denne verden [tid]", sagde Jesus lige ud (Joh. 18:36). Han kunne dog selv på den tid sige: "jeg er konge" (Joh. 18:37), hvilket viser, at Kristi nuværende 'kongedømme' ikke betyder, at hans Rige allerede er skabt. Selv de troende i det første århundrede beskrives som VENTENDE på "Guds rige" (Mark.15:43).

- Kristus fortalte sine disciple, at han aldrig ville drikke vin igen "før den dag jeg drikker den...sammen med jer i min faders rige" (Mat. 26:29). Dette indebærer tydeligvis, at Riget ville blive skabt i fremtiden, hvilket er den måde, folk forstod Kristi forkyndelse af "evangeliet om [dvs. kommende kundgørelse af] Guds rige " (Luk. 8:1). "Salig er den, som sidder til bords [i fremtiden] i Guds rige", var deres kommentar (Luk. 14:15).
- Lukas 22:29,30 fortsætter med dette emne: "Ligesom min fader har overdraget mig Riget, overdrager jeg det til jer, for at I *skal spise* [dvs. i fremtiden] og drikke ved mit bord i mit rige".
- Jesus forklarede nogle tegn, som ville forkynde hans genkomst og afsluttede med kommentaren: "Sådan skal I også vide, når I ser dette ske, at Guds rige er nær" (Luk. 21:31). Dette giver ingen mening, hvis Riget allerede nu eksisterer før Kristi genkomst.
- "I gennem mange trængsler skal vi gå ind i Guds rige" (ApG. 14:22). Det er ikke underligt, at enhver troende, som lider, oprigtigt beder for, at riget måtte *komme* (Mat. 6:10).
- Gud "kalder jer til sit rige" (1 Thess. 2:12); som svar må vi *søge* adgang til det rige gennem et åndeligt liv nu (Mat. 6:33).

5.3 Guds rige i fortiden

Guds rige er den kommende belønning for troende. Det er derfor deres motivation til at leve et liv viet til at følge Kristi eksempel – noget som vil indebære kortvarig lidelse og ubehag. Det kan derfor forventes, at alle deres dage vil være optaget af et evigt stigende ønske om at forstå denne kommende tids underer. Det vil være summen af alle deres åndelige bestræbelser, og den fulde åbenbaring af den Gud, som de er kommet til at elske som deres Fader.

Skrifterne er fyldt med detaljer om, hvordan dette rige vil være, og du vil opdage, at det er et livsværk blot at studere nogle få af dem. En måde, hvorpå vi kan komme til at forstå nogle af de grundlæggende principper bag dette kommende rige, er at forstå, at Guds rige eksisterede i fortiden i form af nationen Israel. Dette kongerige skal genopbygges ved Kristi genkomst. Meget af Bibelen giver os information om nationen Israel, for at vi i brede træk kan forstå, hvordan Guds kommende rige vil være struktureret.

Gud beskrives ofte som "Israels konge" (Es. 44:6 sml. Es. 41:27; 43:15; Sl. 48:2; 89:18; 149:2); heraf følger, at Israels folk var hans kongerige. De begyndte at være Guds rige ved at indgå en pagt med ham ved Sinaibjerget, kort efter at de var undsluppet fra Egypten gennem Det Røde Hav. Som belønning for deres villighed efter at overholde pagten skulle de være "et kongerige [Guds]...og et helligt folk for mig" (2 Mos. 19:5,6). Således står der: "Da Israel drog ud af Egypten...blev Juda Herrens helligdom og Israel hans herredømme" eller kongerige (Sl. 114:1,2). Efter at have indgået denne pagt rejste Israel gennem Sinaiørkenen og slog sig ned i det forjættede land, Kana'an. Eftersom Gud var deres konge, blev de regeret af "dommere" (f.eks. Gideon og Samson) i stedet for konger. Disse dommere var ikke konger, men guddommeligt vejledte administratorer, som styrede visse dele af landet, men ikke regerede over hele landet. De blev ofte oprejst af Gud til bestemte formål, f.eks. at lede Israel til omvendelse og frelse dem fra deres fjender. Da israelitterne bad dommeren Gideon om at være deres konge, svarede han: "Jeg skal ikke herske over jer...Herren skal herske over jer" (Dom. 8:23).

Den sidste dommer var Samuel. På hans tid bad israelitterne om en menneskelig konge for at være ligesom folkeslagene omkring dem (1 Sam. 8:5,6). Igennem historien har Guds sande folk været fristet til at undervurdere tætheden af deres forhold til Gud og til at ofre dette for at ligne verden omkring dem. Disse fristelser er mest presserende i vores nuværende verden. Gud beklagede sig til Samuel: "De forkaster mig som deres konge" (1 Sam. 8:7). Alligevel gav Gud dem konger, begyndende med den onde Saul. Efter ham kom den retfærdige David og en hel række af konger, som nedstammede fra ham. De mere åndeligt indstillede konger var klar over, at Israel stadig var Guds kongerige, selvom de havde afvist hans kongedømme. De anerkendte derfor, at de regerede Israel på Guds vegne, ikke i deres egen ret.

100 GOD

En forståelse af dette princip gør det muligt for os at få mening i beskrivelsen af Salomo, Davids søn, som regerede på "[Guds] trone som konge for Herren din Gud" (2 Krøn. 9:8; 1 Krøn. 28:5; 29:23). Salomos herredømme med stor fred og velstand viste frem mod (eller var 'typisk' for) Guds kommende rige. Det er derfor, det understreges, at han var konge over Israel på Guds vegne, således som Jesus også skal sidde på Guds trone som konge af Israel for Gud (Mat. 27:37,42; Joh. 1:49; 12:13).

GUDS DOM

Som et resultat af Salomos frafald blev kongeriget Israel delt i to; Salomos søn, Rehoboam, regerede over Judas og Benjamins stamme og halvdelen af Manassehs stamme, mens Jeroboam regerede over de andre ti stammer. Dette kongerige med ti stammer blev kaldt Israel, eller Efraim, mens de to stammer kaldtes Juda. Folkene fra disse stammer fulgte for de flestes vedkommende Salomos dårlige eksempel – de påstod, at de troede på den sande Gud, mens de på samme tid tilbad de omkringliggende landes afguder. Fra tid til anden bad Gud dem gennem profeterne om at omvende sig, men uden held. På grund af dette straffede han dem ved at drive dem ud af kongeriget Israel og ind i deres fjenders lande. Dette skete ved, at assyrerne og babylonerne invaderede Israel og tog dem med sig som fanger: "Du bar over med dem i mange år, og du formanede dem ved din ånd gennem profeterne, og da de ikke ville lytte, gav du dem i fremmede folks hånd" (Neh. 9:30).

Israel, kongeriget med de ti stammer, havde slet ingen gode konger. Jeroboam, Akaz, Joakaz osv. er alle beskrevet i Kongebogen som afgudsdyrkere. Deres sidste konge var Hosea, under hvis herredømme Israel led nederlag til Assyrien, og de ti stammer blev ført bort i fangenskab (2 Kong. 17). Herfra vendte de aldrig tilbage.

Juda, kongeriget med de to stammer, havde nogle gode konger (f.eks. Hizkija og Josija), selvom flertallet var onde. På grund af folkets gentagne synder omstyrtede Gud Juda som sit kongerige under herredømmet af deres sidste konge, Sidkija. Dette blev gjort ved, at de blev invaderet af babylonerne, som tog dem med til Babylon i fangenskab (2 Kong. 25). De forblev i Babylon i 70 år, hvorefter nogle vendte tilbage til Israel under ledelse af Esra og Nehemias. De fik aldrig igen deres egen konge, men blev regeret af babylonere, grækere og romere. Jesus blev født i perioden med romersk herredømme. På grund af Israels forkastelse af Jesus invaderede

romerne dem i år 70 og spredte dem over hele verden. Kun igennem de sidste 100 år er de begyndt at vende tilbage og dermed bebude Kristi genkomst.

Ezekiel 21:25-27 forudsagde, at Guds rige ville ende, som det skete i nationen Israel: "Du, Israels fyrste, du vanhellige og ugudelige [dvs. Sidkija], din dag kommer...Dette siger Gud Herren: Tag din turban af, og læg din krone [dvs. at Sidkija ikke længere skulle være konge]! Som det var, skal det ikke være...Ødelæggelse, ødelæggelse, ødelæggelse bringer jeg. Det skal dog ikke ske, *før* han, som jeg overdrager domsmagten til, kommer ". Tekststed efter tekststed i profeterne beklager enden på Guds rige (Hos. 10:3; Klag. 5:16; Jer. 14:21; Dan. 8:12-14).

Den tredobbelte 'ødelæggelse' i Ez. 21:25-27 refererer til tre invasioner, som blev foretaget af Nebukadnesar, konge af Babylon. Den opmærksomme læser vil i disse vers se endnu et eksempel på, hvordan Guds rige og dets konge kan opfattes som en parallel. Sidkijas' ødelæggelse var af Guds rige (se afsnit 5:2). Guds rige, som det fandtes i nationen Israel, endte således: "Jeg gør ende på kongedømmet i Israel" (Hos.1:4). "Det skal dog ikke ske *før*..." indebærer, at Kongeriget ville blive genopbygget, når "han, som jeg [Gud] overdrager domsmagten til, kommer". Gud vil "give ham [Jesus] hans fader Davids trone...og der skal ikke være ende på hans rige" (Luk. 1:32,33) – ved Kristi genkomst. Dette er derfor det tidspunkt, hvor løftet om kongerigets genopbyggelse vil blive opfyldt.

GENOPRETTELSEN AF ISRAEL

Der er et storslået tema, som er fælles for Det Gamle Testaments profeter, nemlig *genoprettelsen* af Guds rige ved Messias' genkomst. Kristi disciple fulgte også denne tråd: "Mens de nu var sammen, spurgte de ham: 'Herre, er det nu, du vil *genoprette Riget for Israel?*' " dvs. 'Vil Ezekiel 21:27 blive opfyldt nu?' Jesus svarede med at sige, at de aldrig ville kende det præcise tidspunkt for hans genkomst, selvom englens umiddelbart herefter forsikrede dem om, at han helt sikkert ville komme igen på et tidspunkt (ApG. 1:6-11).

Genoprettelsen af Guds/Israels rige vil derfor ske ved Kristi genkomst. Peter prædikede således, at Gud ville sende "den Salvede...og det er Jesus; han skal bo i himlen [dvs. forblive der] *indtil* de tider kommer, da alt det

102 GOD

genoprettes, som Gud fra fordums tid har forkyndt gennem sine hellige profeters mund" (ApG. 3:20,21). Kristi genkomst vil bringe genoprettelsen af Guds rige med sig som en genopbyggelse af det gamle kongerige Israel.

Genoprettelsen af Guds rige er i sandhed temaet hos alle "[Guds] hellige profeter":-

- "Da rejses i troskab en trone, på den skal sidde i sandhed i Davids telt [ved kristi genkomst – Luk. 1:32,33], en dommer [Jesus], som søger ret og jager efter retfærdighed" (Es. 16:5).
- "På den dag rejser jeg Davids faldne hytte [dvs. Davids "trone" i Luk. 1:32,33]; jeg tætner revnerne, rejser det, der er revet ned og genopbygger den *som i fortidens dage*" (Amos 9:11). De sidste ord taler helt tydeligt om genoprettelse.
- "Jakobs [Israels] sønner skal være *som før*, hans menighed skal bestå for mit ansigt" (Jer. 30:20).
- "Herren vil udvælge Jerusalem *på ny*" (Zak. 2:16), og gøre det til hovedstad i hans verdensomspændende rige (sml. Sl. 48:2; Es. 2:2-4).
- "Jeg vender Judas og Israels skæbne, jeg genrejser dem *som tidligere*...der [skal] *igen* lyde fryderåb og glædesråb...jeg vender landets skæbne, og det skal blive *som tidligere*, siger Herren...På dette sted [Jerusalem]...skal der *igen* være græsgange...i Judas byer skal fårene *igen* gå forbi ham, der holder tal på dem" (Jer. 33:7-13).

Kristi genkomst og hans genoprettelse af dette Rige er i sandhed "Israels håb", som vi må blive forbundet med gennem dåben.

5:4 Guds rige i fremtiden

Afsnit 1 og 3 af dette studie har givet en del information om, hvordan dette rige vil være. Vi har set, at Abraham blev lovet, at folk fra hele verden gennem hans afkom ville blive velsignet; Rom. 4:13 udvider dette til at betyde, at hele jorden skal arves af de mennesker, som er 'i' Abrahams afkom, dvs. i Kristus. Profetien om statuen i Dan. 2 forklarer, hvordan Kristus vil vende tilbage som en lille sten, og at Riget gradvist vil sprede sig til hele verden (sml. Sl. 72:8). Det betyder, at Guds rige ikke blot vil befinde sig i Jerusalem eller landet Israel, som nogle hævder, omend disse områder helt sikkert vil være dets centrum.

De, som følger Kristus i dette liv, skal blive "et kongeligt folk og til præster for vor Gud, og de skal være konger på jorden" (Åb. 5:10). Vi skal regere over kolonier af forskellig størrelse og antal; en skal regere over ti byer, en anden over fem (Luk. 19:17). Kristus skal dele sit herredømme over jorden med os (Åb. 2:27; 2 Tim. 2:12). "Kongen [Jesus] skal regere med retfærdighed og stormænd [de troende] styre med ret" (Es. 32:1; Sl. 45:16).

Kristus skal regere for evigt på Davids genoprettede trone (Luk. 1:32,33), dvs. at han skal have Davids trone og regeringssæde, som var i Jerusalem. Eftersom Kristus skal regere fra Jerusalem, vil dette være hovedstaden i det kommende rige. Det er i dette område, at et tempel skal bygges (Eze. 40-48). Mens folk skal tilbede Gud på forskellige steder verden over (Mal. 1:11), vil dette tempel være brændpunktet for hele verdens tilbedelse. Folkeslag "skal drage derop [til Jerusalem] år efter år og tilbede kongen, Hærskarers herre, og fejre løvhyttefesten" omkring templet i Jerusalem (Zak. 14:16).

Denne årlige pilgrimsrejse til Jerusalem forudsiges også i Es. 2:2,3: "Til sidst skal det ske, at Herrens tempelbjerg (kongeriget i Dan. 2:35,44) står urokkeligt, højt over bjergene [dvs. Guds rige og tempel vil være ophøjet over menneskenes kongeriger]...Alle folkeslag skal strømme dertil, talrige folk skal drage afsted og sige: 'Kom lad os drage op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal vise os sine veje...for belæringen udgår fra Zion og Herrens ord fra Jerusalem' ". Dette synes at være et billede på Rigets første dage, hvor folk udbreder kendskabet til Kristi herredømme til andre og rejser op til det "bjerg", som udgør Guds rige, og som langsomt vil sprede sig til hele verden. Dette er et billede på virkelig entusiasme i religiøs tilbedelse.

En af de største menneskelige tragedier i vores tid er, at de fleste mennesker 'tilbeder' Gud af politiske, sociale, kulturelle eller følelsesmæssige grunde, og ikke på grundlag af en sand forståelse af ham som deres Fader og Skaber. I Riget vil der verden over være en entusiasme for at lære Guds væsen at kende; folk vil være så motiverede af dette ønske, at de vil rejse fra alle verdenshjørner til Jerusalem for at opnå større viden om Gud.

I stedet for den forvirring og uretfærdighed, som menneskenes retssystemer og retsadministration har skabt, vil der være et universelt retsligt system - "loven og Herrens ord", som vil blive forkyndt af Kristus fra Jerusalem. "Alle folkeslag skal *strømme*" til disse belæring, underforstået at det fælles ønske om at finde den sande viden om Gud vil mildne de naturlige uoverensstemmelser mellem folkeslag, sådan som det gør det mellem individer, som vier deres liv til at opnå en sådan viden i dette liv.

Beskrivelsen af, at alle folkeslag *strømmer* til Jerusalem, ligner det billede, som præsenteres i Es. 60:5, hvor jøderne "samles alle" sammen med hedningerne (ikke-jøderne) for at tilbede Gud i Jerusalem. Dette hænger perfekt sammen med profetien om Riget i Zak. 8:20-23:-

"På ny skal folkeslag komme, indbyggere fra store byer; indbyggere fra den ene by skal gå til den anden og sige: Kom, lad os gå hen [Zak. 14:16 'år efter år'] for at formilde Herren og søge Hærskarers Herre; også jeg vil gå med. Så skal talrige folk og mægtige folkeslag komme for at søge Hærskarers Herre i Jerusalem...I de dage skal ti mænd fra alverdens folk gribe fat i en judæers kappeflig og sige: Vi vil følges med jer, for vi har hørt, at Gud er hos jer".

Dette skaber et billede af det jødiske folk som gjort "til hoved, ikke til hale" blandt folkeslagene på grund af deres omvendelse og lydighed (5 Mos. 28:13). Det jødiske grundlag for Guds plan for frelse vil da blive anerkendt af alle. Uvidenheden om dette blandt nutidens kristne vil da ende brat. Folk vil så diskutere disse ting med entusiasme, så de kan sige til jøderne: "Vi har hørt, at Gud er hos jer". Samtalerne vil så dreje sig om åndelige ting i stedet for de nytteløse blændværker, som optager verdens tanker i dag.

Med dette øgede engagement i troen er det ikke overraskende, at Kristus "skal skifte ret mellem folkeslagene...de skal smede deres sværd om til

plovjern og deres spyd til vingårdsknive. Folk skal ikke løfte sværd mod folk, og de skal ikke mere oplæres til krig" (Es. 2:4). Kristi absolutte autoritet og retfærdigheden i hans domme og afgørelser i fejder og konflikter vil medføre, at folkeslagene frivilligt vil lave deres militære udstyr om til landbrugsredskaber og afbryde al militær træning. I hans dage "skal retfærdighed blomstre" (Sl. 72:7) – åndelighed vil da blive ophøjet, og man vil vise respekt over for dem, som udviser Guds væsen i form af kærlighed, nåde, retfærdighed osv. Sæt dette over for nutidens ophøjelse af dem, som er stolte, selvhævdende og ambitiøse på deres egne vegne.

Den frivillige omdannelse af "sværd til plovjern" vil være del af en meget større landbrugsmæssig forandring, som vil ske på jorden. På grund af Adams synd blev jorden forbandet for hans skyld (1 Mos. 3:17-19) med det resultat, at det på nuværende tidspunkt kræver store anstrengelser at få føden fra den. I Riget vil dette være anderledes: "Gid der må være overflod af korn i landet, på bjergtoppene [som før var golde] skal det bølge; som Libanon [Libanons afgrøder] skal dets frugt modnes" (Sl. 72:16). "Der skal komme dage...da den, som pløjer, følger lige efter den, som sår; bjergene drypper med most" (Amos 9:13); sådan vil jordens frugtbarhed øges og den forbandelse, som blev nedkaldt over jorden i Edens Have, blive ophævet.

En enormt landbrugsforetagende som dette vil involvere mange mennesker. Profetierne om Riget giver det indtryk, at folk vil vende tilbage til en selvforsynende livsstil med landbrug:-

"De skal sidde hver under sin vinstok og sit figentræ, uden at nogen jager dem bort" (Mika. 4:4).

Denne evne til at være selvforsynende vil fjerne de uretfærdigheder, som er uløseligt forbundet med ethvert system, hvor folk arbejder for penge. Arbejde for at gøre andre rige vil da være en ting, der hører fortiden til.

"De skal bygge huse og bo i dem og plante vingårde og nyde deres frugt. Andre skal ikke bo i det, de bygger, eller spise, hvad de har plantet...mine udvalgte skal nyde frugten af deres hænders værk. De slider ikke forgæves..." (Es. 65:21-23).

Esajas 35:1-7 indeholder en uovertruffen profeti om, hvordan golde områder vil blive forvandlet og en atmosfære af jubel og glæde nærmest strømme fra jorden på grund af et nemmere og mere åndeligt liv for dem, som arbejder med den: "Ørkenen og det tørre land skal glæde sig, ødemarken skal juble

og blomstre, den skal blomstre som rosen, juble med stor fryd...For vand vælder frem i ørkenen, bække i ødemarken. Det hede sand bliver til oaser, den udtørrede jord til kildevæld". Selv det naturlige fjendskab mellem dyrene vil blive fjernet: "Ulven og lammet græsser sammen", og børn vil kunne lege med slanger (Es. 65:25; 11:6-8).

På samme måde som den forbandelse, der blev nedkaldt over naturens skabelse, i høj grad vil blive ophævet, så vil den, der blev nedkaldt over menneskene også blive mildnet. Johs. Åbenbaring 20:2,3 taler således i et symbolsk sprog om, at djævelen (synden og dens indvirkning) vil blive "bundet" eller holdt nede i Tusindårsriget. Levetiden vil øges, så hvis nogen dør, når de er 100 år gamle, vil de blive anset for et barn (Es. 65:20). Kvinder vil opleve mindre smerte ved børnefødsler (Es. 65:23). "Da skal blindes øjne åbnes og døves ører lukkes op; da springer den halte som hjorten, den stummes tunge bryder ud i jubel" (Es. 35:5,6). Dette sker på grund af, at de mirakuløse åndelige gaver igen vil være i vores besiddelse (sml. Heb. 6:5).

Vi kan ikke understrege for kraftigt, at Guds rige ikke skal ses som et tropisk Bountyparadis, som de retfærdige vil nyde på samme måde, som folk nyder at tage solbad midt i naturens skønhed. Det grundlæggende formål med Guds rige er at arbejde for Guds herlighed, indtil jorden er fuld af hans herlighed, "som vandet dækker havets bund" (Hab. 2:14). Dette er Guds ultimative hensigt: "Så sandt jeg lever, og så sandt Herrens herlighed fylder hele jorden" (4 Mos. 14:21). Guds herlighed betyder, at jordens indbyggere vil forstå, prise og efterligne hans retfærdige væsen. Fordi verden vil være i denne tilstand, vil Gud også lade den fysiske jord afspejle dette. "De sagtmodige skal få landet i arv og eje [i Riget] og glæde sig over stor [åndelig] lykke" (Sl. 37:11), ikke over at leve et nemt liv. De, som "hungrer og tørster efter retfærdigheden...skal mættes" i Riget (Mat. 5:6).

Selve tanken om at få evigt liv i Riget bruges ofte som en 'gulerod' for at få folk til at blive interesserede i kristendommen. Vores kommende besiddelse af det evige liv kan dog næsten ses som en biting i forhold til den virkelige årsag til, at vi vil være i Riget – nemlig at herliggøre Gud. I den tid vi får efter vores dåb, bør vores forståelse af dette gradvist udvikle sig.

For undertegnede vil blot ti års liv i glæden over absolut fuldkommenhed og god samvittighed over for Gud være hele dette livs lidelser værd. At denne

herlige tilstand vil vare for evigt går simpelt hen ud over al forstand og ud over den menneskelige forståelses grænser.

Selv hvis vi ser på det i en mere fysisk betydning, bør det at være i Guds rige være vores overordnede motivation for at foragte jordiske goder og materialisme. I stedet for at tænke for meget over den umiddelbare fremtid råder Jesus os: "Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift" (Mat. 6:30-34). Alt det, vi nu kan forestille os og stræbe efter, er uden sammenligning med den endelige opfyldelse af Guds rige.

Vi er nødt til at søge "hans [Guds] retfærdighed", dvs. at prøve på at udvikle en kærlighed til hans væsen. Det betyder, at vi ønsker at være i Guds rige, fordi retfærdigheden vil blive herliggjort der, fordi vi ønsker at være moralsk fuldkomne, og ikke bare fordi vi personligt ønsker at undslippe døden og leve et nemt liv for evigt.

Alt for ofte bliver evangeliets håb fremstillet på en måde, som appellerer til menneskelig egoisme. Selvfølgelig ændrer vores motivation for at være i Riget sig fra dag til dag. Det, vi fremfører her, er et ideal; vores førsteprioritet er at lære om evangeliet og vise vores underdanighed for det ved dåben ud fra et motiv af kærlig lydighed mod Gud. Vores forståelse af det håb, som Gud tilbyder, og vore præcise grunde til at ønske at komme ind i Riget vil gro og modnes efter vores dåb.

5.5 Tusindårsriget

På dette punkt i vores studie af livet i Riget vil den tænksomme læser sikkert spørge: 'Forekommer dette billede af Guds rige ikke ret så menneskeligt?' Folk i Riget vil stadig få børn (Es. 65:23) og endda dø (Es. 65:20). Disse mennesker vil stadig have konflikter, som Kristus vil løse (Es. 2:4), og vil være nødt til at arbejde med jorden for at overleve, selv om dette vil være meget nemmere, end det er nu. Dette virker altså temmelig fjernt fra løfterne om, at de retfærdige vil modtage evigt liv og en natur som Guds, og at de vil blive gjort ligesom englene, som ikke gifter sig eller formerer sig (Luk. 20:35,36). Svaret ligger i, at den første del af Guds rige vil vare i

1000 år - et 'Tusindårsrige' (se Åb. 20:2-7). Gennem dette Tusindårsrige vil der være to grupper af mennesker på jorden:-

1 De hellige – de af os, som har fulgt Kristus på acceptabel vis i dette liv, og som vil have modtaget evigt liv ved dommens sæde. Bemærk: en 'hellig' eller 'helgen' betyder en 'kaldet' person og refererer til enhver sand troende.

2 De almindelige, dødelige mennesker, som ikke kendte til evangeliet ved Kristi genkomst – dvs. at de ikke skulle stå til ansvar over for dommens sæde.

Når Kristus kommer, vil der være to mænd på marken, den ene vil blive taget med (til dommen), og den anden efterladt (Luk. 17:36); de som bliver "efterladt" vil være i denne anden gruppe.

Eftersom de har modtaget Guds natur ved dommens sæde, vil de hellige ikke være i stand til at dø eller få børn. Beskrivelserne af, at folk oplever disse ting i Riget må derfor dreje sig om den anden gruppe – dem, som er i live, når Kristus vender tilbage, men som ikke kendte Guds betingelser. De retfærdiges belønning er at blive "til et kongeligt folk og til præster for vor Gud, og de skal være konger på jorden" (Åb. 5:10). Konger må nødvendigvis have nogen at regere over; de folk, som var uvidende om evangeliet ved Kristi genkomst, vil derfor forblive i live for at blive regeret over. Ved at være "i Kristus" vil vi få del i hans belønning – som er at være konge over verden: "Den, der sejrer...ham vil jeg give magt over folkene; han skal vogte dem med et jernscepter...ligesom jeg har fået magt til det af min fader" (Åb. 2:26,27).

Kristi ligning om pundene falder nu på plads – de trofaste tjenere blev belønnet med ti eller fem byer at regere over i Riget (Luk. 19:12-19). Kendskabet til Guds vilje vil ikke brede sig, med det samme Kristus udråbes til konge i Jerusalem; folket vil rejse til Jerusalem for at få mere viden om Gud (Es. 2:2,3). Husk også, hvordan bjerget i Dan. 2:35,44 (som repræsenterer Guds rige) gradvist spreder sig på jorden. Det vil være de helliges pligt at udbrede kendskabet til Gud og dermed hans Rige.

Mens Israel tidligere var Guds rige, var det præsternes pligt at belære folk om Gud (Mal. 2:5-7). Til dette formål blev de placeret i forskellige byer i Israel. I den mere glørværdige genoprettelse af Riget vil de hellige overtage præsternes rolle (Åb. 5:10).

Hvis Kristus kommer i dag:

1. De ansvarlige døde vil blive oprejst og taget med til dommens sæde sammen med de ansvarlige levende.
2. De ansvarlige onde vil blive straffet med døden, og de retfærdige vil få evigt liv. De folkeslag, som modsætter sig Kristus, vil også blive dømt.
3. De retfærdige vil så regere over de mennesker, som er i live, men som ikke står til ansvar overfor Gud; de vil belære dem om evangeliet som "et kongeligt folk og præster" (Åb. 5:10).
4. Dette vil vare i 1000 år. Igennem denne tid vil alle de dødelige mennesker høre evangeliet og derfor være ansvarlige over for Gud. Disse mennesker vil leve meget længere og lykkeligere.
5. Ved slutningen af Tusindårsriget vil der være et oprør mod Kristus og de hellige, som Gud vil slå ned (Åb. 20:8,9).
6. Ved slutningen af de 1000 år vil alle de, som er døde i denne tid, genopstå og blive dømt (Åb. 20:5,11-15).
7. De ugudelige blandt dem vil blive tilintetgjort, og de retfærdige vil få evigt liv sammen med os.

Guds hensigt med jorden vil være blevet fuldendt. Den vil være fyldt med udødelige, retfærdige væsener. Guds navn 'Yahweh Elohim' (som betyder 'Han, som skal kendes i en gruppe af mægtige') vil da gå i opfyldelse. Vi vil aldrig mere synde og dermed opleve døden på jorden; løftet om, at slangens afkom ville blive totalt tilintetgjort ved at blive slået i hovedet, vil så være blevet opfyldt fuldstændig (1 Mos. 3:15). Gennem Tusindårsriget vil Kristus have regeret "indtil Gud får lagt alle fjender under hans fødder; som den sidste fjende tilintetgøres døden...Og når alt så er underlagt ham, skal også Sønnen selv underlægge sig under ham, som har lagt alt under ham, for at Gud kan være alt i alle" (1 Kor. 15:25-28).

Dette er "enden, når han har tilintetgjort al magt og myndighed og kraft og overgiver Riget til Gud Fader" (1 Kor. 15:24). Hvad der skal følge i denne periode, hvor Gud er "alt i alle", får vi ikke at vide; vi ved kun, at vi vil få evigt liv, Guds natur, og at vi skal leve for at herliggøre og glæde Gud. Det

110 GOD

er indbildskhed, hvis vi så meget som spørger om, hvordan tilstanden efter Tusindårsriget vil være.

En forståelse af "evangeliet om Guds rige" er af afgørende betydning for, at enhver læser af disse ord kan blive frelst. Vi beder dig derfor om at genlæse dette studie og slå de citerede tekststeder op i Bibelen.

Gud ønsker, at vi skal være i hans rige. Hele hans hensigt var tilrettelagt, så vi skulle spille en virkelig rolle i den og ikke blot være et udtryk for hans formåen som skaber. Dåben stiller os i forbindelse med løfterne om hans rige. Det er svært at tro på, at dåb fulgt af nogle få års ydmyg lydighed overfor Guds ord kan give os adgang til denne glørværdige, evige tid. Men vores tro på Guds uendelige kærlighed må være fast. Uanset hvilke kortvarige problemer vi måtte have, kan vi vel ikke have nogen fornuftig grund til at modstå evangeliets kald?

"Er Gud for os, hvem kan da være imod os?" (Rom. 8:31).

"Lidelserne i den tid, der nu er inde, er for intet at regne mod den herlighed, som skal åbenbares på os" (Rom. 8:18).

"Vore lette trængsler her i tiden bringer os i overmål en evig vægt af herlighed" (2 Kor. 4:17).

STUDIEEMNE 5: Spørgsmål

1. Hvilket af de følgende er det tidspunkt, hvor Guds rige vil blive oprettet?
 - a) Det er allerede oprettet
 - b) Ved Kristi genkomst
 - c) På Pinsedag i det første århundrede
 - d) I de troendes hjerte ved deres omvendelse.

2. Hvad er Tusindårsriget?
 - a) Et nådesherredømme i vore hjerter
 - b) De troendes tusindårige herredømme i himlen
 - c) Satans tusindårige herredømme på jorden
 - d) De første 1000 år af Guds kommende rige på jorden.

3. Hvad skal nutidens troende lave i Tusindårsriget?
 - a) Regere over de dødelige mennesker
 - b) Regere i himlen
 - c) Det ved vi ikke
 - d) Leve på en anden planet

4. Blev budskabet om Guds rige forkyndt:
 - a) Kun i Det Nye Testamente?
 - b) Kun af Jesus og apostlene?
 - c) I både Det Gamle og Det Nye Testamente?
 - d) Kun i Det Gamle Testamente?

6.1 Gud Og Det Onde

Mange kristne kirker såvel som mange andre religioner tror på, at der er en skabning eller et uhyre ved navn Djævelen eller Satan, som skaber de problemer, som er i verden og i vores liv, og som er ansvarlig for de synder, vi begår. Bibelen lærer os helt klart, at Gud er almægtig. Vi har set i Studieemne 1.4, at englene ikke kan synde. Hvis vi oprigtigt tror på disse ting, er det umuligt, at der skulle være en overnaturlig skabning på færde i dette univers, som er imod Gud den Almægtige. Hvis vi derimod tror på, at en sådan skabning eksisterer, stiller vi spørgsmålstegn ved Gud den Almægtiges overherredømme. Dette er så vigtig en ting, at en korrekt forståelse af Djævelen og Satan må anses for at være en central doktrin. Vi får at vide i Heb.2:14, at Jesus tilintetgjorde Djævelen ved sin død; med mindre vi har den rette forståelse af Djævelen, kan vi derfor ikke helt forstå Jesu natur og gerninger.

I verden er der generelt, især i den såkaldte 'kristne' verden, en ide om, at de gode ting i livet kommer fra Gud og de dårlige fra Djævelen eller Satan. Dette er ikke nogen ny ide, det er ikke engang en ide, som begrænser sig til den apostate kristendom. F.eks. babylonerne troede, at der var to guder, en gud for det gode og lyset og en gud for det onde og mørket, og at de to for evigt udkæmpede en dødelig kamp. Cyrus, den store konge af Persien troede på nøjagtig dette. Derfor sagde Gud til ham: "Jeg er Herren, der er *ingen anden* Gud end mig...Jeg danner lys og skaber mørke, jeg frembringer fred og skaber ulykke, jeg, Herren, frembringer alt dette" (Es.45:5-7,22). Gud skaber fred og han skaber det onde eller ulykke. Gud er i denne betydning skaberen af "det onde". I denne betydning er der en forskel mellem "det onde" og synden, som skyldes mennesket; den kom ind i verden på grund af mennesket, ikke Gud (Rom.5:12).

Gud fortæller Cyrus og folket i Babylon, at der "ingen anden Gud" er end ham. Det hebræiske ord '*el*', som oversættes med "Gud", betyder grundlæggende 'styrke eller kraftkilde'. Gud siger, at der ikke eksisterer nogen kraftkilde ud over ham. Dette er grunden til, at en sand troende ikke kan acceptere ideen om overnaturlige djævle eller dæmoner.

GUD: SKABEREN AF ULYKKE

Bibelen er fyldt med eksempler på, at Gud bringer "det onde" ind i folks liv og ind i denne verden.. Amos 3:6 siger, at hvis det onde findes i en by, er det Gud, som har skabt det. Hvis der f.eks. sker et jordskælv i en by, føler folk ofte, at 'Djævelen' havde hensigter med byen og stod bag katastrofen. Men den sande troende må forstå, at det er *Gud*, som er ansvarlig for dette. Mika 1:12 siger således, at "ulykken *fra Herren* kommer ned til Jerusalems port". I Jobs bog læser vi, hvordan Job, en retfærdig mand, mistede alt, hvad han havde i dette liv. Bogen lærer os, at oplevelsen af 'det onde' i et menneskes liv ikke er direkte proportional med deres lydighed eller ulydighed mod Gud. Job anerkender, at "Herren gav, Herren tog" (Job 1:21). Han siger ikke 'Herren gav og Satan tog'. Han sagde til sin kone: "Tager vi imod det gode fra Gud, må vi også tage imod det onde" (Job 2:10). I slutningen af bogen trøster Jobs venner ham på grund af "al den ulykke, *Herren* havde bragt over ham" (Job 42:11 sml. 19:21; 8:4). Gud er altså kilden til "det onde" i den betydning, at han er den, der i sidste ende tillader de problemer, vi har i vores liv.

"Herren tugter den, han elsker...for jeres opdragelses skyld skal I holde ud...Al opdragelse vækker rigtignok snarere ubehag end glæde, mens den står på, men bagefter bliver frugten fred og retfærdighed for dem, der har gennemgået den" (Heb.12:6-11). Dette viser, at de prøvelser, som Gud giver os, i sidste ende fører til åndelig vækst for os. Man sætter Guds ord op mod sig selv, hvis man siger, at Djævelen er en skabning, som tvinger os til at synde og være uretfærdige, mens han samtidig tilsyneladende bringer problemer ind i vores liv, som fører til, at vi opnår "fred og retfærdighed". Den ortodokse forestilling om Djævelen løber her ind i alvorlige problemer. Endnu mere alvorlige for denne er de tekststeder, som taler om at overgive et menneske til Satan, "for at ånden kan frelses", eller "for at de skulle lære ikke at spotte" (1 Kor.5:5; 1 Tim.1:20). Hvis Satan virkelig er en skabning, som er fast besluttet på at få mennesker til at synde og have en *negativ* åndelig indflydelse på folk, hvorfor taler disse tekststeder så om 'Satan' i et *positivt* lys? Svaret ligger i, at en modstander, en "Satan" eller et problem i livet ofte kan have en positiv åndelig påvirkning på en troendes liv.

Hvis vi accepterer, at det onde stammer fra Gud, kan vi bede til Gud om at gøre noget ved de problemer, vi har, f.eks. at fjerne dem. Hvis han ikke gør det, ved vi, at de er sendt af Gud for vores åndelige bedste. Hvis vi derimod tror, at der er en eller anden ond skabning kaldet Djævelen eller Satan, som

står bag vore problemer, så er der ikke nogen måde at forstå dem. Handicap, sygdom, pludselig død eller katastrofer må bare anses for uheld. Hvis Djævelen er en syndig, magtfuld engel, så vil han være mere magtfuld end os, og vi vil ikke have andet valg end at lide på grund af ham. I modsætning til dette kan vi trøste os med, at vi er under Guds herredømme; "alt virker sammen til *gode* for dem, der elsker Gud" (Rom.8:28). Der findes derfor ikke noget, der hedder 'held/uheld' i den troendes liv.

SYNDENS OPRINDELSE

Det bør understreges, at synden kommer fra vort indre. Det er vores skyld, at vi synder. Det ville selvfølgelig være rart at tro, at det ikke er vores skyld, at vi synder. Vi kunne frit synde og derefter undskylde os selv med tanken om, at det i virkeligheden var Djævelens skyld, og at det udelukkende var ham, der skulle bebrejdes for vores synd. Det er ikke ualmindeligt, at en person, som har gjort noget meget ondt, har bedt om nåde, fordi han hævder, at han var besat af Djævelen, da han gjorde det og derfor ikke selv var ansvarlig for sine gerninger. Men i al retfærdighed bliver den slags vandede undskyldninger ikke anset for at være gyldige, og personen dømmes.

Vi må huske, at "syndens løn er død" (Rom.6:23); synd fører til døden. Hvis det ikke er vores, men Djævelens, skyld, at vi synder, så burde en retfærdig Gud straffe Djævelen og ikke os. Men det, at vi dømmes for vore egne synder, viser, at vi står til ansvar for vores synder. Forestillingen om Djævelen som en specifik person uden for os i stedet for som syndens princip *inden i* os er et forsøg på at flytte ansvaret for vore synder væk fra os selv. Dette er endnu et eksempel på, at mennesket nægter at se det i øjnene, som Bibelen lærer os om menneskets natur: at det fundamentalt set er syndigt.

"Der er *intet*, som kommer ind i et menneske udefra, der kan gøre det urent...For *indefra*, fra menneskenes hjerte, kommer de onde tanker, utugt, tyveri, mord, ægteskabsbrud...hovmod, tåbelighed. Alt dette onde kommer *indefra* og gør et menneske urent" (Mark.7:15-23).

Forestillingen om, at der *er* noget syndigt uden for os, som kommer ind i os og får os til at synde, er uforenelig med Jesu meget klare lære her. *Indefra*, fra menneskets hjerte, kommer alle disse onde ting. Det er grunden til, at Gud på syndflodens tid mente, at menneskene "kun vil det onde fra ungdommen af" (1 Mos. 8:21). Jakob 1:14 fortæller os, hvordan vi fristes:

"Når man fristes, er det ens eget begær, der drager og lokker én". Vi fristes af vore *egne* onde lyster og begær, ikke af noget uden for os. "Hvorfor opstår der kampe og stridigheder blandt jer?" spørger Jakob, "Er det ikke, fordi jeres lyster fører krig i jeres lemmer?" (Jakob 4:1). Hver af os har særlige, personlige fristelser. De må derfor produceres af vore *egne* onde lyster, fordi de er personlige for os. Det siges meget rigtigt, at vi er vores egen værste fjende.

Romerbrevet handler primært om synden, dens oprindelse og hvordan vi overvinder den. Det er højst bemærkelsesværdigt, at Djævelen eller Satan knapt nok nævnes i brevet; i forbindelse med at han taler om synden, nævner Paulus ikke Djævelen eller Satan. "Djævelen" er ligeledes et begreb fra Det Nye Testamente. Hvis der findes en udenforstående skabning, som får os til at synde, ville han vel helt sikkert være blevet nævnt i udbredt grad i Det Gamle Testamente? Men der er en meget dyb og bemærkelsesværdig tavshed omkring dette emne. Beskrivelserne af Dommernes tid eller Israel i ørkenen viser, at Israel på den tid syndede en hel del. Men Gud advarede dem ikke om en magtfuld overnaturlig skabning eller kraft, som kunne komme ind i dem og få dem til at synde. I stedet for opfordrede han dem til at hengive sig til hans ord, så de ikke ville give efter for deres eget køds lyster (f.eks. 5 Mos. 27:9,10; Josva 22:5).

Paulus klager: "Jeg ved, at i mig, altså i mit kød, bor der intet godt. Viljen har jeg, men udføre det gode kan jeg ikke...Men når jeg gør det, jeg ikke vil, er det ikke længere mig, der handler, men synden, der bor i mig" (Rom. 7:18-21). Han giver altså ikke en udenforstående skabning ved navn Djævelen skylden for sine synder. Han fremhæver sin egen onde natur som den sande kilde til synden: "Det [er] ikke længere mig, der handler, men *synden, der bor i mig*. Jeg finder altså den lov, at jeg, skønt jeg vil gøre det gode, kun evner det onde". Han siger altså, at modstanden mod at være åndelig kommer fra noget, han kalder "synden, der bor i mig". Enhver tænksom, åndeligt indstillet person vil ende ved den samme form for selvforståelse. Man bør bemærke, at selv en højstående kristen som Paulus ikke oplevede en forandring af sin natur efter sin omvendelse, og han blev heller ikke placeret i en position, hvor han ikke kunne synde. Den moderne 'evangeliske' bevægelse hævder, at de er i en sådan position og placerer dermed Paulus i rækkerne af 'ikke-frelste' på grund af hans udsagn i Rom.7:15-21. Disse vers har vist sig at være et stort problem for deres

påstande. David, en anden ubetvivleligt retfærdig mand, kommenterede ligeledes sin egen naturs evige syndighed: "I skyld har jeg været, fra jeg blev født, i synd, fra min mor undfangede mig (Sl.51:7).

Bibelen er meget eksplicit omkring menneskets fundamentalt onde natur. Hvis man anerkender dette, er der ikke noget behov for at opfinde en person uden for vores menneskelige natur, som er ansvarlig for vore synder. Jer.17:9 siger, at menneskets hjerte er så forfærdelig ondt og svigefuldt, at vi faktisk ikke kan forstå, hvor stor og grov dets syndighed er. Jesus stemplede også menneskets natur som grundlæggende ond i Mat. 7:11. Præd. 9:3 (Hebræisk tekst) kunne ikke sige det tydeligere: "Menneskenes hjerte er også fuldt af ondskab". Efes. 4:18 giver som årsag for menneskets naturlige fremmedgørelse overfor Gud, at de er "tomme i deres tanker, formørkede i sindet". Det er på grund af vore åndeligt formørkede og tomme hjerter, den tankegang, som er inden i os, at vi er fremmedgjorte over for Gud. I lighed med dette taler Gal.5:19 om vore synder som "*kødets* gerninger"; det er vort eget kød, vort eget væsen og natur, som får os til at synde. Ingen af disse tekststeder forklarer kilden til synden i os med, at djævelen placerede den der; syndige tendenser er noget, vi alle er født med naturligt, det er en grundlæggende del af det, der gør os til mennesker.

6.2 Djævelen Og Satan

Nogle gange lader man være med at oversætte ordene i den bibelske tekst (Mammon" i Mat. 6:24 er et aramæisk eksempel på dette). Ordet 'satan' er et uoversat hebræisk ord, som betyder 'modstander', mens 'djævel' er en oversættelse af det græske ord 'diabolos', som betyder løgner, fjende eller falsk anklager. Hvis vi skal kunne tro på, at Satan og Djævelen er en skabning uden for os, som er ansvarlig for synden, så må vi hver gang, vi møder disse ord i Bibelen, få dem til at referere til denne onde person. Den bibelske brug af disse ord viser, at de kan bruges som normale tillægsord, til at beskrive almindelige mennesker. Dette gør det umuligt at argumentere for, at ordene djævel og satan, som de bruges i Bibelen, i sig selv refererer til en ond person eller skabning uden for os.

ORDET 'SATAN' I BIBELEN

1 Kong. 11:14 beskriver, at "Herren lod en modstander [samme hebræiske ord, som andre steder oversættes med "Satan"] af Salomo fremstå; det var edomitten Hadad". "Gud lod en modstander [satan] fremstå...Rezon...han blev Israels modstander [satan]" (1 Kong. 11:23,25). Dette betyder ikke, at Gud lod en overnaturlig person eller en engel fremstå som en satan/modstander af Salomo; Han lod almindelige mennesker fremstå. Mat.16:22,23 giver et andet eksempel. Peter havde forsøgt at tale Jesus fra at rejse til Jerusalem for at dø på korset. Jesus vendte sig og sagde til *Peter*: "Vig bag mig, Satan! Du vil bringe mig til fald. For du vil ikke, hvad Gud vil, men hvad mennesker vil". Peter blev altså kaldt en satan. Det fremgår krystalklart af beskrivelsen, at Kristus ikke talte til en engel eller et uhyre, da han sagde disse ord, han talte til Peter.

Fordi ordet 'satan' blot betyder modstander, kan en god person, også Gud selv, kaldes en 'satan'. I dets kernebetydning er der ikke nødvendigvis noget syndigt i selve ordet. De syndige medbetydninger, som ordet 'satan' har, skyldes dels, at vores egen syndige natur er vores største 'satan' eller modstander, og dels at ordet på verdens sprog bruges til at referere til noget, som forbindes med synd. Gud selv kan være en satan mod os ved at bringe prøvelser ind i vort liv eller ved at stille sig i vejen for en forkert retning eller handling, som vi er på vej ud i. Men det, at Gud kan kaldes en 'satan', betyder ikke, at han selv er syndig.

Samuelsbøgerne og Krønikebøgerne er parallelle beskrivelser af de samme begivenheder, ligesom de fire evangelier er beskrivelser af de samme begivenheder, men i forskelligt sprog. 2 Sam. 4:1 skriver: "Han [Herren] lokkede David til at tirre folket" ved at holde folketælling i Israel. Den parallelle beskrivelse i 1 Krøn.21:1 siger, at "Satan trådte op mod Israel, og han lokkede David til at holde folketælling i Israel". I det ene tekststed er det Gud, der lokker, og i det andet er det Satan, der gør det. Den eneste mulige konklusion er, at Gud fungerede som 'satan' eller modstander over for David. Han gjorde det samme over for Job ved at bringe prøvelser ind i hans liv. Job sagde således om Gud: "Med hård hånd angriber du mig" (Job 30:21); hvad Job her siger er egentlig: 'Du opfører dig som en satan over for mig' .

ORDET 'DJÆVEL' I BIBELEN

Det er det samme med ordet 'djævel'. Jesus sagde, "Har jeg ikke selv udvalgt jer tolv [disciple], og dog er en af jer en djævel? Han talte om Judas, Simon Iskariots søn", som var en almindelig, dødelig mand (Joh. 6:70-71). Han talte ikke om et menneskelignende væsen med horn eller en såkaldt 'ond ånd'. Ordet 'djævel' refererer her simpelthen til en ond mand. 1 Tim.3:11 giver et andet eksempel. Hustruerne til kirkens ældre måtte ikke være "sladderagtige"; det oprindelige græske ord her er 'diabolos', det samme ord, som oversættes med 'djævel' andre steder. Paulus advarer således Titus om, at de gamle kvinder i kirken ikke måtte være "sladderagtige" eller 'djævle' (Tit.2:3). Han sagde ligeledes til Timoteus (2 Tim.3:1,3), at "I de sidste dage...vil mennesker blive...sladderagtige [djævle]". Dette betyder ikke, at mennesker vil blive til overnaturlige væsener, men at de vil blive ondere. Det burde fremgå klart af alt dette, at ordene 'djævel' og 'satan' ikke refererer til en falden engel eller en syndig skabning uden for os.

SYND, SATAN OG DJÆVELEN

Ordene 'satan' og 'djævel' bruges overført til at beskrive de naturlige syndige tendenser inden i os, som vi talte om i afsnit 6.1. Disse er vores største 'satan' eller modstander. De er også personificerede, og som sådan kan man tale om dem som 'Djævelen' - vores fjende, en der forvansker sandheden. Sådan er vort naturlige 'menneske' - som selve Djævelen. Forbindelsen mellem Djævelen og vore onde lyster – synden inden i os – udtrykkes eksplicit i flere tekststeder: "Siden børnene [vi selv] alle er af kød og blod, måtte han [Jesus] også blive det ligesom de, for at han med sin død kunne gøre ham magtesløs, som har dødens magt, nemlig Djævelen" (Heb.2:14). Djævelen beskrives her som ansvarlig for døden. Men "syndens løn er død" (Rom.6:23). Derfor må synden og Djævelen være det samme. Jakob 1:14 siger ligeledes, at vore onde lyster frister os og leder os i synden og derfor i døden, men Heb. 2:14 siger, at Djævelen bringer død. Det samme vers siger, at Jesus fik vores natur for at tilintetgøre Djævelen. Sammenlign dette med Rom. 8:3: "Han [Gud] sendte sin egen søn i syndigt køds lighed [dvs. i vores menneskelige natur] og for syndens skyld og fordømte dermed synden i kødet". Dette viser, at Djævelen og de syndige tendenser, som naturligt er i menneskets natur, reelt er det samme. Det er af afgørende betydning, at vi forstår, at Jesus blev fristet ligesom os. Hvis vi misforstår doktrinen om Djævelen, kan vi ikke på rette vis forstå Jesu natur og gerninger. Det var

kun, fordi Jesus havde vores menneskelige natur - 'Djævelen' inden i ham – at vi kan have håb om frelse (Heb.2:14-18; 4:15). Ved at overvinde sin egen naturs lyster, den bibelske djævel, blev Jesus på korset i stand til at tilintetgøre Djævelen (Heb.2:14). Hvis Djævelen *er* et fysisk væsen, så skulle han ikke længere eksistere. Heb. 9:26 siger, at Kristus blev åbenbaret "for at udslutte synden ved sit offer". Heb.2:14 passer med dette i udtalelsen om, at Kristus gennem sin død tilintetgjorde Djævelen i sig selv. Gennem sin død tilintetgjorde Jesus potentielt "det legeme, som ligger under for synden" (Rom.6:6), dvs. den menneskelige natur, synden åbenbaret i (selve formen på) vore kroppe.

"Den, der gør Synden, er af Djævelen" (1 Joh.3:8), fordi synden er resultatet af, at vi giver efter for vore egne naturlige, onde lyster (Jakob 1:14,15), som Bibelen kalder 'Djævelen'. "Derfor blev Guds søn åbenbaret: for at tilintetgøre Djævelens gerninger" (1 Joh. 3:8). Hvis det passer, hvad vi siger, nemlig at djævelen er vore onde lyster, så er vore onde lysters gerninger, dvs. det de resulterer i, vore synder. Dette bekræftes i 1 Joh.3:5: "Han [Jesus] blev åbenbaret for at bære vore synder". Dette bekræfter, at "vore synder" og "Djævelens gerninger" er det samme. ApG. 5:3 giver et andet eksempel på denne forbindelse mellem Djævelen og vore synder. Peter siger til Ananias: "Hvorfor har Satan fyldt dit hjerte?" Derefter siger Peter i vers 4: "Hvordan kunne du *finde på* at gøre dette?" At finde på noget ondt er det samme som, at Satan fylder vores hjerte. Hvis vi selv finder på noget, f.eks. en syndig plan, så begynder det *inden i os*. Jakob 1:14,15 taler om det samme, når han beskriver hvordan vores begær *undfanger* og sætter synd i verden, hvilket føder døden. Hvis en kvinde undfanger et barn, eksisterer det heller ikke udenfor hende; det begynder inden i hende. I den engelske oversættelse af Biblen sidestilles en syndig person med en 'satan' i Sl.109:6 : "Set thou a wicked man over him: and let Satan stand at his right hand".

PERSONIFICERING

Du kan dog med rimelighed svare: 'Men de skriver altså, som om Djævelen er en person!' Det er helt korrekt; Heb. 2:14 taler om "ham som har dødens magt, nemlig Djævelen". Selv begrænsede studier af Bibelen viser, at den ofte bruger personificering – dvs. at den taler om et abstrakt begreb, som om det er en person. Ordsp. 9:1 taler om en kvinde kaldet 'Visdommen', som bygger et hus, og Rom. 6:23 sammenligner synden med en kasserer, som udbetaler døden som løn. Vores djævel, 'diabolos', repræsenterer ofte vore

onde lyster. Men der findes ikke abstrakt djævelskhed; de onde lyster, som er i et menneskes hjerte, kan ikke eksistere separat fra mennesket, og derfor er 'Djævelen' personificeret. Synden personificeres ofte som en herre (f.eks. Rom.5:21; 6:6,17; 7:3). Det er derfor forståeligt, at 'Djævelen' også er personificeret, eftersom 'Djævelen' også refererer til synden. På samme måde taler Paulus om, at vi har to væsener eller love i vort kød (Rom.7:15-21): det kødelige menneske, 'Djævelen', kæmper med det åndelige menneske. Og dog er det klart, at der ikke er tale om to bogstavelige personer, som kæmper inden i os. Denne syndige del af vores natur personificeres som "det onde" (Mat. 6:13) – den bibelske djævel. Det samme græske udtryk, som her er oversat med "det onde", oversættes som "den onde" i 1 Kor.5:13, hvilket viser, at når en person giver efter for synden - giver efter for "det onde" –bliver han selv "den onde" eller en 'djævel'.

'DJÆVEL' OG 'SATAN' I EN POLITISK KONTEKST

Disse ord 'djævel' og 'satan' bruges også til at beskrive den ugudelige og syndige verdensorden, som vi lever under. Menneskehedens sociale, politiske og pseudoreligiøse hierarkier kan omtales som 'djævelen'. Djævelen og Satan i Det Nye Testamente refererer ofte til de jødiske og romerske systemers politiske og sociale magt. Således læser vi, at Djævelen kaster de troende i fængsel (Åb. 2:10), hvilket refererer til, at de romerske autoriteter sætter troende i fængsel. I samme kontekst læser vi, at kirken i Pergamos ligger, hvor Satans sæde eller trone var – dvs. regeringssædet for den romerske koloni i Pergamos, hvor der også var en gruppe troende. Vi kan ikke sige, at Satan selv, hvis han eksisterer, havde en trone i Pergamos. Individuel synd er defineret som en overtrædelse af Guds lov (1 Joh. 3:4). Men syndens kollektive udtryk som en politisk og social magt, som går imod Gud, er en kraft som er mere magtfuld end individer; det er denne kollektive kraft, som nogle gange personificeres som en magtfuld skabning kaldet Djævelen. I denne betydning har Iran og andre muslimske magter kaldet USA "den store Satan" – dvs. den store modstander af deres sag, i politisk og religiøst aspekt. Det er denne måde, ordene 'djævel' og 'satan' ofte benyttes på i Bibelen.

I konklusion til dette er det nok rigtigt at sige, at med hensyn til dette emne mere end noget andet er det essentielt, at vi baserer vores forståelse på et afbalanceret syn på *hele* Bibelen, og ikke opbygger solide doktriner ud fra nogle få vers, som indeholder slagord, som synes at referere til den

almindelige forestilling om Djævelen. Det vil kunne betale sig at genlæse afsnit 6.1 og dette afsnit omhyggeligt og i bøn. Vi mener, at den doktrinære position, som beskrives der, er den eneste måde, hvorpå det er muligt at få en rimelig forståelse af *alle* de tekststeder, som refererer til Djævelen og Satan. Disse ord bruges som almindelige tillægsord eller refererer nogle steder til synden, som findes i vores egen menneskelige natur.

De, som finder det svært at acceptere vore konklusioner, bør spørge sig selv: (1) Er synden personificeret? Det er den helt klart. (2) Er det sandt, at 'satan' kan bruges blot som et tillægsord? Ja, det er det. Hvilket reelt problem kan der derfor være i at acceptere, at synden er personificeret som vores fjende/satan? Verden personificeres ofte i Johannes' breve og evangelium; findes der noget bedre navn til denne personificering end 'satan' eller 'Djævelen'?

6.3 Dæmoner

De foregående afsnit har forklaret, hvorfor vi ikke tror, at Djævelen eller Satan er et fysisk væsen eller uhyre. Hvis vi accepterer, at der ikke findes en sådan skabning, så medfører det også, at dæmoner, som anses for at være Djævelens tjenere, heller ikke eksisterer. Mange mennesker synes at tro, at Gud giver os alle de gode ting i livet, og at Djævelen og hans dæmoner giver os de dårlige ting og tager de gode ting fra os, som Gud giver os. Bibelen lærer os helt klart, at Gud er al magts kilde, og at han er ansvarlig for både de gode ting *og* de dårlige i vores liv (Es. 45:7). Når vi oplever prøvelser, bør vi derfor acceptere, at de kommer fra Gud, ikke give Djævelen eller dæmoner skylden for dem. Job anerkendte, at "Herren gav, Herren [ikke dæmoner] tog, Herrens navn være lovet" (Job 1:21).

Gud er kilden til al magt (Es. 45:5; 44:8). Gud bliver jaloux, når hans folk begynder at tro på andre guder, og hvis de siger til ham: 'Du er en stor Gud, en magtfuld Gud, men faktisk så tror jeg, at der også er andre guder ud over dig, selv om de måske ikke er så magtfulde, som du er'. Det er derfor, vi ikke kan tro på, at der findes dæmoner eller en djævel ud over den sande

122 GOD

Gud. Dette er præcis den fejl, som Israel begik. Meget af Det Gamle Testamente går på at vise, hvordan Israel gjorde Gud vred ved at tro på andre guder såvel som på ham. Vi vil se ud fra Bibelen, at de "dæmoner", som folk tror på idag, er nøjagtig ligesom de falske guder, som Israel troede på.

DÆMONER ER AFGUDER

I 1 Kor. forklarer Paulus, hvorfor kristne ikke bør give sig af med at dyrke afguder eller tro på sådanne ting. I bibelske tider troede folk, at dæmoner var små guder, som kunne tilbedes og dermed forhindre problemer i at opstå i folks liv. De lavede derfor figurer af dæmoner, som var det samme som afguder, og tilbød dem. Dette forklarer, hvorfor Paulus bruger ordene "dæmon" og "afgud" i flæng i sit brev:- "Hvad vil jeg sige med dette? At det, som ofres til afguder er noget, eller at afguder er noget? Nej, men at det, der ofres, ofres til dæmoner og ikke til Gud, og jeg vil ikke, at I skal have fællesskab med dæmonerne...hvis nogen siger til jer: 'Det er offerkød', må I ikke spise det, af hensyn til ham, der sagde det..." (1 Kor.10:20,28). Så afguder og dæmoner er i realiteten det samme. Bemærk, at Paulus siger, at de ofrer "til dæmoner [afguder] og ikke til Gud" – dæmonerne var ikke Gud, og eftersom der kun er én Gud, kan dæmoner ikke overhovedet have nogen reel magt, de er ikke guder. Dette argument gøres helt klart i 1 Kor.8:4:-

"Hvad angår det at spise kød, som har været ofret til afguderne, så ved vi, at der *ikke findes nogen afgud [dæmon] i verden, og at der kun er én Gud*". En afgud eller en dæmon findes slet ikke. Der er kun én sand Gud, eller magt, i verden. Paulus fortsætter (vers 5,6):-

"For vel er der såkaldte guder, både i himlen og på jorden – der er jo så mange guder og så mange herrer [ligesom folk tror på mange typer af dæmoner idag – en dæmon er skyld i, at du mister dit job, en anden i, at din kone forlader dig osv.]. Men for os [de sande troende] er der kun én Gud, Faderen; fra ham er alle ting [både gode og dårlige, som vi har set i de tidligere nævnte tekststeder].

Hvis vi går tilbage til Det Gamle Testamente, er der bevis for, at "dæmoner" er det samme som afguder. Den græske version af Det Gamle Testamente (septuaginta) bruger ordet 'daimonion' for "afgud" i 5 Mos. 32:17 og Sl. 106:37; dette er det ord, som oversættes som "dæmon" i Det Nye

Testamente. Salme 106:36-39 beskriver Israels fejl og sammenligner Kana'ans afguder med dæmoner:-

"De [Israel] dyrkede deres *gudebilleder*, som blev en fælde for dem. De ofrede deres sønner og deres døtre til *dæmonerne*. De udgød uskyldigt blod, deres sønners og døtres blod, som de ofrede til Kana'ans gudebilleder"

DET NYE TESTAMENTES DÆMONER

Nu siger du måske: "Hvad så med alle de tekststeder i det Nye Testamente, som helt klart taler om dæmoner?"

Vi må gøre os en ting helt klart: Bibelen kan ikke modsige sig selv, hvis det er Gud den Almægtiges ord. Hvis vi helt klart får at vide, at Gud bringer os vore problemer, og at han er kilden til al magt, så kan Bibelen ikke fortælle os, at dæmoner – små Guder, som modarbejder Gud – bringer os disse ting. Det virker betydningsfuldt, at ordet "dæmoner" kun forekommer fire gange i Det Gamle Testamente og altid beskriver afgudsdyrkelse, mens det forekommer mange gange i evangelierne. Vi mener, at dette skyldes, at på den tid, hvor evangelierne blev skrevet, var det tidens sprog at sige, at enhver sygdom, som man ikke forstod, var dæmonernes skyld. Hvis dæmoner virkelig eksisterer og er ansvarlige for vore sygdomme og problemer, så ville vi have læst mere om dem i Det Gamle Testamente. Men der hører vi slet ikke noget om dem i denne kontekst.

At sige at dæmonerne blev uddrevet af en person betød, at vedkommende var blevet kureret for en psykisk sygdom, eller en sygdom, som man ikke forstod på den tid. Folk, der levede i det første århundrede, gav generelt nogle fantasivæsener kaldet 'dæmoner' skylden for alt, hvad de ikke kunne forstå. Eftersom psykisk sygdom var svært at forstå med deres niveau af lægevidenskab, talte folk om dem, som led af det, som værende 'besat af dæmoner'. I gammeltestamentlige tider refererede en ond eller uren ånd til psykiske problemer (Dom. 9:23; 1 Sam.16:14; 18:10). I nytestamentlige tider var billedet af en ond ånd/besættelse af dæmoner kommet til at referere til dem, der led af psykisk sygdom. Sammenhængen mellem dæmoner og sygdom kan ses af det følgende: "Da det blev aften, bragte de mange besatte hen til ham [Jesus], og han drev ånderne ud ved sit ord og helbredte alle de syge, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten Esajas [i Det Gamle

Testamente], der siger: Han tog vore lidelser, han bar vore sygdomme" (Mat. 8:16,17). Menneskets sygdomme er altså det samme som at at være besat af "dæmoner" og "onde ånder". Når de var blevet helbredt, siges det, at mennesker, som var "dæmonbesatte" vendte tilbage til deres "fulde fornuft" – Mark. 5:15; Luk. 8:35. Dette indebærer, at det at være "dæmonbesat" var en anden måde at sige, at en person var psykisk syg – dvs. ikke ved deres fulde fornuft. De, som er "dæmonbesatte" siges at være blevet "helbredt" eller "kureret" – Mat. 4:24;12:22;17:18 – hvilket igen antyder, at dæmonbesættelse er en anden måde at beskrive sygdom på.

STUDIEEMNE 6: Spørgsmål

1. Hvem er i sidste ende ansvarlig for vore problemer og prøvelser?
 - a) Gud
 - b) Tilfældet
 - c) En syndigt væsen ved navn Satan
 - d) Syndige væsener kaldet dæmoner

2. Hvem/hvad er ansvarligt for, at vi fristes til at synde?
 - a) Vores egen menneskelige natur
 - b) Gud
 - c) Onde ånder
 - d) Et syndigt væsen ved navn Satan

3. Hvad betyder ordet 'djævel' i sig selv?
 - a) Synd
 - b) Slangen
 - c) Falsk anklager/ sladderagtig
 - d) Lucifer

4. Hvad betyder ordet 'satan' i sig selv?
 - a) En synder
 - b) En modstander
 - c) Et uhyre
 - d) Dæmonernes konge

5. Hvad kan 'satan' og 'djævel' referere til i overført betydning?
 - a) Synd og fristelse
 - b) Onde magter i det ydre rum
 - c) En drage

7. Hvordan skal vi forstå 'dæmoner', som ordet bruges i Det Nye Testamente?
 - a) Syndige engle
 - b) Sygdomme
 - c) Tidens sprog for sygdomme, som folk troede var forårsaget af 'dæmoner'
 - d) Ånder

7.1 Profetier om Jesus i Det Gamle Testamente

Studieemne 3 forklarede, hvordan Guds hensigt om frelse for mennesket var centreret omkring Jesus Kristus. De løfter, som han gav til Eva, Abraham og David talte alle om Jesus som deres bogstavelige efterkommer. Faktisk peger hele Det Gamle Testamente frem mod og profeterer om Kristus. Moseloven, som Israel skulle adlyde før Kristi tid, pegede hele tiden frem mod Jesus: "Loven var vores opdrager, indtil Kristus kom" (Gal. 3:24). Ved den jødiske Påskefest skulle et lam i perfekt stand således slagtes (2 Mos. 12:3-6); dette repræsenterede Jesu offer, "Guds lam, som bærer verdens synd" (Joh. 1:29; 1 Kor. 5:7). Den perfekte tilstand, som blev krævet af alle offerdyrene, peger frem mod Jesu fuldendte væsen (2 Mos. 12:5 sml. 1 Peter 1:19).

I Salmerne og profeterne i Det Gamle Testamente er der utallige profetier om, hvordan Messias vil være. De fokuserer især på beskrivelsen af, hvordan han ville dø. Når judaismen nægter at acceptere forestillingen om en Messias, kan det kun skyldes, at de ikke har været opmærksomme på disse profetier, hvoraf nogle få her præsenteres:-

Profeti i Det Gamle Testamente	Opfyldelse i Kristus
"Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?" (Sl. 22:1).	Disse var præcis Jesu ord på korset (Mat 27:46).
"Jeg er...en skændsel for mennesker, foragtet af folk. Alle, der ser mig, spotter mig, de vrænger mund og ryster på hovedet: Han har overgivet sin sag til Herren, lad ham udfri ham" (Sl. 22:6-8).	Israel foragtede Jesus og spottede ham (Luk. 23:35; 8:53); de rystede på hovedet (Mat. 27:39), og sagde dette, da han hang på korset (Mat 27:43).
"Min tunge klæber til gummerne...de har gennemboret mine hænder og fødder" (Sl.22:16,17)	Dette blev opfyldt i Kristi tørst på korset. (Joh. 19:28). Gennemboringen af hænder og fødder refererer til den måde, man rent fysisk udførte korsfæstelsen på.
"De deler mine klæder mellem	Den præcise opfyldelse af dette findes

sig, de kaster lod om min klædning" (Sl. 22:18). i Mat. 27:35.

Bemærk at Sl. 22:22 citeres specielt angående Jesus i Heb. 2:12.

"Jeg er blevet fremmed for mine brødre, en udlænding for min mors sønner. Nidkærlighed for dit hus fortærer mig " (Sl. 69:8,9).	Denne kilde beskriver Kristi følelse af fremmedgørelse fra sine jødiske brødre og sin egen familie (Joh. 7:3-5, Mat.12:47-49). Dette citeres i Joh. 2:17.
--	--

"De gav mig malurt at spise og eddike til at slukke min tørst" (Sl. 69:21).	Dette skete, da Kristus hang på korset (Mat. 27:34).
---	--

Hele Esajas 53 er en bemærkelsesværdig profeti om Kristi død og opstandelse, og hvert vers heri er blevet opfyldt helt klart. Vi vil blot give to eksempler:-

"Som et får, der er stumt, mens det klippes, åbnede han ikke sin mund" (Es. 53:7)	"Kristus, Guds lam, forblev tavs under sin rettergang (Mat. 27:12,14).
---	--

"Man gav ham grav blandt forbrydere og gravplads blandt de rige" (Es. 53:9).	Jesus blev korsfæstet sammen med onde forbrydere (Mat. 27:38), men blev begravet i en rig mands grav (Mat. 27:57-60).
--	---

Det er ikke underligt, at Det Nye Testamente minder os om, at "loven og profeterne" i Det Gamle Testamente er grundlaget for vores forståelse af Kristus (ApG. 26:22; 28:23; Rom. 1:2,3; 16:25,26). Jesus advarede selv om, at hvis vi ikke på rette vis forstår "Moses og profeterne", kan vi ikke forstå ham (Luk. 16:31; Joh. 5:46,47).

At Moseloven pegede frem mod Kristus, og at profeterne profeterede om ham, bør være tilstækkeligt bevis for, at Jesus ikke eksisterede rent fysisk før sin fødsel. Den falske doktrin om Kristi fysiske 'præ-eksistens' før fødslen får de gentagne løfter om, at han ville være *afkom* (efterkommer) af

Eva, Abraham og David, til det rene vrøvl. Hvis han allerede eksisterede i himlen, da disse løfter blev givet, ville Gud have været fejlagtig i at love disse folk en efterkommer, som *ville være* Messias. Jesu slægtshistorie, som beskrives i Mat. 1 og Luk. 3, viser, at Jesus havde et stamtræ, som gik helt tilbage til de mennesker, som Gud havde givet løfterne til.

Løftet til David om Kristus gør det umuligt, at han skulle eksistere fysisk på det tidspunkt, hvor løftet blev givet: "*Når* dine dage er omme...*vil* jeg lade en af dine efterkommere, dit eget kød og blod, efterfølge dig...*jeg vil* være hans fader, og han *skal* være min søn" (2 Sam. 7:12,14). Bemærk, at der bruges fremtid her. Eftersom Gud *ville være* Kristi fader, er det umuligt, at Guds søn allerede skulle have eksisteret på det tidspunkt, hvor løftet blev afgivet. At dette afkom skulle være Davids "eget kød og blod" viser, at han i bogstavelig og fysisk forstand ville være en efterkommer af David. "Herren tilsvor David en ed...mænd blandt dine efterkommere vil jeg sætte på din trone" (Sl. 132:11).

Salomo var den første opfyldelse af løftet, men da han allerede fysisk eksisterede, da løftet blev afgivet (2 Sam. 5:14), må størstedelen af opfyldelsen af dette løfte om, at David ville få en fysisk efterkommer, som ville være Guds søn, referere til Kristus (Luk. 1:31-33). "Der skal komme dage, siger Herren, da jeg lader en retfærdig spire fremstå af Davids slægt" (Jer. 23:5) - dvs. Messias.

Også i andre profetier om Kristus bruges fremtid på samme måde. "Jeg *vil* af deres [Israels] egen midte lade en profet som dig [Moses] fremstå" (5 Mos. 18:18) citeres i Apostlenes Gerninger 3:22,23, hvor "Profeten" defineres som Jesus. "Den unge kvinde [Maria] *skal* blive med barn og føde en søn, og hun *skal* give ham navnet Immanuel" (Es. 7:14). Dette opfyldtes helt klart med Kristi fødsel (Mat. 1:23).

7.2 Jomfrufødslen

Beskrivelsen af Kristi undfangelse og fødsel tillader heller ikke, at han eksisterede fysisk i forvejen. De, som følger den falske doktrin om 'Treenigheden', drives ud i den konklusion, at der på et tidspunkt var tre personer i himlen, og så forsvandt en af dem og blev på en eller anden måde til et foster i Marias mave, hvilket kun efterlod to i himlen. Vi har set i Skrifterne, at al eksistens – inklusiv Guds – er eksistens i en fysisk, legemlig form. Man kan derfor kun konkludere ud fra troen på en 'præ-eksistens', at Kristus på en eller anden måde rent fysisk kom ned fra himlen og ind i Marias mave. Al denne komplekse teologi er helt uden for Skrifternes lære. Beskrivelsen af Kristi oprindelse giver overhovedet ingen grund til at tro, at han rent fysisk forlod himlen og kom ind i Maria. Mangelen på bevis for dette er virkelig et stort manglende led i sammenhængen i Treenighedslæren.

Ærkeenglen Gabriel åbenbares for Maria med budskabet: "Du skal blive med barn og føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus. Han skal blive stor og kaldes den Højstes søn...Maria sagde til englen: 'Hvordan skal det gå til. Jeg har jo aldrig været sammen med en mand?' [dvs. hun var jomfru]. Englen svarede hende: 'Helligånden skal komme over dig, og den Højstes kraft skal overskygge dig. Derfor skal det barn, der bliver født, også kaldes helligt, Guds søn' (Luk. 1:31-35).

Det understreges to gange, at Jesus *skulle kaldes* Guds søn ved sin fødsel; Guds søn eksisterede tydeligvis ikke før sin fødsel. Igen må man bemærke den hyppige brug af fremtid – f.eks. "han *skal blive* stor". Hvis Jesus allerede eksisterede rent fysisk, da englen sagde disse ord til Maria, ville han allerede have været stor. Jesus var Davids "rodskud" (Åb. 22:16); det græske ord 'genos' antyder her, at Jesus var 'genetisk forbundet' med David.

JESU UNDFANGELSE

Ved at Helligånden (Guds ånde/kraft) kom over hende, var Maria i stand til at undfange Jesus uden at have haft samleje med en mand. Josef var således ikke den rigtige far til Jesus. Man må forstå, at Helligånden ikke er en person (se Studieemne 2); Jesus var Guds søn, ikke Helligåndens. Maria blev gravid ved Guds ånd, "*derfor* skal det barn", som blev født af hende kaldes "Guds søn" (Luk. 1:35). Brugen af ordet "*derfor*" indebærer, at hvis

ikke Helligånden var kommet over Maria, ville Jesus, Guds søn, ikke være kommet til verden.

At Jesus blev undfanget i Marias liv (Luk. 1:31) er også bevis for, at han ikke kunne have eksisteret fysisk før den tid. Når et barn undfanges, begynder det inde i kvinden. Jesus blev ligeledes undfanget inde i Marias liv – han begyndte som et foster der, præcis som ethvert andet menneske. Joh. 3:16, Bibelens mest berømte vers, siger, at Jesus var Guds "enbårne søn". Millioner af mennesker, som fremsiger dette vers, glemmer at tænke over, hvad der ligger i det. Ordet "enbårn" kommer af det tyske "eingeboren" (en oversættelse af det latinske unigenitus), som betyder "enefødt". Hvis Jesus blev "født", så må han også være blevet undfanget eller 'avlet' i Marias liv. Hvis Jesus blev avlet af Gud som hans fader, så er det tydeligt bevis for, at hans fader er ældre end ham – Gud har ingen begyndelse (Sl. 90:2), og derfor kan Jesus ikke være Gud selv (Studieemne 8 diskuterer dette nærmere).

Det er af betydning, at Jesus blev "avlet" af Gud og ikke skabt, som Adam blev oprindeligt. Dette forklarer tætheden af Guds forbindelse med Jesus - "Det var Gud, der i Kristus forligte verden med sig selv" (2 Kor. 5:19). At Kristus var blevet *undfanget* ved eller *avlet* af Gud, og ikke blot skabt af støvet, hjælper også med at forklare hans naturlige særlige fornemmelse for Guds hans faders væsen.

Es. 49:5,6 indeholder en profeti om Kristus som verdens lys, som han opfyldte (Joh. 8:12). Det beskrives, at han tænker på Gud, "som har dannet mig fra moders liv til sin tjener". Kristus blev derfor "dannet" af Gud i Marias liv ved hans Helligånds kraft. Marias liv var tydeligvis det fysiske oprindelsessted for Kristus.

Vi har set i afsnit 7.1, at Salme 22 profeterer om Kristi tanker på korset. Han tænker på Gud: "Det var dig, der hjalp mig ud af moders liv...Til dig var jeg overladt fra min fødsel, fra moders liv var du min Gud" (Sl. 22:9,10). Mens han var døende, så Kristus tilbage til sin oprindelse i sin moder Marias liv, dannet af Guds kraft. Selve beskrivelsen af Maria i evangelierne som Kristi "*moder*" tilintetgør i sig selv forestillingen om, at han eksisterede, før han blev født af Maria.

Maria var et almindeligt menneske med normale menneskelige forældre. Dette kan man udlede af, at hun havde en kusine, som fødte Johannes Døberen, en almindelig mand (Luk. 1:36). Den romersk-katolske forestilling om, at Maria ikke var af almindelig, menneskelig natur, betyder, at Kristus ikke kunne have været både "menneskets søn" og "Guds søn". Disse er hans hyppigt anvendte navne i Det Nye Testamente. Han var "menneskesønnen" ved at have en fuldstændig menneskelig moder, og "Guds søn" på grund af Guds gerning på Maria ved Helligånden (Luk. 1:35), hvilket betyder, at Gud var hans fader. Dette vidunderlige arrangement ugyldiggøres, hvis Maria ikke var en almindelig kvinde.

"Hvem kan gøre det urene rent? Ikke én...Hvordan kan et menneske være uden skyld, en kvindefødt være retfærdig?...Hvordan kan et menneske være retfærdigt overfor Gud? Hvordan kan en kvindefødt være uden skyld?" (Job 14:4; 15:14; 25:4). Dette modbeviser enhver forestilling om, at en ubesmittet undfangelse er mulig, af Maria såvel som Jesus.

Eftersom Maria var "kvindefødt", med almindelige menneskelige forældre, må hun have haft vores urene, menneskelige natur. Denne gav hun videre til Jesus, som var "født af en kvinde" (Gal. 4:4). Når der står, at han var "født" af Maria, er det yderligere bevis på, at han ikke kunne have eksisteret fysisk, før han blev født af hende.

Evangelierne beskriver ofte Marias menneskelighed. Kristus måtte irrettesætte hende mindst tre gange for mangel på åndelig forståelse (Luk. 2:49; Joh. 2:4); hun kunne ikke forstå alle de ting, han sagde (Luk. 2:50). Dette er nøjagtigt, hvad man ville forvente af en kvinde, som var af menneskelig natur, og hvis søn var Guds søn, og derfor mere åndeligt forstående end hun selv, selvom også han havde del i den menneskelige natur. Josef havde samleje med Maria efter Kristi fødsel (Mat. 1:25), og der er ingen grund til at tro, at de ikke havde et normalt ægteskabeligt samliv fra da af.

Omtalen af Kristi "moder og hans brødre" i Mat. 12:46,47 betyder derfor, at Maria fik andre børn efter Jesus. Jesus var blot "hendes førstefødte". Den katolske lære om, at Maria forblev jomfru og derefter kom i himlen, understøttes derfor overhovedet ikke af Bibelen. Som et dødeligt menneske må Maria være blevet gammel og være død; bortset fra dette læser vi i Joh. 3:13, at "ingen er steget op til himlen". Det at Kristus havde

menneskelig natur (se Heb. 2:14-18; Rom. 8:3) betyder, at hans mor også må have haft det, eftersom hans Fader ikke havde det.

7.3 Kristi plads i Guds plan

Gud lægger ikke sine planer efter en pludselig indskydelse eller tilføjer nogle ting til sin hensigt, efterhånden som menneskets historie skrider frem. Gud havde en fuldstændig plan lagt frem lige fra begyndelsen af skabelsen (Joh. 1:1). Hans ønske om at få en søn var derfor med i hans planer lige fra begyndelsen. Hele Det Gamle Testamente åbenbarer forskellige aspekter af Guds plan om frelse gennem Kristus.

Vi har påvist mange gange, at gennem løfterne, profeternes profetier og Moselovens forskrifter åbenbarer Det Gamle Testamente hele tiden Guds hensigt i Kristus. Det var på baggrund af, at Gud vidste, at han ville få en søn, at han påbegyndte skabelsen (Heb. 1:1,2). Det var på grund af Kristus, at Gud lod menneskehistoriens tidsaldre udfolde sig (Heb. 1:2). Heraf følger, at Guds åbenbaringer til mennesket gennem årene, som de beskrives i Det Gamle Testamente, er fyldt med henvisninger til Kristus.

Kristi storhed og hans grundlæggende og enorme vigtighed for Gud er svær helt at forstå for os. Det er derfor rigtigt at sige, at Kristi eksisterede i Guds tanker og hensigt fra begyndelsen, selvom han først kom til at eksistere fysisk, da han blev født af Maria. Heb. 1:4-7, 13,14 understreger, at Kristus ikke var en engel; hvor han i sit dødelige liv var mindre end englene (Heb. 2:7), blev han ophøjet til en meget større ære end de, eftersom han var "*Guds enbårne søn*" (Joh. 3:16). Vi har tidligere vist, at den eneste form for eksistens, som vi lærer om fra Skrifterne, er eksistens i en kropslig form. Derfor eksisterede Kristus ikke som en 'ånd' før sin fødsel. I Peter 1:20 sammenfatter dette: Kristus var "bestemt, før verden blev grundlagt, men han blev først åbenbaret nu ved tidernes ende".

Jesus var omdrejningspunktet i det evangelium, som Gud "forud har lovet ved sine profeter i De Hellige Skrifter, evangeliet om hans søn, Jesus Kristus, vor Herre, som menneske kommet af Davids slægt, i kraft af

helligheds ånd stadfæstet som Guds søn med magt og vælde, da han opstod fra de døde" (Rom. 1:1-4).

Dette sammenfatter Kristi historie:-

1. Lovet i Det Gamle Testamente – dvs. i Guds plan;
2. Skabt som en fysisk person ved jomfrufødslen, som et afkom af David;
3. På grund af hans fuldendte væsen ("helligheds ånd"), vist igennem hans dødelige liv
4. Genopstod han og blev igen udråbt til at være Guds søn gennem apostlenes guddommeligt inspirerede prædiken.

GUDS FORUDVIDEN

Det vil være en stor hjælp for os til at forstå, i hvor høj grad Kristus var i Guds tanker i begyndelsen uden at eksistere fysisk, hvis vi kan acceptere, at Gud kender til *alle* de ting, som vil ske i 'fremtiden', at han har en total 'forudviden'. Gud kan derfor tale om og tænke på ting, som ikke eksisterer, som om de gjorde det; så fuldstændig er hans viden om fremtiden. Gud "kalder på det, der ikke er til, så det bliver til" (Rom. 4:17). Han har derfor "fra begyndelsen...forkyndt fremtiden, i fortiden det, der endnu ikke var sket. Nu siger jeg: Min beslutning står fast, alt det, jeg vil, gør jeg" (Es. 46:10). På grund af dette kan Gud tale om de døde, som om de var i live og kan tale om mennesker, som om de eksisterede før deres fødsel.

Guds "plan" eller ord havde profeteret om Kristus fra begyndelsen; han var altid med i Guds hensigt eller vilje. Det var derfor sikkert, at Kristus på et tidspunkt ville blive født rent fysisk; Gud ville udføre sin erklærede hensigt i Kristus. Sikkerheden af Guds forudviden afspejles derfor i hans ords sikkerhed. Bibelens hebræiske sprog har en 'profetisk fortid', som bruger fortidsformen til at beskrive ting i fremtiden, som Gud har lovet. Skrifterne er fyldt med eksempler på Guds forudviden. Gud var så sikker på, at han ville opfylde løfterne til Abraham, at han sagde til ham: "Jeg *giver* dine efterkommere dette land..." (1 Mos. 15:18) på et tidspunkt, hvor Abraham endnu ikke havde nogen efterkommer. I den samme periode, før efterkommeren (Isak/Kristus) var født, lovede Gud desuden: "Du skal blive

134 GOD

fader til en mængde folkeslag" (1 Mos. 17:5). Gud kalder i sandhed "på det, der ikke er til, så det bliver til".

Således sagde Kristus i sin forkyndergerning om Gud: "alt *har* han *lagt* i hans [Kristi] hånd" (Joh. 3:35), selvom dette ikke på det tidspunkt var tilfældet. "Alt *har* du *lagt* under hans [Kristi] fødder...Ganske vist ser vi endnu ikke alt underlagt ham" (Heb. 2:8).

Gud talte om sin plan for frelse gennem Jesus, "sådan som han fra gammel tid har forkyndt ved sine hellige profeters mund" (Luk. 1:70). Fordi de var så nært forbundet med Guds plan, tales der om disse mænd, som om de i bogstavelig forstand eksisterede fra begyndelsen, selvom dette tydeligvis ikke er tilfældet. I stedet for kan vi sige, at profeterne var en del af Guds plan fra begyndelsen. Jeremias er et godt eksempel. Gud sagde til ham: "Før jeg dannede dig i moders liv, kendte jeg dig, før du kom ud af moders skød, helligede jeg dig; jeg gjorde dig til profet for folkene" (Jer. 1:5). Gud vidste altså alt om Jeremias selv før skabelsen. På samme måde kunne Gud tale om den persiske konge Cyrus, før han blev født, på en måde som antyder, at han allerede eksisterede (Es. 45:1-5). Heb. 7:9,10 er et andet eksempel på, at der tales om en person, som endnu ikke er født, som om vedkommende eksisterede.

På samme måde som Jeremias og profeterne omtales, som om de eksisterer, selv før skabelsen på grund af deres del i Guds plan, så omtales de sande troende også, som om de eksisterer på det tidspunkt. Det er klart, at vi ikke eksisterede fysisk dengang undtagen i Guds tanker. Gud "frelste os og kaldte os med en hellig kaldelse...efter egen beslutning og af den nåde, som var givet os i Kristus Jesus for evige tider siden" (2 Tim. 1:9). "Før verden blev grundlagt, har Gud i ham[Jesus] udvalgt os til at stå hellige...I sin gode vilje" (Efes. 1:4,5). Hele forestillingen om, at Gud fra begyndelsen havde viden om individer på forhånd og 'udvalgt' dem til frelse, antyder, at de eksisterede i Guds tanker i begyndelsen (Rom. 8:27; 9:23).

I lyset af alt dette er det ikke overraskende, at Kristus som summen af Guds hensigt skulle blive omtalt, som om han eksisterede fra begyndelsen i Guds plan og tanker, selvom han rent fysisk ikke kan have gjort det. Han var "fra verden blev grundlagt...det slagtede lam" (Åb. 13:8). Jesus døde ikke bogstaveligt dengang; han var "Guds lam", som blev ofret ca. 4.000 år senere på korset (Joh. 1:29; 1 Kor. 5:7). På samme måde som Jesus var

bestemt fra begyndelsen (1 Peter 1:20), var også de troende (Efes. 1:4; det samme græske ord for "bestemt" benyttes i disse vers). Når det er svært for os at forstå alt dette, er det fordi vi ikke uden videre kan forestille os, hvordan Gud kan handle uden for tidens dimension. 'Tro' er evnen til at se på tingene fra Guds synsvinkel uden tidens begrænsninger.

7.4 "I begyndelsen var Ordet", Joh. 1:1-3.

"I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begyndelsen hos Gud. Alt blev til ved ham" (Joh. 1:1-3).

Hvis de forstås på den rigtige måde, bekræfter og uddyber disse vers de konklusioner, vi nåede frem til i det foregående afsnit. Men dette tekststed er det mest misforståede af dem, som bruges til at prædike, at Jesus eksisterede i himlen, før sin fødsel. En korrekt forståelse af disse vers afhænger af, at man er klar over, hvad "Ordet" betyder i denne kontekst. Det kan ikke referere direkte til en person, for en person kan ikke være "hos Gud" og så på samme tid *være* Gud. Det græske ord 'logos', som oversættes med "ord" her, betyder ikke i sig selv 'Jesus'. Det oversættes normalt som "ord", men også som:-

Redegørelse	Sag
Kommunikation	Doktrin
Hensigt	Prædiken
Årsag	Ytring
Nyheder/tidende	

"Ordet" omtales kun som "han" fordi 'logos' er hankøn på græsk. Men det betyder ikke, at det refererer til manden Jesus. Den tyske (Luthers) version taler om "das Wort" (intetkøn); den franske (Segond) version taler om "la parole" som hunkøn, hvilket viser, at "Ordet" ikke nødvendigvis angiver en hankønsperson.

"IBEGYNDELSEN"

'Logos' kan referere direkte til den indre tanke, som udtrykkes i ord og anden kommunikation. I begyndelsen havde Gud dette 'logos'. Dette enestående formål var samlet i Kristus. Vi har vist, hvordan Guds ånd fører hans indre tanker ud i livet, deraf forbindelsen mellem hans Ånd og hans Ord (se studieemne 2.2). Som Guds ånd udførte hans plan med mennesket og inspirerede hans skrevne Ord fra begyndelsen, kommunikerede den derved forestillingen om Kristus i dens ord og gerninger. Kristus var Guds 'logos', og derfor udtrykte Guds ånd Guds plan om Kristus i alle dens handlinger. Dette forklarer, hvorfor så mange begivenheder i Det Gamle Testamente er typiske for Kristus. Det kan dog ikke understreges for kraftigt, at Kristus som person ikke var "Ordet"; det var Guds plan om frelse gennem Kristus, som var "Ordet". 'Logos' ("Ordet") bruges meget ofte om evangeliet om Kristus – f.eks. "Kristi ord" (Kol. 3:16; sml. Mat. 13:19; Joh. 5:24; ApG. 19:10; 1 Thess. 1:8 osv.). Bemærk, at dette 'logos' er *om* Kristus, ikke ham selv personligt. Da Kristus blev født, blev dette "ord" forvandlet til kød og blod - "Ordet blev kød" (Joh. 1:14). Jesus var personligt 'Ordet gjort til kød', ikke "Ordet"; han blev personligt til "Ordet", da han blev født af Maria, ikke på noget tidligere tidspunkt.

Planen eller budskabet om Kristus var hos Gud i begyndelsen, men blev åbenbart i skikkelse af Kristus og forkyndelsen af evangeliet om ham i det første århundrede. Således talte Gud sit ord til os gennem Kristus (Heb. 1:1,2). Igen og igen understreges det, at Kristus talte Guds ord og udførte mirakler efter ordre fra Guds ord for at åbenbare Gud for os (Joh. 2:22; 3:34; 7:16; 10:32,38; 14:10,24).

Paulus adlød Kristi bud om at forkynde evangeliet om ham "for alle folkeslag": "Jesu Kristi budskab, med åbenbaringen af den hemmelighed, der har været hyllet i tavshed i evige tider, men som nu er bragt for dagen...gjort kendt for alle folkeslag" (Rom. 16:25,26 sml. 1 Kor. 2:7). Det evige liv blev kun gjort muligt for mennesket gennem Kristi gerninger (Joh. 3:16; 6:53); Gud havde dog fra begyndelsen denne plan om at tilbyde mennesket evigt liv og havde kendskab til det offer, som Jesus ville bringe. Den fulde åbenbaring af dette løfte kom efter Jesu fødsel og død: "Evig liv, som Gud...har lovet for evige tider siden – og da tiden var inde, åbenbarede han sit ord [om det evige liv] ved den forkyndelse af budskabet, som blev betroet mig" (Titus 1:2,3). Vi har set, hvordan Guds profeter omtales, som

om de altid har eksisteret (Luk. 1:70) i den betydning, at "Ordet", som de talte, eksisterede hos Gud fra begyndelsen.

Jesu ligninger åbenbarede mange af disse ting; han opfyldte derved profetien om sig selv: "Jeg vil åbne min mund med lignelser, jeg vil fremføre det, der har været skjult, siden verden blev grundlagt" (Mat. 13:35). Det var i denne betydning, at "Ordet var hos Gud...i begyndelsen" for at "blive kød" ved Kristi fødsel.

"ORDET VAR GUD"

Vi er nu i stand til at overveje, i hvilken betydning "Ordet var Gud". Vores planer og tanker er i bund og grund os. 'Jeg skal til London' er et 'ord' eller en kommunikation, som udtrykker min hensigt og mine tanker. Guds plan i Kristus kan forstås på samme måde. "Som en mand tænker i sit hjerte, således er han", og som Gud tænker, sådan er han. Altså *er* Guds ord eller tankegang Gud: "Ordet var Gud". På grund af dette er der en nær sammenhæng mellem Gud og hans ord; paralleller som Sl.29:8 er almindelige: "Herrens røst får ørkenen til at skælve, Herren får Kadesh-ørkenen til at skælve". Ytringer som "I ville ikke adlyde *mig*, siger Herren" (Jer. 25:7) er almindelige i profeterne. Reelt mener Gud 'I ville ikke adlyde *mit ord* talt af profeterne'. David så Guds ord som sit lys og lygte (Sl. 119:105), men han sagde også: "*Du* er min lampe, Herre, Herren spreder lys i mit mørke" (2 Sam. 22:29). Dette illustrerer parallellen mellem Gud og hans ord. Det er derfor forståeligt, at Guds ord personificeres som ham selv, dvs. der tales om det, som om det var en person, selvom det ikke er det.

Gud er selve sandheden (Joh. 3:33; 8:26; 1 Joh. 5:10), og derfor er Guds ord også sandhed (Joh. 17:17). På en lignende måde identificerer Jesus sig selv så tæt med sit ord, at han personificerer det: "Den, der forkaster mig og ikke tager imod mine ord, har mødt sin dommer: Det ord, jeg har talt, det skal dømmes ham på den yderste dag" (Joh. 12:48). Jesus taler om sit ord, som om det er en egentlig person, dvs. ham selv. Hans ord blev personificeret, fordi det var så nært forbundet med Jesus.

Guds ord personificeres ligeledes som Gud selv i Joh. 1:1-3. Således får vi at vide om Ordet, at "Alt blev til ved ham" (Joh. 1:3). Men "*Gud* skabte" alle ting ved sit ord (1 Mos. 1:1). Derfor omtales Guds ord, som om det er

138 GOD

Gud selv. Den opbyggelige pointe, som kan udledes af dette, er, at ved at vi har Guds ord i vores hjerte, kan Gud komme så tæt på os.

Det fremgår tydeligt af 1 Mos. 1, at Gud var Skaberen gennem hans ord, ikke gennem Kristus som person. Det er *ordet*, der beskrives som det, der skaber alle ting, ikke Kristus som person (Joh. 1:1-3). "Ved Herrens ord blev himlen skabt, hele dens mangfoldighed [af stjerner] ved et pust fra hans mund...han talte og det skete" (Sl. 33:6,9). Selv nu er det ved hans ord, at den naturlige skabelse sker: "Han sender sit ord ud over jorden, hurtigt løber hans befaling. Han lader sneen falde, som var det uld...Når han sender sit ord...risler vandene igen (Sl. 147:15-18).

Da Guds ord er hans skabelseskraft, brugte han det til at avle Jesus i Marias liv. Det ord, som Guds plan førte ud i livet ved hans Helligånd (Luk. 1:35), forårsagede Kristi undfangelse. Maria anerkendte dette i hendes svar på budskabet om hendes kommende undfangelse af Kristus: "Lad det ske mig efter dit *ord*" (Luk. 1:38).

Vi har set, at Guds ord/ånd afspejler hans hensigt, som var blevet erklæret i Det Gamle Testamente. I hvor høj grad dette er sandt kan ses i ApG. 13:27, hvor Jesus omtales som en parallel til ordene i Det Gamle Testaments profeter: "Jerusalems indbyggere...kendte ham ikke, de dømte ham og opfyldte derved profeternes ord". Da Kristus blev født, blev hele Guds ord/ånd udtrykt i personen Jesus Kristus. Under inspiration triumferede apostlen John over, hvordan Guds plan om evigt liv var blevet udtrykt i Kristus, som disciplene havde været i stand til rent fysisk at se og røre. Han erkendte nu, at de havde rørt ved Guds ord, hele hans plan for frelsen i Kristus (1 Joh. 1:1-3). Mens vi ikke kan se Kristus i fysisk forstand, kan vi også glæde os over, at gennem sand forståelse af ham kan vi også få en dybtgående viden om Guds hensigt med os og derved være forvisset om evigt liv (1 Peter 1:8,9). Vi må spørge os selv: 'Kender jeg virkelig Kristus?' Det er ikke nok bare at acceptere, at der engang eksisterede en god mand, som hed Jesus. Gennem fortsat bøn og Bibelstudier er det muligt på kort tid at komme til forstå ham som din personlige Frelser og forbinde dig selv med ham gennem dåben.

STUDIEEMNE 7: Spørgsmål

1. Eksisterede Jesus rent fysisk før sin fødsel?
 - a) Ja
 - b) Nej

2. På hvilken måde kan Jesus siges at have eksisteret før sin fødsel?
 - a) Som en engel
 - b) Som del af en treenighed
 - c) Som en ånd
 - d) Kun i Guds tanker og hensigt.

3. Hvilke af de følgende ytringer om Maria er sande?
 - a) Hun var en fuldendt, syndfri kvinde
 - b) Hun var en almindelig kvinde
 - c) Hun blev gjort gravid med Jesus af Helligånden
 - d) Hun giver nu vore bønner til Jesus.

4. Skabte Jesus jorden?
 - a) Ja
 - b) Nej

8:1 Jesu natur: Introduktion

Det må være en af de største tragedier i kristen tænkning, at Herren Jesus Kristus ikke har modtaget den respekt og ophøjelse, som vi skylder ham på grund af, at han overvandt synden og udviklede en fuldendt karakter. Den udbredte doktrin om 'treenigheden' gør Jesus til Gud selv. Eftersom Gud ikke kan fristes (Jakob 1:13) og ikke er i stand til at synde, betyder dette, at Kristus ikke var nødt til at kæmpe mod synden i virkeligheden. Hans liv på jorden var derfor kun et skuespil, hvor han udlevede den menneskelige erfaring, men uden nogen sand oplevelse af menneskenes åndelige og fysiske dilemma, eftersom han ikke personligt var påvirket af det.

På den anden fløj har vi grupper som mormonerne og Jehovas Vidner, som ikke helt anerkender det under, at Kristus er Guds enbårne søn. Han kan således ikke have været en engel eller Josefs biologiske søn. Nogle har ment, at Kristi natur i hans livstid var ligesom Adams før syndefaldet. Ud over mangelen på bibelske beviser på dette syn tager det heller ikke i betragtning, at Adam blev skabt af Gud af støvet, mens Jesus blev 'skabt' ved at blive *undfanget* af Gud i Marias liv. Så selvom Jesus ikke havde en menneskelig fader, blev han altså undfanget og født ligesom os på alle andre måder. Mange mennesker kan ikke acceptere, at en mand med vores syndige natur kunne have et fuldendt væsen. Det er dette, som er en forhindring for en sand tro på Kristus.

At tro at Jesus var af vores natur, men var syndfri i sit væsen og *altid* overvandt sine fristelser, er ikke nemt. Det kræver megen overvejelse over evangeliernes beskrivelser af hans perfekte liv sammen med de mange bibelske tekststeder, som benægter, at han var Gud, at opnå en fast forståelse for og tro på den sande Kristus. Det er meget nemmere at antage, at han var Gud selv og derfor automatisk fuldendt. Men denne holdning nedgør den store sejr, som Jesus vandt over synden og den menneskelige natur.

Han havde menneskets natur; han havde del i hver eneste af vore syndige tendenser (Heb. 4:15), men han overvandt dem ved at være besluttet på at følge Guds veje og bede om hans hjælp til at overvinde synden. Gud gav velvilligt denne hjælp i en sådan grad, at "det var Gud, der i Kristus forligte verden med sig selv" gennem sin egen søn (2 Kor. 5:19).

8.2 Forskelle mellem Gud og Jesus

Der findes en fin balance mellem de tekststeder, som understreger, i hvor høj grad "Gud var i Kristus", og dem, som understreger hans menneskelighed. Den sidste gruppe af tekststeder gør det umuligt ud fra Bibelen at retfærdiggøre forestillingen om, at Jesus er Gud selv "fuldkommen Gud", som doktrinen om Treenigheden fejlagtigt hævder. (Dette udtryk "fuldkommen Gud" blev brugt ved Rådssamlingen i Nicea i 325 e. Kristus, hvor forestillingen om, at Gud var en 'treenighed', først blev fremført; den var ikke kendt af de tidlige kristne.) Ordet 'treenighed' forekommer ingen steder i Bibelen. Studieemne 9 vil gå mere i dybden med Kristi absolutte sejr over synden og Guds andel i den. Når vi påbegynder disse studier, bør vi huske, at frelsen afhænger af en korrekt forståelse af den sande Jesus Kristus (Joh. 3:36; 6:53;17:3). Når først vi har opnået en sand forståelse af hans sejr over synden og døden, kan vi blive døbt til ham for at få del i hans frelse.

En af de klareste opsummeringer af forholdet mellem Gud og Jesus findes i 1 Tim. 2:5: "Der er *én* Gud og *én* formidler mellem Gud og mennesker, *mennesket* Jesus Kristus". En overvejelse over de fremhævede ord vil føre til de følgende konklusioner:-

- Eftersom der kun er *én* Gud, er det umuligt, at Jesus kan være Gud; hvis Faderen er Gud og Jesus også er Gud, så er der to Guder. "Men for os er der kun *én* Gud, faderen" (1 Kor. 8:6). 'Gud Faderen' er altså den eneste Gud. Det er derfor umuligt, at der kan være et separat væsen, som hedder 'Gud Sønnen', som den falske doktrin om Treenigheden påstår. Det Gamle Testamente præsenterer ligeledes Yahweh, den eneste Gud, som Faderen (f.eks. Es. 63:16; 64:8).
- Ud over denne ene Gud er der formidleren, mennesket Kristus Jesus - "...og *én* formidler...". Dette ord "og" angiver, at der er en forskel mellem Kristus og Gud.

142 GOD

- At Kristus er "formidleren" betyder, at han er mellemmand. En formidler mellem det syndige menneske og Gud, som er syndfri, kan ikke selv være en syndfri Gud, men er nødt til at være et syndfrit menneske af syndig menneskelig natur. "*Mennesket* Jesus Kristus" efterlader ingen tvivl om, at denne forklaring er korrekt. Selv om han skrev efter Kristi himmelfart, taler Paulus ikke om "Gud Jesus Kristus".

Vi bliver adskillige gange mindet om, at "Gud er ikke et menneske" (4 Mos. 23:19; Hos. 11:9); men Kristus var helt klart "menneskesønnen", som han ofte kaldes i Det Nye Testamente, "*mennesket* Jesus Kristus". Han var "den Højestes søn" (Luk. 1:32). At Gud er "*den* Højeste" betyder, at kun han har overhøjhed; at Jesus er "den Højestes søn" viser, at han ikke kan have været Gud selv som person. Selve det, at man taler om Fader og Søn i forbindelse med Gud og Jesus, gør det klart, at de ikke er den samme. Mens en søn kan have visse ligheder med sin fader, kan han ikke være en og den samme person eller være lige så gammel som sin fader.

I lighed med dette er der en række klare forskelle mellem Gud og Jesus, som tydeligt viser, at Jesus ikke var Gud selv:-

GUD	JESUS
"Gud kan ikke fristes" (Jakob 1:13).	Kristus var "blevet fristet i alle ting ligesom vi" (Heb. 4:15).
Gud kan ikke dø - han er af natur udødelig. (Sl. 90:2; 1 Tim. 6:16)	Kristus var død i tre dage (Mat. 12:40; 16:21).
Gud kan ikke ses af mennesker (1 Tim. 6:16; 2 Mos. 33:20)	Mennesker så Jesus og rørte ved ham (1 Joh. 1:1 understreger dette)

Når vi bliver fristet, er vi tvunget til at foretage et valg mellem synd og lydighed mod Gud. Vi vælger ofte at være ulydige mod Gud. Kristus havde de samme valg, men han valgte altid at være lydige. Han var derfor i stand til at synde, selvom han reelt aldrig gjorde det. Det er utænkeligt, at Gud på nogen måde er i stand til at synde. Vi har vist, at løfterne om Davids afkom i

2 Sam. 7:12-16 helt sikkert var Kristus. Vers 14 taler om Kristi mulighed for at synde: "Når han forbryder sig, vil jeg tugte ham. "

8:3 Jesu natur

Ordet 'natur' refererer til, hvordan vi naturligt og grundlæggende er. Vi har vist i Studieemne 1, at Bibelen kun taler om to naturer – Guds og menneskets. Af natur kan Gud ikke dø, fristes osv. Det er tydeligt, at Kristus ikke var af Guds natur i sit liv. Han var derfor totalt af menneskenatur. Ud fra vores definition af ordet 'natur' bør det være klart, at Kristus ikke kunne have haft to naturer på samme tid. Det er afgørende, at Kristus blev fristet ligesom vi (Heb. 4:15), sådan at han ved sin fuldstændige overvindelse af fristelsen kunne vinde tilgivelse for os. De forkerte ønsker, som er grundlaget for vore fristelser, kommer inde fra os selv (Mark. 7:15-23), inde fra vores menneskenatur (Jakob 1:13-15). Det var derfor nødvendigt, at Kristus skulle være af menneskenatur, så han kunne opleve og overvinde disse fristelser.

Heb. 2:14-18 sammenfatter dette med ordene:-

"Siden børnene [vi] alle er af kød og blod [menneskenatur], måtte han [Kristus] også blive det ligesom de, for at han med sin død skulle gøre ham magtesløs, som har dødens magt, nemlig Djævelen...Det er jo dog ikke engle, han tager sig af, men det er Abrahams efterkommere, han tager sig af. Derfor måtte han i ét og alt blive som sine brødre for over for Gud at blive en barmhjertig og trofast ypperstepræst, der kunne sone folkets synder. For som den, der selv er blevet fristet og har lidt, kan han hjælpe dem, der fristes".

Denne passage lægger særlig meget vægt på, at Jesus havde menneskenatur: "Derfor måtte han *i et og alt*" blive som sine brødre (Heb. 2:14). Heb. 2:16 fremhæver ligeledes, at Kristus ved at være som sine brødre ikke havde englenatur, eftersom han var Abrahams afkom, som var kommet for at bringe frelse til alle de troende, som skulle blive Abrahams efterkommere. Derfor var det nødvendigt for Kristus at have menneskets natur. *I et og alt* måtte han "blive som sine brødre" (Heb. 2:17), så Gud kunne tilgive os gennem Kristi offer. At sige, at Jesus ikke fuldstændig var af menneskelig

natur, er derfor at være uvidende om selve grundlaget for det glædelige budskab om Kristus.

Når døbte troende synder, kan de gå til Gud og bekende deres synd i bøn gennem Kristus (1 Joh. 1:9). Gud er klar over, at Kristus blev fristet til at synde ligesom de, men at han var fuldendt og overvandt den samme fristelse, som de ikke kan modstå. På grund af dette kan Gud tilgive os "i Kristus" (Efes. 4:32). Det er derfor vigtigt at forstå, hvordan Kristus blev fristet nøjagtig ligesom vi, og at han var nødt til at have vores natur, for at dette kunne være muligt. Heb. 2:14 siger klart, at Kristus var af "kød og blod" dvs. menneskenatur, for at dette kunne være muligt. "Gud er ånd" (John 4:24) af natur, og selv om han har en fysisk krop, er han som "ånd" ikke af kød og blod. At Kristus er af "kød" betyder, at han ikke på nogen måde havde Guds natur i sin livstid.

Tidligere forsøg for mennesker på at overholde Guds ord, dvs. helt og fuldt at overvinde fristelse, er alle slået fejl. Derfor sendte Gud "sin egen søn i syndigt køds lighed og for syndens skyld og fordømte dermed synden i kødet" (Rom. 8:3).

"Synd" refererer til den naturlige tendens til at synde, som vi har af natur. Vi har allerede givet efter for denne og fortsætter med at gøre det, og "syndens løn er død". For at komme ud af denne vanskelige situation har mennesket brug for hjælp udefra. Mennesket selv synes ikke at være i stand til at opnå fejlfrihed; det var og er ikke muligt for kødet at forløse kødet. Gud greb derfor ind og gav os sin egen søn, som havde vort "syndige kød" med alle de fristelser til at synde, som vi har. I modsætning til alle andre mennesker overvandt Jesus enhver fristelse, selvom han havde evnen til at fejle og synde i lige så høj grad, som vi har. Rom. 8:3 beskriver Kristi menneskelige natur som "syndigt kød". Nogle få vers tidligere taler Paulus om, at i kødet "bor der intet godt", og at kødet naturligt kæmper imod lydighed mod Gud (Rom. 7:18-23). I denne kontekst er det blot endnu mere fantastisk at læse, at Kristus havde "syndigt kød" i Rom. 8:3. Det var på grund af dette og på grund af, at han overvandt det kød, at vi i dag har en mulighed for frelse fra vores kød; Jesus var i høj grad opmærksom på sin egen naturs syndighed. Han blev engang tiltalt som "Gode mester", hvilket antydede, at han var "god" og fuldendt af natur. Han svarede: "Hvorfor kalder du mig god? Ingen er god undtagen én, nemlig Gud" (Mark. 10:17,18). Ved en anden lejlighed begyndte folk at vidne om Kristi storhed

på grund af en række enestående mirakler, som han havde udført. Jesus benyttede sig ikke af dette, "fordi han kendte alle, og fordi han ikke havde behov for, at nogen skulle vidne om mennesket; for han vidste selv, hvad der gemmer sig i mennesket" (Joh. 2:23-25). På grund af sit store kendskab til menneskets natur ("han kendte *alle*" dvs. alle menneskers natur) ønskede Kristus ikke, at folk skulle lovprise ham personligt, for han vidste, hvor ond hans egen menneskelige natur var.

8.4 Jesu menneskelighed

Evangelieskrifterne giver mange eksempler på, hvor helt og fuldt Jesus var af menneskelig natur. Det beskrives, at han var træt og var nødt til at sætte sig ned og drikke af en kilde (Joh. 4:6). "Jesus græd" ved Lazarus' død (Joh. 11:35). Beskrivelsen af hans sidste lidelser bør være et uovertruffent bevis på hans menneskelighed: "Nu er min sjæl i oprør", indrømmede han, da han bad til Gud om at frelse ham fra at skulle dø på korset (Joh. 12:27). Han bad: "Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger [med lidelse og død] gå forbi mig. Dog, ikke som jeg vil, men som du vil" (Mat. 26:39). Dette antyder, at Kristi 'vilje' og ønsker på nogle måder var forskellige fra Guds.

Gennem hele sit liv havde Kristi lagt sin vilje under Guds i forberedelse til denne sidste prøvelse på korset: "Jeg kan intet gøre af mig selv; som jeg hører, dømmer jeg, og min dom er retfærdig, for jeg søger ikke at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig" (Joh. 5:30). Denne forskel mellem Kristi vilje og Guds er tilstrækkeligt bevis for, at Jesus ikke var Gud.

Igennem vores liv forventes vi at opnå større kendskab til Gud ved at lære af de prøvelser, som vi oplever i livet. Jesus var vores store forbillede i dette. Ligesom for vort eget vedkommende kom den fuldstændige viden om Gud ikke ind i ham som en eller anden stråle. Fra barndommen af gik Jesus "frem i visdom og vækst [dvs. åndelig modenhed sml. Efes. 4:13] og yndest hos Gud og mennesker" (Luk. 2:52). "Drengen voksede op, blev stærk og fyldt med visdom" (Luk. 2:40). Disse to vers viser Kristi fysiske vækst som

en parallel til hans åndelige udvikling; vækstprocessen foregik i ham både fysisk og åndeligt. Hvis "Sønnen er Gud", som den athanasianske trosbekendelse siger om 'Treenigheden', ville dette ikke have været muligt. Selv ved slutningen af sit liv indrømmede Kristus, at han ikke kendte det nøjagtige tidspunkt for sin genkomst, selvom Faderen gjorde (Mark. 13:32).

Lydighed overfor Guds vilje er noget, som vi alle må lære over et stykke tid. Kristus måtte også gennemgå denne proces med at lære at være lydige over for sin Fader, som enhver søn må. "Skønt han var søn, måtte han lære lydighed af det, han led, og da han havde nået målet [dvs. var blevet åndeligt fuldendt], blev han årsag til evig frelse" som et resultat af denne fuldendte åndelige vækst (Heb. 5:8,9). Filip. 2:7,8 (yderligere kommentarer hertil i Sidebemærkning 27) beskriver den samme proces af åndelig vækst i Jesus, som kulminerer i hans død på korset. Han "*tog* en tjeners skikkelse på og *blev* mennesker lig; og da han var trådt frem som menneske, *ydmagede* han sig og *blev* lydige indtil døden, ja, døden på et kors." Det sprog, der anvendes her, illustrerer, hvordan Jesus bevidst kæmpede sig frem i sin åndelige udvikling og gjorde sig selv mere og mere ydmyg, så han til sidst "*blev* lydige" mod Guds ønske om, at han skulle dø på korset. Således *blev* han "*gjort fuldendt*" ved at forholde sig på den rigtige måde over for sine lidelser.

Det fremgår tydeligt af dette, at Jesus måtte gøre en bevidst, personlig indsats for at være retfærdig. Han var på ingen måde tvunget af Gud til at være det, hvilket ville have gjort ham til intet mere end en marionetdukke. Jesus elskede os i sandhed og gav sit liv på korset ud fra dette motiv. Den konstante understregelse af Kristi kærlighed til os ville være tom, hvis Gud havde tvunget ham til at dø på korset (Efes. 5:2,25; Åb. 1:5; Gal. 2:20). Hvis Jesus var Gud, ville han ikke have haft andre muligheder end at være fuldendt og dø på korset. At Jesus netop *havde* disse muligheder, gør os i stand til at sætte pris på hans kærlighed gennem et personligt forhold til ham.

Det var på grund af Kristi villighed til frivilligt at give sit liv, at Gud var så henrykt over ham: "Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til for at få det tilbage. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv" (Joh. 10:17,18). At Gud var så lykkelig over Kristi villige lydighed er svært at forstå, hvis Jesus var Gud, som udlevede et liv i menneskeskikkelse som en slags rent symbolsk forbindelse med det syndige menneske (Mat.

3:17; 12:18; 17:5). Disse beskrivelser af Faderens glæde over Sønnens lydighed er tilstrækkeligt bevis for, at Kristus havde muligheden for at være ulydig, men bevidst valgte at være lydig.

KRISTI BEHOV FOR FRELSE

På grund af denne menneskelige natur oplevede Jesus småsygdomme, træthed osv., ligesom vi gør. Deraf følger, at hvis ikke han var død på korset, ville han være død alligevel af alderdom. Når man tager dette i betragtning, var Jesus nødt til at blive frelst fra døden af Gud. I en intens anerkendelse af dette "opsendte han [Jesus], under høje råb og tårer, bønner og anråbelser til ham [Gud], som kunne frelse ham fra døden, og han blev bønneført for sin guds frygt" (Heb. 5:7). Det, at Jesus måtte bønnefalde Gud om at frelse ham fra døden, udelukker enhver mulighed for, at han var Gud i person. Efter Kristi opstandelse var døden "*ikke mere* herre over ham" (Rom. 6:9), hvilket indebærer, at den var det før.

Mange af Salmerne profeterer om Jesus; når nogle vers fra en salme citeres om Kristus i Det Nye Testamente, kan man med rimelighed antage, at mange af de andre vers i den salme også handler om ham. Der er en række lejligheder, hvor Kristi behov for frelse understreges:-

- **Sl. 91:11,12** citeres om Jesus i Mat. 4:6. Sl. 91:16 profeterer, at Gud ville give Jesus frelse: "Jeg mætter ham med et langt liv [dvs. evigt liv] og lader ham se min frelse"- Sl. 69:21 refererer til Kristi korsfæstelse (Mat. 27:34); hele salmen beskriver Kristi tanker på korset: "Frels mig Gud...Kom mig nær og befri mig...Lad din hjælp beskytte mig, Gud" (vs. 1,19,29).
- **Sl. 89** er en kommentar til Guds løfte til David om Kristus. Sl. 89:27 profeterer om Jesus: "Han skal råbe til mig [Gud]: Du er min fader, min Gud, min *frelses* klippe."

Kristi bønner til Gud om frelse blev hørt på grund af hans personlige åndelighed, ikke på grund af hans plads i en 'treenighed' (Heb. 5:7). At *Gud* lod Jesus genopstå og forherligede ham med udødelighed er et vigtigt tema i Det Nye Testamente:-

- "*Gud* har oprejst Jesus...Ham har Gud ophøjet til fyrste og frelser ved sin højre hånd" (ApG. 5:30,31).

- "*Gud*...har herliggjort sin tjener Jesus...Gud oprejste ham fra de døde" (ApG. 3:13,15).
- "Denne Jesus har Gud ladet opstå" (ApG. 2:24,32,33).
- Jesus anerkendte selv alt dette, da han bad *Gud* om at herliggøre ham (Joh. 17:5 sml. 13:32; 8:54).

Hvis Jesus var Gud selv, ville alle disse påpegelser være malplacerede, eftersom Gud ikke kan dø. Jesus ville ikke have haft behov for frelse, hvis han var Gud. At det var Gud, som ophøjede Jesus, demonstrerer Guds overmagt over ham, og at Gud og Jesus var separate. Kristus kunne ikke på nogen måde have været "den evige Gud selv [med] to...naturer...Guddommelighed og menneskelighed", som den første af den anglikanske kirkes 39 trosartikler hævder. I selve ordets betydning ligger, at et væsen kun kan have en natur. Vi vil hævde, at der er overvældende bevis for, at Kristus var af vores menneskelige natur.

8.5 Forholdet mellem Gud og Jesus

Når man tænker på, at Gud lod Jesus genopstå, kommer man også til at tænke på forholdet mellem Gud og Jesus. Hvis de er "lige evige og lige almægtige", som treenhedsdoktrinen hævder, så ville vi forvente, at deres forhold var som ligeværdige. Vi har allerede set rigelige beviser på, at dette ikke er tilfældet. Forholdet mellem Gud og Kristus er det samme som det, der findes mellem mand og kone: "Kristus er hver mands hoved, manden er kvindens hoved, og Kristi hoved er Gud" (1 Kor. 11:3). Som manden er kvindens hoved, så er Gud Kristi hoved, selvom de har den samme samlede hensigt, som også bør findes mellem mand og kone. Således "tilhører...Kristus Gud" (1 Kor. 3:23), som kvinden tilhører manden.

Gud Faderen siges ofte at være Kristi Gud. Det, at Gud beskrives som "vor Herre Jesu Kristi Fader" og "vor Herre Jesu Kristi Gud" (1 Pet. 1:3; Efes. 1:17), selv efter Kristi opfarelse til himlen, viser, at dette er deres forhold

nu, som det var det gennem Kristi dødelige liv. Trinitarianere hævder nogle gange, at Kristus kun omtales som mindre end Gud gennem hans liv på jorden. Det Nye Testaments breve blev skrevet nogle år efter, at Kristus opsteg til himlen, men Gud omtales stadig som Kristi Gud og Fader. Jesus behandler stadig Faderen som sin Gud.

Johs. Åbenbaring, den sidste bog i Det Nye Testamente, blev skrevet mindst 30 år efter Kristi herliggørelse og himmelfart, og dog taler den om Gud som "Gud, sin [Jesu] Fader" (Åb. 1:6). I denne bog giver den genopstandne og herliggjorte Jesus budskaber til de troende. Han taler om "min Guds tempel...min Guds navn...min Guds by" (Åb. 3:12). Dette beviser, at Jesus selv nu tænker på Faderen som sin Gud – og at Jesus derfor ikke er Gud.

Gennem sit dødelige liv forholdt Jesus sig til sin Fader på en lignende måde. Han talte om at stige op "til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud" (Joh. 20:17). På korset viste Jesus sin menneskelighed til fulde: "Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?" (Mat. 27:46). Sådanne ord er umulige at forstå, hvis de blev udtalt af Gud selv. Det, at Jesus bad til Gud "under høje råb og tårer", antyder i sig selv deres forholds sande natur (Heb. 5:7; Luk. 6:12). Gud kan naturligvis ikke bede til sig selv. Selv nu beder Kristus til Gud på vore vegne (Rom. 8:26,27 sml. 2 Kor. 3:18).

Vi har nu vist, at Kristi forhold til Gud gennem hans dødelige liv ikke var fundamentalt forskelligt fra, hvad det er nu. Kristus forholdt sig til Gud som sin fader og sin Gud og bad til ham; han er i den samme position nu, efter Kristi opstandelse og himmelfart. Gennem sit liv på jorden var Kristus Guds tjener (ApG. 3:13,26; Es. 42:1; 53:11). En tjener udfører sin herres vilje og er på ingen måde lige med sin herre (Joh. 13:16). Kristus understregede, at den magt og autoritet, han havde, var fra Gud og ikke i hans egen ret: "Jeg kan intet gøre af mig selv...jeg søger ikke at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig...Sønnen kan slet intet gøre af sig selv" (Joh. 5:30,19).

STUDIEEMNE 8: Spørgsmål

1. Lærer Bibelen os, at Gud er en treenighed?
 - a) Ja
 - b) Nej

2. På hvilke af de følgende måder var Jesus forskellig fra os?
 - a) Han syndede aldrig
 - b) Han var Guds enbårne søn
 - c) Han kunne aldrig have syndet
 - d) Han blev tvunget til at være retfærdig af Gud

3. På hvilke af de følgende måder var Jesus ligesom Gud?
 - a) Han havde Guds natur i sit liv på jorden
 - b) Han havde et fuldendt væsen ligesom Gud
 - c) Han vidste lige så meget som Gud
 - d) Han var direkte ligeværdig med Gud

4. På hvilke af de følgende måder var Jesus ligesom os?
 - a) Han mødte alle vore fristelser og menneskelige erfaringer
 - b) Han syndede, mens han var et barn
 - c) Han havde behov for frelse
 - d) Han havde menneskets natur

5. Hvilke af de følgende påstande er sande?
 - a) Jesus havde en fuldendt natur og et fuldendt væsen
 - b) Jesus havde en syndig natur men et fuldendt væsen
 - c) Jesus var både fuldkommen Gud og fuldkomment menneske
 - d) Jesus havde samme natur som Adam før syndefaldet.

9.1 Dåbens Afgørende Betydning

Vi har flere gange i de foregående studier nævnt dåbens afgørende betydning; den er det første skridt mod lydighed mod evangeliets budskab. Heb. 6:2 taler om dåben som en af de mest grundlæggende doktriner. Vi har udsat overvejelserne over dåben til dette afsnit, fordi en sand dåb kun kan forekomme efter en korrekt forståelse af de grundlæggende sandheder, som udgør evangeliet. Vi har nu fuldendt vores studie af disse; hvis du ønsker i sandhed at blive forbundet med det store håb, som Bibelen tilbyder gennem Jesus Kristus, så er dåb en absolut nødvendighed.

"Frelsen kommer fra Jøderne" (Joh. 4:22) på den måde, at løfterne om frelse kun blev givet til Abraham og hans afkom. Disse løfter kan kun gives til os, hvis vi bliver *til* afkommet ved at blive døbt *til* Kristus (Gal. 3:22-29).

Jesus bad derfor klart sine tilhængere: "Gå ud i alverden og prædik evangeliet [som er indeholdt i løfterne til Abraham - Gal. 3:8] for hele skabningen. Den, der tror og bliver døbt, skal frelses" (Mark.16:16). En overvejelse over dette ord "og" afslører, at tro på evangeliet alene ikke kan frelse os; dåben er ikke blot en valgfri ekstra mulighed i et kristent liv, men en nødvendig forudsætning for frelsen. Dette betyder ikke, at det at blive døbt alene vil frelse os; det må følges af et livs fortsat lydighed mod Guds ord. Jesus lagde vægt på dette: "Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige" (Joh. 3:5).

Denne fødsel "af [græsk 'ud af'] vand" refererer til en person, som kommer op af vandet efter dåben; efter dette må han genfødes af ånden. Dette er en proces, som fortsætter: "Genfødt af...Guds levende og blivende ord" (1 Peter 1:23). Det er således gennem vores fortsatte svar på Åndens ord, at vi bliver født af ånden (se Studieemne 2.2).

Vi døbes "*til* Kristus" (Gal. 3:27), *til* hans navn (ApG. 19:5; 8:16; Mat. 28:19). Bemærk, at vi døbes til *Kristus* – ikke til kristadelfianerne eller en humanitær organisation. Uden dåben er vi ikke "i Kristus" og er derfor ikke dækket af hans arbejde for frelse (ApG. 4:12). Peter skaber en virkningsfuld ligning om dette: han sammenligner Noas ark med Kristus ved at vise, at

som arken frelste Noa og hans familie fra dommen, som blev fældet over synderne, så vil dåb til Kristus frelse de troende fra evig død (1 Peter 3:21). At Noa gik ombord på arken sammenlignes med, at vi går til Kristus gennem dåben. Alle de, der var udenfor arken, blev tilintetgjort af syndfloden; at stå tæt ved arken eller være en ven af Noa var fuldstændig ligegyldigt. Den eneste vej til frelse er, og var, at være i Kristus/arken. Det er klart, at Kristi genkomst, som syndfloden var et billede på (Luk. 17:26,27), er nært forestående. Det er derfor yderst presserende at komme ombord i Kristus/arken gennem dåben. Menneskets ord er slet ikke i stand til at udtrykke, hvor presserende dette er; Bibelens billede med arken på Noas tid er stærkere.

De tidlige kristne adlød Kristi bud om at rejse over hele verden og forkynde evangeliet og døbe mennesker; Apostlenes Gerninger er beskrivelsen af dette. Et bevis for dåbens afgørende betydning kan findes i den måde, hvorpå denne beskrivelse understreger, at folk blev døbt *umiddelbart* efter at have modtaget evangeliet (f.eks. ApG. 8:12, 36-39; 9:18; 10:47; 16:15). Det er forståeligt, at der lægges så meget vægt på dette, når vi anerkender, at det uden dåben er forgæves, at vi lærer om evangeliet. Dåben er et afgørende og nødvendigt stadie, som vi skal igennem på vores vej mod frelsen. I nogle tilfælde synes de inspirerede skrifter at understrege, at det på trods af mange menneskelige grunde til at udsætte dåben og mange besværligheder ved at udføre dåben, er så vigtigt, at folk gjorde alt, hvad de kunne for at overvinde alle disse forhindringer med Guds hjælp.

Fangevogteren i Filippi blev pludselig kastet ud i sit livs krise af et stort jordskælv, som fuldstændig ødelagde hans højtsikrede fængsel. Fangerne havde rig mulighed for at undslippe – noget som ville have kostet ham livet. Hans tro på evangeliet blev da virkelig, i så høj en grad at "I denne sene nat...blev han selv og alle i hans hus døbt" (ApG. 16:33). Han havde om nogen en undskyldning for at udskyde dåben. Med det værste jordskælv i Grækenland i 3000 år, en flok maniske fanger, som var ved at udføre historiens mest dramatiske fangeflugt, og truslen om henrettelse for pligtforsømmelse hængende over hovedet så han alligevel, hvad der var den ene vigtigste handling at udføre i hele hans liv og evige skæbne. Således overvandt han problemerne i verden omkring ham (f.eks. jordskælvet), presset fra hans daglige beskæftigelse og den traumatiske situation, han befandt sig i – ved at blive døbt. Mangen en tøvende kandidat til dåben kan

få sand inspiration fra denne mand. At han kunne udføre en sådan troshandling er bevis på, at han allerede havde tilstrækkeligt kendskab til evangeliet, eftersom en sådan sand tro kun kommer af at høre Guds ord (Rom. 10:17 sml. ApG. 17:11).

ApG. 8:26-40 beskriver, hvordan en etiopisk embedsmand sad og læste i sin Bibel, mens han kørte i en stridsvogn gennem ørkenen. Han mødte Filip, som udførligt forklarede evangeliet for ham, inklusiv behovet for dåb. Det må have virket umuligt for et menneske at adlyde kravet om at blive døbt i den vandløse ørken. Men Gud ville ikke give et bud, som han ved, at folk ikke kan adlyde. "Mens de nu kørte hen ad vejen, kom de til noget vand", dvs. en oase, hvor det var muligt at foretage dåben (ApG. 8:36). Dette tilfælde er svar på den uberettigede påstand, at dåb ved nedsænkning kun var beregnet på at blive udført i områder, hvor der var rigeligt og nemt tilgængeligt vand. Gud vil altid sørge for, at der er en realistisk måde at adlyde hans bud.

Apostlen Paulus modtog et dramatisk syn fra Kristus, som i den grad prikkede til hans samvittighed, at han "straks...rejste sig og blev døbt" (ApG. 9:18). Det må igen have været fristende for ham at udsætte sin dåb, når man tænker på hans højtstående position og den lovende karriere, som var i vente for ham inden for judaismen. Men denne mand på vej mod toppen i den jødiske verden tog den korrekte og umiddelbare beslutning om at blive døbt og åbent afsvære sin tidligere livsførelse. Han sagde senere om sit valg af dåben: "Hvad jeg havde af fortjeneste [dvs. de ting han engang så som fortjeneste], det regner jeg nu på grund af Kristus for tab....På grund af ham har jeg tabt det alt sammen, og jeg regner det for skarn, for at jeg kan vinde Kristus...jeg glemmer, hvad der ligger bagude ["fortjenesten" i hans tidligere jødiske liv], og strækker mig frem mod det, der ligger forude; jeg jager mod målet, efter sejrprisen" (Filip. 3:7,8,13,14).

Det er den måde, hvorpå man taler om en atlet, som strækker sig frem for at nå mållinjen. En sådan koncentration af mentale og fysiske bestræbelser bør karakterisere vores liv efter dåben. Vi må forstå, at dåben er begyndelsen på et løb mod Guds rige; den er ikke bare et symbol på at have ændret kirke og tro, ej heller en passiv adgangsbillet til et afslappet liv i tilbagelænet lydighed mod nogle få vagt formulerede kristne principper.

Dåben forbinder os i evighed med Jesu korsfæstelse og genopstandelse (Rom. 6:3-5) – begivenheder, som på enhver måde var fulde af ultimativ dynamik.

Som en trætt, åndeligt sejrslig gammel mand kunne Paulus huske tilbage: "Jeg [har] ikke været ulydig mod det himmelske syn" (ApG. 26:19). Ligesom det var sandt for Paulus, så er det for alle, som er blevet døbt på rette vis: dåben er en beslutning, som man aldrig vil fortryde. Hele vort liv vil vi være klar over, at vi tog det rette valg. Det er få menneskelige valg, som vi kan være så sikre på. Man må seriøst overveje spørgsmålet: Hvorfor skulle jeg ikke lade mig døbe?'

9.2 Hvordan Bør Vi Blive Døbt?

Det er en almindeligt udbredt holdning, at dåben kan udføres, især på spædbørn, ved at stænke vand på deres hoved (som ved 'barnedåb'). Dette er i stærk kontrast til Bibelens påbud for dåben.

Det græske ord 'baptizo', som oversættes med 'døbe' i den danske Bibel, betyder *ikke* at stænke eller hælde, det betyder at vaske fuldstændigt og nedsænke i en væske. Dette ord bruges på oldgræsk om skibe, som synker og bliver 'døbt' (dvs. nedsænket) i vand. Det bruges også om et stykke klæde, som farves fra en farve til en anden ved at 'døbe' det eller dyppe det i farve. For at ændre farven på klædet, er det klart, at det måtte nedsænkes fuldstændig i væsken, og ikke bare få farven stænket på. At nedsænkning i sandhed er den rette form for dåb bekræftes af de følgende vers:-

- "Johannes døbte, i Ænon ved Salem, for dér var der meget vand; og folk kom og blev døbt" (Joh. 3:23). Dette viser, at der krævedes "meget vand" til dåben; hvis det var blevet gjort ved at stænke nogle få dråber vand, så ville en enkelt spand vand have været nok til hundredevis af mennesker. Folk kom til dette sted ved bredden af Jordanfloden for at blive døbt, i stedet for at Johannes tog rundt til dem med en flaske vand.
- Jesus blev også døbt af Johannes i Jordanfloden: "Da Jesus var døbt, steg han straks op fra vandet" (Mat. 3:13-16). Hans dåb

foregik tydeligvis ved neddykning - han "steg...op fra vandet" efter dåben. En af grundene til, at Jesus blev døbt, var for at sætte et eksempel, således at ingen seriøst kunne påstå at følge Jesus uden at følge hans eksempel med dåb ved neddykning.

- På samme måde gik både Filip og den etiopiske embedsmand "begge *ned i vandet...*og Filip døbte ham. Men da de kom *op af vandet...*" (ApG. 8:38,39). Husk, at embedsmanden bad om at blive døbt, da han så oasen: "Se, dér er vand, hvad hindrer mig i at blive døbt?" (ApG. 8:36). Det er næsten helt sikkert, at manden ikke ville have begivet sig ud på en rejse i ørkenen uden at tage i det mindste en smule vand med sig, f.eks. i en flaske. Hvis dåben foregik ved stænkning, kunne den derfor være blevet foretaget uden brug for oasen.

- Dåben er en begravelse (Kol. 2:12), hvilket indebærer en total overdækkelse.

- Dåben kaldes en 'afvaskning' af synder (ApG. 22:16). Det sande omvendelsestidspunkt sammenlignes med et 'bad' i Åb. 1:5; Titus 3:5; 2 Peter 2:22; Heb. 10:22 osv. Brugen af ord som bad og afvaskning er mere relevant for dåben end 'dyppe' eller 'stænke'.

Der er adskillige antydninger i Det Gamle Testamente af, at en acceptabel måde at nærme sig Gud på var gennem en form for afvaskning.

Præsten måtte vaske sig fuldstændig i et vaskefad eller 'bækken', før han nærmede sig Gud under gudstjenesten (3 Mos. 8:6; 2 Mos. 40:32). Israelitterne skulle vaske sig for at rense sig for visse urenheder (f.eks. 5 Mos. 23:11), som repræsenterede synden.

En mand ved navn Na'aman var en spedalsk ikke-jøde, som ønskede at blive helbredt af Israels Gud. Som sådan repræsenterer han det menneske, som er ramt af synden og i realiteten er en levende død på grund af synden. Han blev kureret ved at bade i Jordanfloden. I starten fandt han det svært at acceptere denne enkle handling og tænkte, at Gud ville have ham til at udføre en eller anden dramatisk handling eller bade i en stor og kendt flod som f.eks. Abanafloden. Vi kan også finde det svært at tro på, at så enkel en

handling i sidste ende kan bringe os vores frelse. Det er mere tiltalende at tro, at vore egne gerninger og offentlige tilknytning til en stor og veletableret kirke (sml. med Abanafloden) kan frelse os i stedet for denne enkle handling, som forbinder os med Israels sande håb. Efter at have badet i Jordanfloden blev Na'amans krop "så rask som en lille drengs, og han blev ren" (2 Kong. 5:9-14).

Der burde ikke være megen mulighed for tvivl om, at 'dåb' refererer til en total nedsænkning i vand efter først at have forstået evangeliets grundlæggende budskab. Denne Bibelbaserede definition af dåben refererer ikke til den persons status, som udfører dåben rent fysisk. Eftersom dåben er en nedsænkning i vand, efter at man tror på evangeliet, er det teoretisk muligt at døbe sig selv. Da dåb kun er dåb ud fra, at man bekender sig til de korrekte doktriner på dåbstidspunktet, er det dog helt klart tilrådeligt at blive døbt af en anden troende, en der bekender sig til de sande doktriner, som først kan teste den viden, en person har, før vedkommende rent faktisk nedsænkes.

Der er derfor tradition for blandt kristadelfianere at afholde en dybtgående diskussion med enhver dåbskandidat inden den egentlige nedsænkning. En række spørgsmål så som dem, der kan findes i slutningen af hvert studieemne her, kan danne grundlaget for en sådan diskussion. Kristadelfianere har rejst tusindvis af kilometer for blot at hjælpe én person til at blive døbt; så stort er det under, at blot en person opnår det sande håb om evigt liv, at vi ikke primært bekymrer os om antallet af omvendte. Mottoet for vores tilgang er kvalitet snarere end kvantitet.

9.3 Dåbens Betydning

En af grundene til, at dåben foregår ved total neddykning under vandet er, at det symboliserer, at vi går i vores grav – hvilket knytter os til Kristu død og angiver 'døden' for vores tidligere liv og uvidenhed. Når vi kommer op af vandet, forbinder det os med Kristi genopstandelse og knytter os til håbet om genopstandelse til evigt liv ved hans genkomst, såvel som til at leve et nyt liv nu, som åndeligt overvinder synden på baggrund af Kristi sejr opnået gennem hans død og genopstandelse.

"Alle vi, som er blevet døbt til Jesus Kristus, er døbt til hans død. Vi blev altså begravet sammen med ham ved dåben til døden, for at også vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et nyt liv. For er vi vokset sammen med ham ved en død [dvs. dåben], der ligner hans, skal vi også være det ved en opstandelse, der ligner hans" (Rom. 6:3-5).

For di frelsen kun er blevet gjort mulig gennem Kristi død og genopstandelse, er det af afgørende betydning, at vi forbinder os med disse ting, hvis vi skal kunne frelses. Den symbolske død og genopstandelse med Kristus, som dåben giver, er den eneste måde at gøre dette på. Man bør bemærke, at stænkning med vand ikke opfylder dette symbol. Ved dåben er "vort gamle menneske [dvs. vores tidligere livsstil]...blevet korsfæstet" sammen med Kristus på korset (Rom. 6:6); Gud gjorde os "levende med Kristus" ved dåben (Efes. 2:5). Vi har dog stadig menneskets natur efter dåben, og derfor vil det kødelige liv blive ved med at stikke sit hovede frem. 'Korsfæstelsen' af vores kød er derfor en fortsat proces, som blot *begynder* ved dåben; Jesus sagde derfor til den troende, at han skulle tage sit kors hver dag og følge ham mod Golgatha (Luk. 9:23; 14:27). Mens et liv i sand korsfæstelse med Jesus ikke er nemt, er der en usigelig trøst og glæde i også at være forenet med Kristi genopstandelse.

Kristus bragte "fred ved hans blod på korset" (Kol. 1:20) - "Guds fred, som overgår al forstand" (Filip. 4:7). Om dette lovede Jesus: "Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver" (Joh. 14:27). Denne fred og sande åndelige glæde opvejer så rigeligt smerten og besværlighederne ved åbent at forbinde os med den korsfæstede Jesus "For ligesom Kristi lidelser i rigt mål kommer til os, således kommer også den trøst, som Kristus giver, i rigt mål til os" (2 Kor. 1:5).

Der er også den frihed, der kommer af at vide, at vores naturlige jeg virkelig er dødt, og at Jesus derfor lever aktivt med os gennem hver eneste af vore prøvelser. Den store apostel Paulus talte af stor erfaring med dette gennem hans lange og begivenhedsrige liv: "Jeg er korsfæstet med Kristus. Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig, og mit liv her på jorden lever jeg i troen på Guds søn" (Gal. 2:20).

(1 Peter 3:21) taler om "den dåb, som nu frelser jer...ved Jesu Kristi opstandelse", fordi vores forbindelse med Kristi opstandelse til evigt liv giver os adgang til det samme ved hans genkomst. Det er altså ved at tage del i denne genopstandelse at vi vil blive frelst i sidste ende. Jesus udtrykte dette meget simpelt: "Jeg lever, og I skal leve" (Joh. 14:20). Ligeledes siger Paulus: "For mens vi endnu var hans fjender, blev vi forliget med Gud, ved at hans søn døde; så skal vi så meget mere, når vi er forliget med Gud, frelses, ved at han lever" (opstandelsen; Rom. 5:10).

Det understreges igen og igen, at vi ved at forbinde os med Kristi død og lidelser ved dåben og vores følgende måde at leve på helt sikkert vil få del i hans glørværdige genopstandelse:-

- "Er vi døde med ham [Kristus], skal vi også leve med ham; holder vi ud, skal vi også være konger med ham" (2 Tim. 2:11,12).
- "Altid bærer vi den død, Jesus led, med i legemet, for at også Jesu liv kan komme til syne i vort legeme...For vi ved, at han, der oprejste Herren Jesus, også vil oprejse os sammen med Jesus" (2 Kor. 4:10,11,14).
- Paulus tog del i "lidelsesfællesskabet med ham [Kristus], så jeg får skikkelse af hans død, om jeg dog kunne nå frem til opstandelsen fra de døde" (Filip. 3. 10,11 sml. Gal 6:14)

9.4 Dåb Og Frelse

At dåben forbinder os med Kristi død betyder, at det kun er gennem dåben, at vi kan få adgang til tilgivelse. Vi bliver "begravet sammen med ham [Kristus] i dåben, og i den blev I også oprejst sammen med ham ved troen på Guds kraft, der oprejste ham fra de døde. Også jer, der var døde i jeres overtrædelser...gjorde Gud levende sammen med ham, da han tilgav os vore overtrædelser" (Kol. 2:12,13). Vi bliver "vasket rene...ved Herren Jesu Kristi navn" (1 Kor. 6:11) – dvs. at dåb i Jesu navn er den måde, hvorpå vore synder vaskes af. Dette blev forudgrebet tilbage i 4 Mos. 19:13, hvor

de, som ikke havde vand til renselsen, skulle dø. Vi viste i Studieemne 10.2, hvorledes dåben er en afvaskning af synder (sml. ApG. 22:16). Beskrivelsen af, at de troende bliver vasket rene for deres synder i Kristi blod, refererer derfor til, at de gør dette gennem dåben. Åb. 1:5; 7:14; Titus 3:5 taler om dette som "det bad, der genføder" med henvisning til at vi bliver "født af vand" ved dåben (Joh. 3:5).

I lyset af alt dette er det forståeligt, at Peters svar på spørgsmålet, "Hvad skal vi gøre" (for at blive frelst) var: "Omvend jer og lad jer alle døbe i Jesu Kristi navn *til* jeres synders forladelse" (ApG. 2:37,38). Dåben i Kristi navn er *til* vore synders forladelse; uden den kan der ikke være nogen tilgivelse af synden, og de udøbte må derfor modtage syndens løn - døden (Rom. 6:23). Der findes ingen frelse ud over i Jesu navn (ApG. 4:12), og vi kan kun få del i det navn ved at blive døbt til det. Dette betyder, at ikke-kristne religioner på ingen måde kan føre til frelse. Ingen sand Bibeltroende kan acceptere, at de gør det; det, at katolicismen og den bredere økumeniske bevægelse gør dette, er et sørgeligt udtryk for deres holdning til de hellige skrifter.

Kristi genopstandelse til evigt liv var et tegn på personlig sejr over synden. Ved dåben forbinder vi os selv hermed, og derfor siges vi at være genopstået sammen med Kristus, da synden ikke længere har nogen magt over os, som den ikke længere havde det over ham. Gennem dåben bliver vi derfor "befriet fra synden...Synden skal ikke være herre over jer" efter dåben (Rom. 6:18,14). Efter dåben synder vi dog stadig (1 Joh. 1:8,9); synden er stadig i stand til at undertvinge os, hvis vi vender os bort fra Kristus. Vi tager derfor på nuværende tidspunkt del i Kristi død og lidelser, selv om dåben demonstrerer, at vi også er forbundne med Kristi genopstandelse, som vi har håb om at få del i ved hans genkomst.

Det er kun som et løfte for fremtiden, at vi er fri fra synden. "Den, der tror og bliver døbt, *skal* frelses" (Mark. 16:16) ved Kristi genkomst. Den endelige frelse sker ikke lige efter dåben, men ved dommens sæde (1 Kor. 3:15). Der ville jo ikke være noget behov for doktrinen om dommen, hvis vi modtager frelsen ved dåben, og det ville heller ikke være nødvendigt for os at dø. "Den, der holder ud til enden, *skal* frelses" (Mat. 10:22).

Selv efter sin dåb måtte Paulus (og alle de kristne) stræbe efter frelsen (Filip. 3:10-13; 1 Kor. 9:27); han talte om *håbet* om evigt liv (Titus 1:2;

3:7; 1 Thess. 5:8; Rom. 8:24) og om, at vi "skal *arve* frelsen" (Heb. 1:14). Ved dommens sæde vil de retfærdige gå *til* evigt liv (Mat. 25:46). Paulus' fantastiske inspirerede logik skinner igennem i Rom. 13:11 – han argumenterer, at efter dåben kan vi vide, at hver dag, vi lever og udholder, er en dag nærmere Kristi genkomst, så vi kan glæde os over, at "nu er frelsen os nærmere, end da vi kom til tro". Vi besidder derfor ikke frelsen nu. Frelsen er betinget; vi vil blive frelst, *hvis* vi holder fast ved den sande tro (Heb. 3:12-14), *hvis* vi husker de grundlæggende doktriner, som udgør evangeliet (1 Tim. 4:16; 1 Kor. 15:1,2), og *hvis* vi gør de ting, som harmonerer med sådan et stort håb (2 Peter 1:10).

Det græske ord, som oversættes med "frelst", bruges derfor nogle gange i nutidsformen, hvilket viser, at frelsen er en fortsat proces, som sker inden i os på grund af vores fortsatte lydighed mod evangeliet. 1 Kor. 1:18,19 taler således om, at de troende "*frelses*" ved at forholde sig til evangeliet (et andet eksempel på denne fortsathed findes i 2 Kor. 2:15). Dette græske ord for "frelst" bruges kun i før nutid eller fortid omkring den store frelse, som Kristus gjorde mulig på korset, og som vi kan forbinde os selv med ved dåben (2 Tim. 1:9; Titus 3:5).

Dette eksemplificeres af Guds forhold til det naturlige Israel, som danner grundlag for hans forhold til det åndelige Israel, dvs. de troende. Israel forlod Egypten, som repræsenterer kødets verden og den falske religion, som vi er forbundet med før dåben. De kom gennem Det Røde Hav og rejste derefter gennem Sinaiørkenen ind i det forjættede land, hvor de blev fuldt etableret som Guds rige. At de måtte gå igennem Det Røde Hav er typisk for vores dåb (1 Kor. 10:1,2), ørkenrejsen for vores nuværende liv og Kana'an for Guds rige. Judas v. 5 beskriver, hvordan mange af dem blev tilintetgjort under ørkenrejsen: "...hvorledes Herren først frelste sit folk ud af Egypten, men senere udryddede dem, der havde vist sig vantrø". Israel blev derfor "frelst" fra Egypten, ligesom alle de, der er døbt, er "frelst" fra synden. Hvis en af israelitterne var blevet spurgt: "Er du frelst?", kunne deres svar have været "ja", men dette ville ikke betyde, at de *i sidste ende* ville blive frelst.

På samme måde som Israel vendte tilbage til Egypten i deres hjerter (ApG. 7:39) og vendte tilbage til et liv med falske doktriner og tilfredsstillelse af de kødelige lyster, så kan de, som er blevet "frelst" fra synden ved dåben, ligeledes opleve et fald fra den velsignede position, de befinder sig i. Muligheden for, at vi kan gøre det samme som det naturlige Israel i ørkenen,

fremhæves i 1 Kor. 10:1-12, Heb. 4:1,2 og Rom. 11:17-21. Der er adskillige eksempler i Skriften på, at de, som engang blev "frelst" fra synden ved dåben, senere falder tilbage i en position, som gør, at de vil blive fordømt ved Kristi genkomst (f.eks. Heb. 3:12-14; 6:4-6; 10:20-29). 'En gang frelst altid frelst' doktrinen, som nogle nidkære 'evangeliske' prædikanter forkynder, udstilles som det, den er, i sådanne tekststeder – ikke andet end kødeligt sofisteri.

Som med alle ting er det nødvendigt at finde den rette balance, når vi søger at finde ud af, i hvilken grad vi bliver "frelst" ved dåben. Handlingen bør ikke ses som noget, der giver os *chancen* for at blive frelst – en bedre mulighed for det, end hvis vi ikke er døbt. Ved at blive "i Kristus" ved dåben er vi potentielt frelst i fremtiden; vi har virkelig et *sikkert* håb om at komme i Guds rige, hvis vi fortsætter med at være i Kristus, som når vi stiger op fra vandet efter dåben. Efter dåben burde vi til enhver tid være i stand til at have en ydmyg tiltro til, at vi helt sikkert vil blive modtaget i Guds rige ved Kristi genkomst. Vi kan ikke være *fuldstændig* sikre, fordi vi kan være frafaldne den næste dag; vi kender ikke vores personlige åndelige fremtid i dette liv.

Vi må gøre alt, hvad vi kan, for at opretholde den gode samvittighed, vi har over for Gud ved dåben. Dåben er "en god samvittigheds pagt med Gud" (1 Pet. 3:21); dåbskandidaten laver en pagt om at opretholde den gode samvittighed overfor Gud

Hvor dåben er af afgørende betydning ved at give os adgang til den store frelse, som findes i Kristus, må vi være forsigtige med ikke at give det indtryk, at vi ved denne ene dåbshandling vil blive frelst. Vi har tidligere vist, at et liv med fortsat "lidelsesfælleskab" med Kristi korsfæstelse er nødvendigt: "Den, der ikke bliver født af vand og *ånd*, kan ikke komme ind i Guds rige" (Joh. 3:5). En sammenligning af dette med 1 Peter 1:23 viser, at den fødsel af ånden, som sker efter dåben, må referere til vores gradvise genfødsel ved Ånden/Ordet. Frelsen sker ikke kun på grund af dåben; den er et resultat af nåde (Efes. 2:8), tro (Rom. 1:5) og håb (Rom. 8:24) blandt andre ting. Man hører nogle gange den påstand, at frelsen er ved tro alene, og at en "gerning" som dåben derfor er irrelevant. Jakob 2:17-24 gør dog klart, at et sådant argument trækker et falsk skel mellem tro og handling. En sand tro, f.eks. på evangeliet, viser sig som ægte tro gennem de handlinger,

den resulterer i, f.eks. dåben. "Mennesket bliver gjort retfærdigt af gerninger, og ikke af tro alene" (Jakob 2:24). I mange tilfælde af dåb spurgte den troende, hvad han skulle "gøre" for at blive frelst. Svaret involverede altid dåben (ApG. 2:37; 9:6; 10:6; 16:30). At 'udføre' den 'gerning' at blive døbt er derfor et nødvendigt tegn på vores tro på frelsens evangelium. Arbejdet for at frelse os er i sidste ende blevet udført af Gud og Kristus, men vi må gøre "de gerninger, som omvendelsen kræver" og tro på den (ApG. 26:20 sml. Mark. 16:15,16).

Vi har tidligere vist, at udtrykket med at vaske synderne af refererer til Guds tilgivelse af os på baggrund af vores dåb til Kristus. I nogle tekststeder tales der om, at vi vasker vore synder bort ved vores tro og omvendelse (ApG. 22:16; Åb. 7:14; Jer. 4:14; Es. 1:16); i andre ses Gud som den, der vasker vore synder bort (Eze. 16:9; Sl. 51:2,7; 1 Kor. 6:11). Dette demonstrerer på fin vis, at hvis vi udfører vores andel ved at blive døbt, vil Gud vaske vore synder bort. Den 'gerning' eller handling, som det er at blive døbt, er altså et afgørende skridt mod at modtage Guds nådesevangelium ('ufortjent gunstbevisning'), som er blevet os tilbudt i hans ord.

Sidebemærkning: Gendåb

Nogle mennesker er meget forbeholdne over for at blive døbt, efter at de allerede har modtaget, hvad de troede var en 'dåb' af en slags, enten ved stænkning som helt lille eller ved total neddykning i en anden kirke. Men før dåben må der være omvendelse og rigtig tro på det sande evangelium (ApG. 2:38; Mark. 16:15,16). Dåben er kun dåb, i og med at disse ting er på plads inden nedsænkningen i vand. Mat. 28:19,20 forbinder dåben med første gang at høre Kristi lære forklaret. Et lille barn er ikke i stand til at omvende sig eller forstå evangeliet, og i alle tilfælde er stænkning ikke dåb. En svømmer, som dykker ned i en swimming pool er muligvis neddykket i vandet, men dette er ikke dåb, fordi vedkommende ikke bevidst forholder sig til det sande evangelium. Det samme gør sig gældende for dem, som nedsænkes, mens de tror på en falsk doktrin; de er blevet nedsænket, men ikke døbt.

Der er kun "én tro", dvs. et sæt doktriner, som udgør det sande evangelium, og derfor er der kun "én dåb" – den dåb, som sker, efter at man bekender sig til den "ene tro". Der er "ét legeme [dvs. en kirke] og én ånd, ligesom I jo også er blevet kaldet til ét håb; én Herre, én tro, én dåb; én Gud" (Efes. 4:4-

6). Der er ikke to håb, som det påstås af dem, der siger, at det ikke betyder noget, om vi tror på, at vores belønning vil være i himlen eller på jorden. Der er kun "én Gud" - Jesus er derfor ikke Gud. Heraf følger, at hvis vi, da vi blev døbt, ikke forstod grundlæggende doktriner så som Guds rige, Gud og Jesu natur osv., så var vores første 'dåb' ikke gyldig.

Johannes Døberen nedsænkede folk, bad dem om at omvende sig og lærte dem visse ting om Jesus (Mark. 1:4; Luk. 1:77). Dette var dog ikke tilstrækkeligt. ApG. 19:1-5 beskriver, at nogle af dem, som Johannes havde døbt, var nødt til at blive døbt igen, fordi de ikke havde en fuld forståelse af doktrinerne. Ligesom dem, som Johannes døbte, kan vi føle, at vi foretog en ægte omvendelse og begyndte på ny ved vores første 'dåb'. Dette er muligvis sandt, men det fjerner ikke behovet for at modtage den "ene (sande) dåb", som kun kan ske, efter at vi forstår alle elementer i den "ene tro".

STUDIEEMNE 9: Spørgsmål

1. Kan vi blive frelst uden dåben?
 - a) Ja
 - b) Nej

2. Hvad betyder ordet 'dåb'?
 - a) Forpligtelse
 - b) Stænkning
 - c) Tro
 - d) Neddykning/nedsækning

3. Hvornår bør vi blive døbt?
 - a) Efter at have lært om det sande evangelium og omvendt os
 - b) Som spæde
 - c) Efter at være blevet interesseret i Bibelen
 - d) Når vi ønsker at blive medlem af en kirke

4. Hvad døbes vi til?
 - a) Den kirke, som døber os
 - b) Guds ord
 - c) Kristus
 - d) Helligånden

5. Hvilket af det følgende sker efter dåben?
 - a) Vi bliver del af Abrahams afkom
 - b) Vi vil aldrig synde igen
 - c) Vi er helt sikkert frelst for evigt
 - d) Vore synder er tilgivet

6. Ønsker du at blive døbt?
 - a) Ja
 - b) Nej

10 Et Kristent Liv I Praksis

BIBELSTUDIER

Efter dåben modtager vi "den frugt, at [vi] helliges", og bør leve et liv i ånden snarere end i kødet (Rom. 6:22; 8:1; Gal. 5:16,25). Det er ved at Guds ord bliver hos os, at vi bærer åndelig frugt (Joh. 15:7,8). Vi har set, at vi ledes af Ånden på den måde, at Guds ånd er i hans ord. Igennem vores liv må vi holde os nær ved dette ord gennem regelmæssig læsning og studier af Bibelen.

Et omhyggeligt studie af Ordet resulterer i, at en person indser behovet for dåb og derfor udfører denne handling. Denne proces med at lade Ordet få indflydelse på vore handlinger og styre vores liv bør fortsætte; dåben er blot det første trin i et livs lydighed mod Guds ord. Der ligger en reel fare i, at Bibelen og evangeliets grundlæggende doktriner bliver for velkendte for os, og at vi ender i en position, hvor Ordet ikke længere har indflydelse på os; vi kan læse ordene, men de har ikke nogen praktisk effekt på os (se Appendiks 2). På grund af dette er det klogt at bede en kort bøn før hver læsning af Skrifterne: "Luk mine øjne op, så jeg kan iagttage underne i din lov" (Sl. 119:18).

Guds ord bør være vores daglige føde – vores afhængighed af det og naturlige længsel efter det bør faktisk være endnu større end vores instinktive appetit efter fysisk føde: Jeremias taler således om Guds ord som føde: "Jeg fandt dine ord og slugte [dvs. spiste] dem; dine ord blev til fryd for mig og til hjertets glæde" (Jer. 15:16). At finde tid hver dag til regelmæssig Bibellæsning er derfor en vigtig ting at indbygge i vores dagsrutine. 30 minutters uafbrudte Bibelstudier tidligt om morgenen vil helt sikkert være en god åndelig start på dagen. Sådanne vaner, som opbygger troen, vil være deres vægt værd i guld på dommens dag.

For at undgå vores naturlige tendens til kun at læse de dele af Skrifterne, som naturligt appellerer til os, har kristadelfianerne lavet et læseprogram, som hedder "Bibelhåndbogen" (fås hos forlaget). Denne angiver et antal kapitler, som læses hver dag, således at Det Nye Testamente læses to gange

og Det Gamle Testamente en gang i løbet af et år. Når vi læser kapitlerne dag for dag, kan vi få mod fra tanken om at tusinder af andre troende læser de samme kapitler. Hvor vi end mødes, har vi derfor et umiddelbart bånd mellem os; de kapitler, som vi har læst for nylig, bør danne grundlag for vores samtale.

10.2 Bøn

En anden vigtig vane, som vi bør udvikle, er bøn. Efter at have mindet os om, at der er "én formidler mellem Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus, som gav sig selv som løsesum for alle", understreger Paulus det praktiske resultat af at forstå Kristi gerning: "Jeg vil *altså* [dvs. derfor], at mændene alle vegne skal bede...uden vrede og uden splid" (1 Tim. 2:5-8). "For vi har ikke en ypperstepræst, der ikke kan have medfølelse med vore skrøbeligheder, men én, der er blevet fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd. Lad os *altså* med frimodighed træde frem for nådens trone, for at vi kan få barmhjertighed og finde nåde til hjælp i rette tid" (Heb. 4:15,16).

Anerkendelsen af, at Kristus er vores personlige ypperstepræst, som med kraft tilbyder vore bønner til Gud, bør inspirere os til regelmæssigt at bede i troen. Bønnen bør dog ikke blot være en 'ønskeseddel', som vi præsenterer for Gud; taksigelse for maden inden måltider, for sikkerhed på rejser osv. bør udgøre en vigtig del af vore bønner.

Alene det, at vi lægger vore problemer frem for Gud i bønnen, bør give os en stor følelse af fred: "Bring i alle forhold [intet er for småt til at bede om det] jeres ønsker frem for Gud i bøn og påkaldelse med tak. Og Guds fred, som overgår al forstand, vil bevare jeres hjerter og tanker" (Filip. 4:6,7).

Hvis vore bønner er i henhold til Guds vilje, vil de med sikkerhed blive besvaret (1 Joh. 5:14). Vi kan kende Guds vilje gennem vore studier af hans ord, som åbenbarer hans ånd/tanker for os. Vore Bibelstudier bør derfor lære os, både hvordan vi skal bede, og hvad vi skal bede om, og dermed gøre vore bønner kraftfulde. Som der står i Joh 15:7: "Hvis...mine ord bliver i jer, så bed om, hvad I vil, og I skal få det".

Der er mange eksempler på regelmæssig bøn i Skrifterne (Sl. 119:164; Dan. 6:10). Morgen og aften med et par få korte taksigelsesbønner i løbet af dagen må anses for at være et minimum.

10.3 Prædiken

En af de store fristelser, som kommer af at kende den sande Gud, er at blive åndeligt egoistisk. Vi kan være så tilfredse med vort eget personlige forhold til Gud, så optaget af vore egne personlige Bibelstudier og vores åndelighed, at vi kan forsømme at dele disse ting med andre – både vore medtroende og verden omkring os. Guds ord og det sande evangelium, som findes i det, sammenlignes med et lys eller lygte, som brænder i mørket (Sl. 119:105; Ordsp. 4:18). Jesus påpegede, at ingen, som har sådan et lys, skal sætte det under en skæppe, men lade det lyse for alle (Mat. 5:15). "I er verdens lys", ved at I er blevet døbt til Kristus, "verdens lys" (Mat. 5:14; Joh. 8:12). "En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules", fortsatte Kristus (Mat. 5:14).

Hvis vi virkelig lever et liv i henhold til det sande evangelium, som vi forstår, vil vores 'hellighed' være klar for dem, som vi lever sammen med. Vi vil ikke være i stand til at skjule, at vi er 'adskilt til' håbet om Riget, og også 'adskilt fra' deres materielle levevis.

Vi bør på en taktfuld måde prøve at dele vores viden om Sandheden med alle dem, som vi kommer i kontakt med: forsøge at dreje samtaler hen på åndelige ting, diskutere doktriner med medlemmer af andre kirker, uddele skrifter og selv indsætte små annoncer i vores lokale avis er alle måder, hvorpå vi kan lade vort lys skinne. Vi bør ikke tænke, at vi kan overlade arbejdet med at vidne til andre troende; vi har hver især et individuelt ansvar. Kristadelfianere har relativt få store organiserede prædikeforsamlinger sammenlignet med andre grupper. Vi gør hver især, hvad vi kan, i høj grad på vores egen personlige omkostning. En af de mest succesfulde måder at prædike på er ved at forklare vores tro til vores familier og dem, som vi er i nær kontakt med. De, hvis samlevende ikke er i troen, bør helt klart forklare deres tro til dem, men når dette en gang er

gjort, er det uklogt at blive ved med at tage emnet op eller lægge pres på dem. Gud ønsker ikke omvendte, som er blevet presset til det. Vores pligt er at vidne om sandheden uden at være for bekymrede om, hvor stor en reaktion vi får på det. Vi har et stort ansvar for at udføre denne vidnegerning (Eze. 3:17-21); hvis Kristus kommer i vores livstid, skal "to mænd...være ude på marken; den ene skal tages med, og den anden lades tilbage" (Luk. 17:36). Det ville i sandhed være mærkeligt, hvis vi ikke havde talt med vores familie og arbejdskolleger om Herrens genkomst, når denne sker.

10.4 Livet I Kirken

I dette studieemne har vi indtil videre talt om vores personlige åndelige ansvar. Vi har dog også pligt til at samles med andre, som deler vores håb. Dette bør igen være noget, som vi naturligt ønsker at gøre. Vi har vist, at vi efter dåben kommer ud på en rejse gennem ørkenen mod Riget. Det er kun naturligt, at vi vil ønske at tage kontakt til medrejsende. Vi lever i de sidste dage før Kristi genkomst; for at overvinde de mange komplekse prøvelser, som vi overvældes af i disse tider, er vi nødt til at indgå i et fællesskab med dem, som er i den samme situation: "Lad os ikke svigte vor egen forsamling...men formane hinanden så meget mere, som I ser, at dagen [for Kristi genkomst] nærmer sig" (Heb. 10:25 sml. Mal. 3:16). Troende bør derfor gøre enhver bestræbelse på at få kontakt med hinanden gennem breve og ved at rejse for at mødes og dele Bibelstudier, altergang og prædiken.

Vi er hver især blevet 'kaldt ud' af verden og ind i det store håb om Riget. Ordet 'helgen' eller hellig betyder 'en kaldet person', og kan referere til alle sande troende og ikke blot til nogle få bemærkelsesværdige troende i fortiden. Det græske ord, som oversættes til 'kirke' i den danske Bibel, er 'ecclesia', hvilket betyder 'en forsamling af kaldede', dvs. troende. 'Kirken' refererer derfor til gruppen af troende, snarere end til den fysiske bygning, som de mødes i. For at undgå misforståelse i anvendelsen af ordet, foretrækker kristadelfianere at omtale deres 'kirker' som 'ecclesiaer'.

Hvor der er et antal troende i en bestemt by eller et område, er det logisk, at de finder et mødested, hvor de kan mødes regelmæssigt. Dette kan være i en troendes hjem eller i en lejet sal. Kristadelfianske ecclesiaer mødes verden

over på steder som forsamlingshuse, konferencerum på hoteller, selvbyggede sale eller private hjem. Formålet med en ecclesia er at opbygge dens medlemmer gennem kollektive Bibelstudier og også kollektivt at vidne for verden ved at lade deres lys skinne gennem prædiken. Et typisk program for en kristadelfiansk ecclesia kunne være noget i retning af dette:-

SØNDAG 11.00 Nadvergudstjeneste.
18.00 Offentlig prædiken.
ONSDAG 20.00 Bibelstudier

En ecclesia er en del af Guds familie. I ethvert tæt samfund er hvert medlem nødt til at være følsom og underdanig over for andre; Kristus selv var et enestående eksempel på dette. På trods af sin klare åndelige overlegenhed opførte han sig som "alles tjener" og vaskede disciplenes fødder, mens de skændtes om, hvem der var den største blandt dem. Jesus byder os at følge hans eksempel i dette (Joh. 13:14,15; Mat. 20:25-28).

Den lærdom, som formidles i ecclesiaen, bør naturligvis være baseret på Guds ord. De, som taler offentligt indenfor ecclesiaen, afspejler derfor Gud og taler på hans vegne. Fordi Gud er en mand, bør kun brødrene udføre gerningen med offentlig belæring fra Guds ord. 1 Kor. 14:34 kan ikke være tydeligere: "Som i alle de helliges menigheder skal kvinderne tie stille i menighederne. De må ikke tale". 1 Tim. 2:11-15 fører årsagen til dette tilbage til begivenhederne i Edens Have; fordi Eva lærte Adam at synde, skal kvinden ikke lære manden det nu. At Gud skabte Adam før Eva er et tegn på, at "manden er kvindens hoved" (1 Kor. 11:3), og derfor bør manden lede kvinden åndeligt og ikke omvendt.

På grund af alle disse ting siger 1 Tim 2:11-15: "En kvinde skal lade sig belære i stilhed og underordne sig i alt; men at optræde som lærer tillader jeg ikke en kvinde, heller ikke at bestemme over sin mand; hun skal leve i stilhed. For Adam blev skabt først, derefter Eva, og det var ikke Adam, der blev forledt, men kvinden lod sig forlede og overtrådte budet. Men frelser skal hun, ved barnefødslen – hvis de da holder fast ved tro og kærlighed og hellighed med besindighed – troværdigt er det ord".

Det fremgår klart heraf, at Bibelen definerer visse separate roller for mandlige og kvindelige troende. At kvinderne i visse tilfælde bydes at "gifte

sig, føde børn, styre hus" (1 Tim. 5:14) antyder, at det sted, hvor deres åndelige bestræbelser skal udfolde sig, er i hjemmet. Det offentlige arbejde i ecclesiaen overlades derfor til manden. Dette står i skarp kontrast til de humanistiske teorier om ligestilling mellem kønnene, hvor en målrettet karrierekvindes kan hævde at være lige med sin mand på enhver måde, lige fra at styre familiens budget til at gå i unisex tøj. Produktionen af børn synes at være sat i baggrunden som noget ubelejligt, som ses som en nødvendighed for at bevare et vist niveau af følelsesmæssig normalitet i en materialistisk og egoistisk verden. Sande troende vil afvise denne tidsånd, selvom det som altid er nødvendigt at finde en balance.

Manden må ikke spille herre over sin hustru, men elske hende, som Kristus elskede os (Efes. 5:25).

"I mænd skal være ligeså hensynsfulde i samlivet med kvinden som den svagere part, og I skal vise jeres hustruer ære, så sandt de også er medarbejdere til livets nådegave " (1 Peter 3:7).

I åndelig betydning gør dåben til Kristus mand og kvinde lige (Gal. 3:27,28 sml. 1 Kor. 11:11). Dette ændrer dog ikke ved det klare princip, at 'manden er kvindens hovede' (1 Kor. 11:3) i praktiske og åndelige sager, både indenfor familien og ecclesiaen.

For at vise, at hun anerkender dette princip, bør den kvindelige troende tildække hovedet, når en broder prædiker fra Guds ord. Dette betyder i praksis, at en hat eller et hovedtørklæde bør bæres til alle ecclesiale møder. Forskellen på mænds og kvinders roller bør understreges af den måde, som mænd og kvinder bærer deres hår (1 Kor. 11:14,15). "Enhver kvinde, der beder eller taler profetisk med utildækket hoved, bringer skam over sit hoved [dvs. manden, v.3]; hun kunne ligeså godt have raget håret af. Ja, for hvis en kvinde ikke tildækker sit hoved, kan hun lige så godt lade sig klippe. Men da det nu regnes for en skam, når en kvindes hår er klippet, eller hendes hoved er raget, skal hun have hovedet tildækket...Derfor må kvinden af hensyn til englens have noget på hovedet som tegn på myndighed " (1 Kor. 11:5,6,10).

10.5 Nadveren

Sammen med bøn og Bibellæsning er regelmæssig lydighed mod Kristi bud om at bryde brødet og drikke vinen til minde om hans offer også essentiel. "Gør dette til ihukommelse af mig", sagde Jesus (Luk. 22:19). Det var hans ønske, at hans tilhængere skulle gøre dette regelmæssigt frem til Kristi genkomst, hvor Jesus igen vil dele brød og vin med dem (1 Kor. 11:26; Luk. 22:16--18).

Brødet repræsenterer Kristi legeme, som blev ofret på korset, og vinen hans blod (1 Kor. 11:23-27). De tidlige troende synes at have afholdt nadveren regelmæssigt (ApG. 2:42,46), sandsynligvis en gang om ugen (ApG. 20:7). Hvis vi oprigtigt elsker Kristus, vil vi adlyde hans bud (Joh. 15:11-14). Hvis vi har et oprigtigt personligt forhold til ham, vil vi ønske at huske hans offer, som han har bedt os om, og dermed opmuntre os selv ved at huske den store frelse, som han opnåede. En periode med stille overvejelse over hans lidelser på korset, vil få vore egne prøvelser til at blegne til ligegyldighed sammenlignet med vor Herres.

At bryde brødet er grundlæggende en gerning til *ihukommelse*; der sker intet magisk som resultat af, at vi gør det. Det er det samme som den jødiske Påskefest under Moseloven (Luk. 22:15; 1 Kor. 5:7,8). Dette var en måde at mindes den store befrielse fra Egypten, som Gud udførte gennem Moses ved Det Røde Hav. Nadveren bringer os tilbage til vores frelse fra synden gennem Kristus, som blev gjort mulig på korset, og som vi blev forbundet med ved dåben. At overholde dette bud bør derfor være noget, som vi naturligt ønsker at gøre.

Det, at vi fysisk indtager brødet og vinen, får Kristi kærlighed til os og i sandhed alt omkring vores frelse til at blive virkeligt igen. At bryde brødet ca. en gang om ugen er derfor et tegn på en åndeligt sund tilstand. Hvis man ikke kan gøre det sammen med andre medtroende, må man gøre det alene. Der bør ikke være nogen undskyldning for ikke at overholde dette bud. Vi bør så vidt muligt bestræbe os på at have brød og vin hos os til nadveren, men i ekstreme situationer bør selv en mangel på disse ikke forhindre os i at mindes Kristus på den angivne måde, så godt som vi kan. Jesus brugte "vintræets frugt" (Luk. 22:18), og vi bør derfor bruge rød druevin.

172 GOD

At indtage symbolerne på Kristi lidelser og offer er den højeste ære, som en mand eller kvinde kan modtage. At tage del i dem uden den korrekte opmærksomhed på, hvad de repræsenterer, er tæt på blasfemi, eftersom "hver gang I spiser dette brød og drikker bægeret, forkynder I Herrens død...Den, der spiser Herrens brød eller drikker hans bæger på en uværdig måde, forsynder sig derfor imod Herrens legeme og blod" (1 Kor. 11:26,27). En nadvergudstjeneste bør derfor afholdes på et sted og tidspunkt, hvor der ikke vil være distraktioner og afbrydelser for ens tanker. Dette kan betyde at gøre det tidligt om morgenen eller sent om aftenen, i et soveværelse eller et andet passende sted. Vi får yderligere at vide: "Enhver skal prøve sig selv [dvs. være i en tilstand af selvransagelse], og så spise af brødet og drikke af bægeret" (1 Kor. 11:28). Vi bør derfor fokusere vore tanker på Kristi offer, måske ved at kigge i evangeliernes beskrivelser af hans korsfæstelse, før vi indtager symbolerne. Ved at gøre dette på rette vis, vil vi uundgåeligt også granske vores egen samvittighed overfor Jesus.

Det følgende er en passende fremgangsmåde for nadveren:-

1. Bøn – hvori der bedes om Guds velsignelse for mødet og om, at han må åbne vore øjne for hans ord og imødekomme andre troendes behov, og hvori vi lovpriser ham for hans kærlighed, særligt som den åbenbares i Kristus, og beder om andre specifikke ting.
2. Læs dagens tekststeder i Bibelen som angivet i "Bibelhåndbogen".
3. Tænk over, hvad man kan lære fra dem, eller læs en 'formaning' – et Bibelstudie af disse kapitler, som leder os mod formålet med vores gudstjeneste – ihukommelsen af Kristus.
4. Læs 1 Kor. 11:23-29
5. Tid til stille selvransagelse.
6. Bøn for brødet.
7. Bryd brødet og spis et lille stykke af det.

8. Bøn for vinen.
9. Drik en smule af vinen.
10. Afsluttende bøn.

Hele nadvergudstjenesten bør blot tage lidt over en time.

10.6 Ægteskab

Vi vil begynde dette afsnit med at overveje situationen for dem, som er enlige ved deres dåb. Ud over de forbilleder, vi finder i Jesus, Paulus og andre, er der nogle få tekststeder, som opfordrer dem, som er enlige til i det mindste at overveje muligheden for at forblive enlige for totalt at vie sig selv til Herrens gerning (1 Kor. 7:7-9, 32-38 sml. 2 Tim. 2:4; Mat. 19:11,12,29; Præd. 9:9). "Men gifter du dig, har du ikke dermed begået nogen synd" (1 Kor. 7:28). Mange af apostlene var gift (1 Kor. 9:5), og ægteskabet, som Gud ønskede, at det skulle være, bringer mange fysiske og åndelige fordele. "Ægteskabet skal holdes i ære af alle og ægtesengen være ubesmittet" (Heb. 13:4). "Det er ikke godt, at mennesket er alene", med mindre han i høj grad kan hengive sig til åndelige ting, og derfor skabte Gud ægteskabet (1 Mos. 2:18-24). Derfor står der: "Har man fundet en hustru, har man fundet lykke og opnået Herrens velbehag...en klog hustru er fra Herren" (Ordsp. 18:22; 19:14)

Betydningen af disse vers er, at man bedriver hor, hvis man dyrker sine seksuelle lyster udenfor ægteskabet. Advasler mod at bedrive hor (sex mellem ugifte), ægteskabsbrud (sex hvor den ene eller begge parter allerede er gift med en anden) og enhver form for umoral er hyppige i Det Nye Testamente; de findes i næsten hvert brev. De følgende er blot et udpluk af disse: ApG. 15:20; Rom. 1:29; 1 Kor. 6:9-18; 10:8; 2 Kor. 12:21; Gal. 5:19; Efes. 5:3; Kol. 3:5; 1 Thess. 4:3; Judas 7; 1 Peter 4:3; Åb. 2:21.

Det grundlæggende princip i 1 Mos. 2:24 udstiller homoseksualitet som en synd; det er Guds mening, at mand og kvinde skal gifte sig og høre sammen. Gud skabte kvinden som en hjælp for Adam, ikke en anden mand. Seksuelle forhold mellem mænd fordømmes gentagne gange i Bibelen. Dette var en af de synder, som Sodoma blev ødelagt for (1 Mos. Kap.18,19); apostlen Paulus gør det meget klart, at man ved at fortsætte med dette vil nedkalde Guds vrede og udelukke sig selv fra hans rige (Rom.1:18-32; 1 Kor.6:9,10).

Det, at man engang har været involveret i sådanne ting, bør ikke få en til at føle, at man er uden Guds hjælp. Der *findes* tilgivelse hos Gud, således at han bør vises kærlig ærbødighed af dem, som oplever hans tilgivelse (Sl. 130:4). Kirkesamfundet i Korinth havde en del angrende levemænd: "Sådan var nogle af jer engang, men I blev vasket rene [ved dåben], I blev helliget, I blev gjort retfærdige ved Herrens Jesu Kristi navn" (1 Kor. 6:9-11).

10.7 Fællesskab

Det græske ord, som oversættes 'fællesskab' og altergang eller 'kommunion' beskriver reelt det, at man har noget til fælles: kom-union. 'Kommunion' er relateret til ordet 'kommunikere'. Ved at vi kender og praktiserer Guds vilje, har vi et fællesskab med ham og med alle andre, som gør det samme ved at være "i Kristus". Det er let at forsømme den forpligtelse, vi har overfor fællesskabet med andre: "Glem...ikke godgørenhed og gavmildhed" (Heb. 13:16). Filip. 1:5 taler om vores "fælles arbejde for evangeliet"; grundlaget for vores fællesskab er derfor doktrinerne, som udgør det sande evangelium. Derfor er det fællesskab, som opleves af sande troende, meget større end i nogen anden organisation eller kirke. På grund af dette fællesskab rejser de meget langt for at være sammen med hinanden og besøge isolerede troende, og de bør gøre god brug af brev- og telefonkontakt, hvor det er muligt. Paulus taler om "Åndens fællesskab" (Filip. 2:1), dvs. fællesskab som er baseret på, at vi i fællesskab følger Guds ånd/tanker som åbenbaret i hans ånd/ord.

Et af de vigtigste udtryk for vores fællesskab er at afholde nadvergudstjenesten sammen. De tidlige troende "holdt fast ved apostlenes lære og fællesskabet, ved brødets brydelse og ved bønnerne...hjemme brød de brødet...jublende og oprigtige af hjertet" (ApG. 2:42,46). At indtage symbolerne for det centrale vendepunkt for vores håb i fællesskab bør binde os sammen i "oprigtighed af hjertet". "Velsignelsens bæger, som vi velsigner, er det ikke fællesskab med Kristi blod? Brødet, som vi bryder, er det ikke fællesskab med Kristi legeme? Fordi der er ét brød, er vi alle ét legeme, for vi får alle del i det ene brød", dvs. Kristus (1 Kor. 10:16,17). Vi er derfor forpligtede til at tage del i symbolerne på Kristi offer sammen med alle dem, som nyder godt af hans gerninger, og som får "del i det ene brød". Kun de, som er blevet døbt til Kristus på rette vis efter at have fået kendskab til sandheden, er i denne position, og det er en bespottelse af symbolerne at dele dem med nogen ud over disse.

Vores fællesskab med Gud og Kristus og andre troende afhænger ikke blot af vores fælles accept af de doktrinære sandheder, som udgør den "ene tro". Vores måde at leve på bør også være i overensstemmelse med de principper, som kommer til udtryk i dem. "Gud er lys, og der er intet mørke i ham. Hvis vi siger, at vi har fællesskab med ham, men vandrer i mørket, lyver vi og gør ikke sandheden. Men hvis vi vandrer i lyset, ligesom han er i lyset, har vi fællesskab med hinanden, og Jesu, hans søns, blod renses os for al synd" (1 Joh. 1:5-7).

Det bør heraf fremgå klart, at fællesskabet ophører, når en troende begynder at opretholde doktriner eller føre en livsstil, som åbent er imod den klare Bibellære: "Tag ikke del i mørkets frugtesløse gerninger, men afslør dem" (Efes. 5:11). Enhver bestræbelse bør gøres for at vinde dem tilbage ligesom den gode hyrde, der søger det mistede får (Luk. 15:1-7).

En af de klareste passager om fællesskab findes i 2 Kor. 6:14-18: "Træk ikke på samme hammel som de vantro! For hvad har retfærdighed med lovløshed at gøre, eller hvad har lys til fælles med mørke...Derfor: Drag bort fra dem, og skil jer ud, siger Herren...Så vil jeg tage imod jer, og jeg vil være jeres fader, og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren den Almægtige". Vi har vist, hvorledes Guds Ord er lys. Disse vers forklarer, hvorfor vi ikke bør blande os med kirker, som prædiker falske doktriner, hvorfor vi ikke bør gifte os med dem, som ikke kender Sandheden, og bør vige bort fra verdens

skikke. På grund af vores adskillelse fra verden får vi den overvældende ære at blive Guds egne sønner og døtre, del af en verdensomspændende familie af andre, som har det samme forhold til Gud – vore brødre og søstre. Der er kun "ét legeme", dvs. én sand kirke (Efes. 1:23), som er baseret på dem, som tror på ét håb, én Gud, én dåb og "én tro", dvs. det ene sande sæt af doktriner, som udgør den sande tro (Efes. 4:4-6). Det er ikke muligt at være del af dette "ene legeme" og samtidig være del af andre religiøse organisationer, som ikke bekender sig til den sande tro. Eftersom lys ikke har noget fællesskab med mørket, erklærer vi os selv som værende i mørket, hvis vi vælger at tage del i et fællesskab med mørket.

Hvis du har fulgt disse studier omhyggeligt, vil det på nuværende tidspunkt være klart, at der ikke kan være tale om nogen halvvejsposition i vores forhold til Gud. Vi er enten i Kristus ved dåben til ham, eller uden for ham. Vi er enten i lyset på grund af vores forståelse af den sande doktrin og lydighed mod den i praksis, eller i mørket. Man kan ikke have en fod i begge lejre.

Vores viden om disse ting giver os en vis grad af ansvar over for Gud. Vi går nu ikke omkring på gaden eller lever vores daglige liv ligesom alle andre mennesker i verden. Gud holder intenst øje med vores svar. Både han, Herren Jesus og de sande troende kunne næsten 'beordre' dig til at tage den rette beslutning. Men lige så vel som Gud, Kristus og vi selv vil gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe dig – i Guds tilfælde endda i den grad, at han har givet sin eneste søn til at dø for os – så afhænger din frelse i sidste ende af din egen frivillige beslutning om at få del i det store håb, som nu er blevet tilbudt til dig. Så vælg at blive døbt og følg denne vej. Hvis du skriver til adressen forrest i bogen, vil vi med glæde arrangere dette for dig.

STUDIEEMNE 10: Spørgsmål

1. Hvad betyder 'hellighed'?

- a) At være uden kontakt med ikke-troende
- b) At være adskilt *fra* synden og *til* Guds ting
- c) At gå i kirke
- d) At være godgørende.

2. Hvilke af de følgende påstande er sande om brødets brydelse?

- a) Vi bør gøre det ca. en gang om ugen
- b) Vi bør gøre det en gang om året ved den jødiske Påskefest
- c) Brødet og vinen bliver bogstavelig talt til Jesu blod og legeme.
- d) Brødet og vinen repræsenterer Jesu blod og legeme.

3. Hvilke af de følgende påstande er sande om ægteskabet?

- a) Vi bør kun gifte os med sande troende
- b) Skilsmisse er tilladelig for troende
- c) En gift troende, hvis ægtefælle er en ikke-troende, bør forsøge at blive sammen med vedkommende
- d) I ægteskabet repræsenterer manden Kristus, og kvinden de troende

www.carelinks.net email: info@carelinks.net